

ஸ்ரீபாகவதம்.

நவமஸ்கந்தம்

வைவஸ்வத மனுவின் பிள்ளையான ஸுத்யும்னன் ஒரு வனத்தில் ப்ரவேசித்துப்பெண்ணுருவம் பெறுதலும், அவ்வனத்தில்ப்ரவேசித்தவர் அனைவரும் பெண்ணுருவம் பெறுதற்குக் காரணங் கூறுதலும்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான் :—மஹானுபாவரே ! மன்வந்தரங்களை யெல்லாம் கேட்டேன். அளவற்ற வீரச்செயல்களையுடைய பகவான் அம்மன்வந்தரங்களில் செய்த வீர்யங்களையும் சொல்லக்கேட்டேன். ஸத்யவ்ரதனென்னும் ராஜர்ஷி த்ரமிடதேசங்களுக்கு ப்ரபுவாயிருந்தானென்றும், அவன் முன்கல்பத்தின் முடிவில் பரமபுருஷனைப் பணிந்து ஜ்ஞானம் பெற்றானென்றும். அவன் இக்கல்பத்தில் விவஸ்வானுடைய பிள்ளையாகப் பிறந்து ஸ்ராத்த தேவனென்னும் பெயர் பெற்று மனுவாயிருக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றானென்றும், அவனே வைவஸ்வதமனுவென்றும் வழங்கி வருகிறானென்றும், இக்ஷ்வாகு முதலிய மன்னவர்கள் அவனுடைய பிள்ளைகளென்றும் நீர் சொல்லக் கேட்கலானேன். ப்ரஹ்மரிஷியே! தனித்தனியே அவர்களுடைய வம்சங்களையும் அவ்வம்சங்களைத் தொடர்ந்த சரித்ரங்களையும் எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். மஹாபாகரே ! நாங்கள் அதனைக் கேட்கவேண்டுமென்று விருப்பமுற்றிருக்கிறோம். அந்த வைவஸ்வத மனுவின்வம்சத்தில் புண்யமான புகழுடையவர்களும் பெரி

யவர்களுமாக முன்பு எவரெவர் கழிந்தார்களோ, இனி எவரெவர் பிறக்கப்போகிறார்களோ, இப்பொழுது எவரெவர் இருக்கிறார்களோ. அவர்களுடைய ஸமஸ்தமான விக்ரமங்களையும் எங்களுக்குச் சொல்வீராக.

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ப்ரஹ்மவித்துக்களான அந்தணர்களின் ஸபையில் மேலான தர்மங்களை அறிந்த மஹானுபாவராகிய சுகமுனிவர் பரீக்ஷித்து மன்னவனால் இங்ஙனம் வினவப்பெற்று மேல் வருமாறு கூறினார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சத்ருக்களை அழிக்குந்தன்மையனே! வைவஸ்வதமனுவின் வம்சத்தைப் பெரும்பாலும் சொல்லுகிறேன். கேட்பாயாக. விஸ்தரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்றால், பல நூறுவர்ஷங்கள் வரையில் சொல்லினும் சொல்லி முடியாது. இதோ புலப்படுகின்ற ஸ்தூல சேதனாசேதன ரூபமான ப்ரஹ்மதேவன் முதல் பூச்சிபுழுவரையிலுமுள்ள ப்ரபஞ்சமெல்லாம் கல்பத்தின் முடிவில் மேன்மையும் தாழ்மையுமுள்ள பலவகையான பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனுமான பரமபுருஷஸ்வரூபமாகவே யிருந்தது. அப்பொழுது அப்பரமபுருஷனைத் தவிர மற்றொன்றும் புலப்படவில்லை. அவனைப்போன்ற மற்றொரு காரண வஸ்துவும் இல்லை. அவனொருவனே இருந்தான். காரணதசையை அடைந்திருக்கின்ற அந்தப் பரமபுருஷனுடைய நாபியினின்றும் ஸ்வர்ணம்போல மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குகின்ற ப்ரபஞ்சரூபமான ஒரு தாமரைமலர் தோன்றிற்று. மஹாராஜனே! அதினின்றும் பூதங்களைப் படைக்குந் தன்மையனான ப்ரஹ்மதேவன் உண்டானான். அவனுடைய மனத்தினின்று மரீசியும், அந்த மரீசிக்குக் கஸ்யபரும் பிறந்தார்கள். அந்தக் கஸ்யபருக்குத் தக்ஷருடைய புதல்வியும் தம் பார்யையுமாகிய அதிதியி

டத்தில் விவஸ்வானென்னும் புதல்வன் உண்டானன். அப்பால் அந்த விவஸ்வானுக்குத் தன் பார்யையாகிய ஸம்ஜ்ஞையிடத்தில் ச்ராத்ததேவனென்னும் பிள்ளை பிறந்தான். அவனே வைவஸ்வத மனுவானன். அந்த வைவஸ்வத மனு தன் பார்யையாகிய ச்ரத்தையிடத்தில் இக்ஷ்வாகு ந்ருகன் ஶர்யாதி திஷ்டன் த்ருஷ்டன் கருஷகன் நரிஷ்யந்தன் ப்ருஷத்ரன் நபகன் கவி என்னும் பத்துப் புதல்வர்களைப் பெற்றான். இந்த இக்ஷ்வாகு முதலியவர் பிறப்பதற்கு முன்பு ஸந்ததியற்றிருந்த வைவஸ்வத மனுவுக்கு ஸந்ததி உண்டாகும் பொருட்டு அம்மனுவின் ஆசார்யராகிய வஸிஷ்டமுனிவர் மித்ராவருணர்களைத் தேவதையாகவுடைய ஒரு யாகத்தை நடத்தினர். அந்த யாகம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் பாலையே ஆஹாரமாகப் புசித்து நியமத்துடனிருக்கிற மனுவின் பத்னியாகிய ச்ரத்தை ருத்விக்குக்களில் ஒருவராகிய ஹோதாவினிடம் சென்று நமஸ்கரித்து எனக்குப் பெண் பிறக்கும்படி யாகம் செய்யவேண்டுமென்றுவேண்டிக்கொண்டாள். அனந்தரம் அத்வர்யுவால் தூண்டப்பட்ட ஹோதா அவள் ப்ரார்த்தித்ததை நினைத்து மனவூக்கத்துடன் வாயால் வஷட்காரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு கையிலெடுத்த ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்தான். ஹோதா அங்ஙனம் யஜமானனுடைய எண்ணத்திற்கு விபரீதமாக நினைத்து ஹோமம் செய்த அபசாரத்தினால் இளையென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற ஒரு பெண் பிறந்தாள். அதைக் கண்டு மன்னவன் தான் நினைத்தபடி பிள்ளை பிறவாமையால் அதிக ஸந்தோஷம் அடையாமல் குருவாகிய வஸிஷ்டரை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

மனு சொல்லுகிறான்:—மஹானுபாவரே! ப்ரஹ்மவித்துக்களான நீங்கள் செய்த கார்யம் ஏன் இப்படி

விபரீதமாயிற்று? இஃதென்ன வருத்தம்? மந்த்ரங்களின் சக்தி இப்படி விபரீதமாகக் கூடுமா? நீங்கள் மந்த்ரங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் அவற்றின் உபயோகத்தையும் அவற்றின் பொருள்களையும் அறிந்தவர்கள். மனவூக்கத்துடன் கார்யம் செய்யுந்தன்மையுடையவர்கள். தவத்தினால் பாபங்கள் பஸ்மமாகப் பெற்றவர்கள். தேவதைகளிடத்தில் பொய் பிறப்பதுபோல அப்படிப்பட்ட உங்கள் நினைவு இப்படி ஏன் விபரீதமாயிற்று?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—எங்கள் கொள்பாட்டனாகிய வஸிஷ்டமுனிவரும் அந்த மனுவின் வசனத்தைக் கேட்டு ஜ்ஞானதிகுணங்களெல்லாம் நிறைந்தவராகையால் ஹோதா விபரீதமாக நினைத்து ஹோமம் செய்த அபசாரத்தினால் விளைந்ததென்பதை அறிந்து வைவஸ்வத மனுவைக் குறித்து மொழிந்தார்.

வஸிஷ்டர் சொல்லுகிறார்:—மனுவே! ஹோதாவின் பிசகினால் உன் நினைவுக்கு விபரீதமான பலன் உண்டாயிற்று. ஆயினும் நான் அதை என் தவமஹிமையினால் மாற்றி உனக்கு நற்பிள்ளை உண்டாகும்படி செய்கிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனே! பெரும்புகழுடையவரும் மஹானுபாவருமாகிய அந்த வஸிஷ்டமுனிவர் இங்ஙனம் நிச்சயித்துக்கொண்டு இளையென்னும் அப்பெண்ணுக்கு ஆண்மை உண்டாக விரும்பி ஆதிபுருஷனாகிய பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்தார். அப்பால், ஸர்வேச்வரனும் தன்னைப் பற்றினவருடைய வருத்தங்களைப் போக்குந் தன்மையனுமாகிய பகவான் அவருடைய ஸ்தோத்ரத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்து கருணைகூர்ந்து அவருடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றினன். அதனால், அந்த இளை யென்னும் பெண் ஸுத்யும்னனென்னும் பேர் பூண்ட சிறந்த புருஷனானன். மஹாராஜனே! வீரனாகிய

1873. ருத்ரன் பார்வதியோடு கூடியிருக்க
ஸுத்யும்னன் காணுதல்.

அந்த ஸுத்யும்னன் ஒருகாலத்தில் வேட்டையாடுவதற்காக வனம் செல்ல விரும்பிச் சில மந்த்ரிகளுடன் கூடி ஸிந்துதேசத்தில் பிறந்த சிறப்புடைய குதிரையின் மேல் ஏறி உறுதியும் அழகும் அமைந்த வில்லையும் மிகவும் அற்புதமான பாணங்களையும தரித்துக் கவசம்பூண்டு மிருகத்திற்காக வடதிசையில் சென்றான். இங்ஙனம் திரிகின்ற அந்த ராஜகுமாரனாகிய ஸுத்யும்னன மேருபர்வதத்தின் அடிவாரத்திலுள்ள ஒரு வனத்திற்குள் நுழைந்தான. அவ்வனத்தில் ருத்ரன் பார்வதியுடன் கலந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான். சத்ருக்களை அழிக்கும் திறமையுடைய அந்த ஸுத்யும்னன் அவ்வனத்தில் நுழைந்த மாத்ரத்தினால் தான் பெண்ணாகவும் தன குதிரை பெண் குதிரையாகவும் இருக்கக் கண்டான். அப்பொழுது அந்த ஸுத்யும்னனைத் தொடர்ந்து வந்தவர்கள் அனைவரும் பெண்ணுருவமாகிவிட்டார்கள். அவர்கள் அதைக்கண்டு 'ஆ! இஃதென்ன! நமக்கு இப்படி நேர்ந்ததே!' என்று மன வருத்தமுற்றார்கள்.

பரீக்ஷித்து சொல்லுகிறான்:—மஹானுபாவரே! இப்படித் தன்னிடத்தில் நுழைந்த மாத்ரத்தில் புருஷனைப் பெண்ணாக்கவல்ல தேசம் எப்படி உண்டாயிருக்கக்கூடும்? ஒருகால் உண்டாயிருப்பினும், அது யாவரால் ஏற்படுத்தப் பட்டது? இப்படியும் ஓரிடம் உண்டாயிருக்குமென்று எமக்குத் தோற்றவில்லை. ஆகையால், அதைப்பற்றிக் கேட்கிறோம். இந்தக் கேள்விக்கு மறுமொழி கூறுவீராக. எங்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் பெருங் குதூஹலம் உண்டாயிருக்கின்றது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மனவுறுதியுடன் அழகிய வ்ரதங்களை அனுஷ்டிக்குந் தன்மையரான முனிவர்கள் ருத்ரனைக் காண விரும்பித் தங்கள் தேஹகாந்தியினால்

திசைகளையெல்லாம் இருளற்று விளங்கும்படி செய்து கொண்டு இளாவ்ருதவர்ஷத்திலுள்ள அவ்வனத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்குத் தன் கணவனுடன் கலந்து ஆடையின்றியிருக்கும் பார்வதி ரிஷிகள் வந்திருப்பதைக் கண்டு மிகவும் வெட்கிப் பர்த்தாவான ருத்ரனுடைய மடியினின்றும் விரைவுடன் எழுந்து வஸ்த்ரத்தை உடுத்திக் கொண்டாள். ரிஷிகளும் க்ரீடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற பார்வதீ பரமேஸ்வரர்கள் ஸம்போக ஸுகத்தில் மிகவும் ஆழ்ந்திருப்பதை ஆலோசித்து அவ்வனத்தினின்றும் திரும்பி நரநாராயணாஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார்கள். அப்பொழுது மஹானுபாவனாகிய ருத்ரன் தன் காதலியான பார்வதிக்கு ப்ரியத்தைச்செய்ய விரும்பி 'இவ்விடத்தில் நுழைகின்றவன் பெண்ணாகக் கடவன்' என்று மொழிந்தான். அந்த ருத்ரசாபத்திற்குப் பின்பு அவ்விடத்தில் புருஷர்கள் நுழைவதில்லை. இது ப்ரஸித்தம். பெண்ணுருவம் பெற்ற அம்மன்னவனும் தன்னைப் போலவே பெண்ணுருவம் பெற்ற தன் பரிவாரங்களுடன் அவ்விடத்தில் காடுகாடாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தான். அப்பால் சந்த்ரனுடைய பிள்ளையும் மஹானுபாவனுமாகிய புதன் தன் ஆஸ்ரமத்திற்கு அருகாமையில் பல மடந்தைகளுடன் உலாவுகின்ற அம்மடந்தையர்மணியைக் கண்டு அவளைப் புணர விரும்பினான். அழகிய புருவங்கள் அமைந்த அப்பெண்மணியும் அங்ஙனமே ஸோமராஜன் பிள்ளையாகிய புதனைக் கண்டு புணரவிரும்பினாள். அதனால், அந்தப் புதன் அவளுடன் கலந்து அவளிடத்தில் புரூரவஸ்ஸென்னும் பேருடைய ஒரு புதல்வனைப் பெற்றான். இங்ஙனம் பெண்ணுருவம் பெற்ற மனுவின்புதல்வனாகிய ஸுத்யும்னன் தன் குலாசார்யராகிய வஸிஷ்டரை நினைத்தானென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். வஸிஷ்

டரும் அவனுக்கு அத்தகைய நிலைமை நேரிட்டிருப்பதைக் கண்டு க்ருபையினால் மிகவும் வருந்தி அவனுக்கு ஆண் தன்மை உண்டாகவேண்டுமென்று விரும்பி ருத்ரனை ஸ்தோத்ரம் செய்தார். மஹானுபாவனாகிய அந்த ருத்ரனும் அவருடைய ஸ்தோத்ரத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்து வஸிஷ்டருக்கு ப்ரீதியை விளைக்கவும், தன் வார்த்தையை ஸத்யமாகச் செய்யவும் முயன்று இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ருத்ரன் சொல்லுகிறான்:—இந்த ஸுத்யும்னமன்னவன் உம்முடைய தவமஹிமையால் ஒரு மாதம் புருஷனாகவும், என் வார்த்தை மெய்யாவதற்காக ஒரு மாதம் பெண்ணாகவும் இருக்கப் போகிறான். இங்ஙனம் பெண் தன்மையும் ஆண் தன்மையும் மாறிமாறி நிலைநின்றிருக்கப் பெற்று யதேஷ்டமாகப் பூமியைப் பாதுகாத்து வருவானாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ஆசார்யரான வஸிஷ்டருடைய அநுக்ரஹத்தினால் ஸுத்யும்னன் தான் ஆசைப்பட்ட ஆண்தன்மை ஒருமாதம் விட்டு ஒரு மாதமாக மாறிமாறி வருகையாகிற நிலைமையைப் பெற்று உலகத்தைப் பாதுகாத்துவந்தான். ஆயினும் அவன் இடையிடையில் ஒருமாதம் பெண்ணுருவம் பெற்று வெட்கத்தினால் மறைந்திருந்தானாகையால் ப்ரஜைகள் அவன் மன்னவனாயிருப்பதை அவ்வளவாக அபிநந்திக்கவில்லை. அம்மன்னவனுக்கு உத்கலன் கயன் விமலன் என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். தர்மத்தில் மிகுதியும் விருப்பமுடைய அவர்கள் மூவரும் தக்ஷிண தேசங்களுக்கு ப்ரபுக்களாயிருந்தார்கள். அப்பால், சில காலம் செல்கையில் பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவாகிய ஸுத்யும்னன் ஜிதேந்த்ரியனாயிருந்து தான் பெண்ணாயிருந்த பொழுது தனக்குப் புதனிடத்தினி

ருந்து பிறந்த பிள்ளையாகிய புரூரவஸ்ஸுக்குப் பூமண்டலத்தை யெல்லாம் கொடுத்துத் தான் தவம் செய்ய விரும்பி வனத்திற்குச் சென்றான். முதல் அத்யாயம் முற்றிற்று.

கரூஷகன் முதலிய மனுபுத்ரர்கள் இவரின் வம்சங்களைக் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் தன் பிள்ளையாகிய ஸுத்யும்னன் வனத்திற்குப் போகையில், வைவஸ்வத மனு பிள்ளைகள் பிறக்கவேண்டுமென்று விரும்பி யமுனு நதிக்கரையில் நூறுண்டுகள் தவம் செய்தான். அப்பால், அந்தமனு பிள்ளைக்காக ஸர்வேச்வரனும் ஸ்வதந்த்ரனும் தேவதேவனும் தன்னைப் பற்றினருடைய வருத்தங்களைப் போக்குந் தன்மையனுமாகிய பகவானை ஆராதித்தான். அனந்தரம் தன்னேடொத்தவர்களான இக்ஷ்வாகு முதலிய பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களில் வ்ருஷத்ரனென்பவன் தன் குருவினால் பசுக்களைப் பாதுகாக்கும்படி ஏற்படுத்தப்பட்டான். அவனும் அப்படியே ராத்ரியில் வீராஸனத்தில் உட்கார்ந்து மனவூக்கத்துடன் கையில் கத்தியை ஏந்திப் புலி முதலிய துஷ்டஜந்துக்களிடத்தினின்று பசுக்களைப் பாதுகாத்து வந்தான். இப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் ராத்ரியில் மேகம் மழைபெய்துகொண்டிருக்க, ஒரு பெரும் புலி தொழுவத்தில் நுழைந்தது. அப்பொழுது அதைக்கண்டு படுத்துக்கொண்டிருக்கும் பசுக்கள்பயந்து எழுந்து தொழுவத்தில் திரியத்தொடங்கின. பலிஷ்டமாகிய அந்தப் புலி ஒரு பசுவைப்பிடித்துக்கொண்டது. பிடியுண்ட பசு வருந்திக்கதறிவிட்டது. வ்ருஷத்ரன் அந்தப் பசுவின் கதறலைக் கேட்டு அருகே சென்றான். ராத்ரியில் மேகங்கள் மூடிக்கொண்டி

ருந்தபடியால் நக்ஷத்ரங்களும் தோன்றாமல் மறைந்திருக்குந்தருணத்தில் அவன் இது பசுவென்றும் இது புலியென்றும் அறியாமல் புலியென்னும் எண்ணத்தினால் கபிலநிறமுடைய பசுவின் தலையைக் கத்தியைக் கொண்டு பலத்தினால் வெட்டினான். பசுவின் தலையில் கத்தியை நோக்கி அடிக்கும்பொழுது அந்தக்கத்தியின் நுனியானது பட்டுப் புலியின் காது அறுப்புண்டது. புலி அதனால், மிகவும் பயந்து வழியெல்லாம் ரக்தத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு தொழுவத்தினின்றும் ஓடிப்போயிற்று. அப்பால் சத்ரு வீரர்களை அழிக்குந் திறமையமைந்த வ்ருஷத்ரன் புலி அடியுண்டு மாண்டதென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில், பொழுதுவிடிந்து உதயமான பின்பு தன்னால் அடியுண்டு மாண்டு விழுந்திருக்கின்ற பசுவைக் கண்டு மிகவும் வருந்தினான். அவன் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணமின்றி அறியாமையால் அபராதம் செய்திருப்பினும் குலாசார்யரான வஸிஷ்டர் அவனைப் பார்த்து 'நீ க்ஷத்ரியாதமன். இனி க்ஷத்ரியாதமனாகவுங்கூட நீ இருக்கமாட்டாய். நீ இந்தப் பாபத்தினால் சூத்ரனேயாகக் கடவாய்' என்று சபித்தார். இங்ஙனம் தன் குருவினால் சபிக்கப்பட்ட வ்ருஷத்ரன் கைகளைக் குவித்து அப்படியே அந்தச் சாபத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். அப்பால் வீரனாகிய வ்ருஷத்ரன் ஜிதேந்த்ரியனாகி முனிவர்களுக்கு இஷ்டமான பகவதுபாஸனமாகிற வ்ரதத்தை ஏற்றுக்கொண்டான். அவன் சிலநாட்களில் ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் ஸமஸ்த தோஷங்களும் தீண்டப்பெறாதவனும் பரப்ரஹ்மமென்று கூறப்படுகின்றவனுமாகிய பரமபுருஷனிடத்தில் சிறந்த ஜ்ஞானநிஷ்டை உண்டாகப்பெற்று ஸமஸ்தபூதங்களுக்கும் நண்பனாகி ஸுகதுக்கங்களிரண்டையும் துல்யமாகப்

பாவிக்குந் தன்மையனுனன். இஹலோகபோகங்களிலும் பரலோகபோகங்களிலும் பற்றற்று ராகம் முதலிய தோஷங்களால் மனம் கலங்கப்பெருமல் இந்த்ரியங்களெல்லாம் நினைத்தபடி அடங்கப்பெற்றுத் தேஹத்தையொழிய அதைச் சேர்ந்த மற்ற பரிக்ரஹங்களெவையுமின்றித் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்த அன்னுதிகளால் தேஹதாரணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆத்மாவை அர்ப்பணம் செய்து தான் பரமாத்மாவுக்குச் சேஷப்பட்டவனென்றும் தன்னுடைய ஸத்தாதிகளெல்லாம் அந்தப் பரமாத்மாதீனமென்றும் அனுஸந்தித்து மஹாநந்த ரூபமான பகவதுபாஸனமாகிற ஜ்ஞானத்தினுல் ஸந்தோஷம் அடைந்து மற்ற விஷயங்களில் சிறிதும் விருப்பின்றி மனவூக்கமுற்று மாறுதபக்தியோகத்தில் நிலைநின்று மூடர் குருடர் செவிடர் இவர்களின் ஆகாரமுடையவனுகி இப்பூமியில் திரிந்துகொண்டிருந்தான். இத்தகைய நடத்தையோடிருந்த முனிவனுகிய அந்த வ்ருஷத்ரன் சரீராவஸானகாலம் நேரப்பெற்று ஒருகால் காட்டுக்குள் நுழைந்து அங்குக் கிளர்ந்தெரிகின்ற காட்டுத்தீயைக் கண்டு அதில் ப்ரவேசித்து அவ்வக்னியினில் கைகால்முதலிய கரணங்களெல்லாம்[1] தக்தமாகப்பெற்றுப் பரப்ரஹ்மத்தை அடைந்தான். இக்ஷ்வாகு முதலிய மனுபுத்ரர்கள் அனைவர்க்கும் பின் பிறந்தவனுகிய கவியென்பவன் சப்தாதிவிஷயங்களில் விருப்பமின்றி ராஜ்யம் பந்துக்கள் க்ருஹம் இவையெல்லாவற்றையும் துறந்து ஸ்வயம்ப்ரகாசனும் இயற்கையில் ஏற்பட்ட பேரொளியுடையவனுமாகிய பரமபுருஷனை மனத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு இளமையிலேயே பரமகதியான மோக்ஷத்தை அடைந்தான். மனுவின் பிள்ளையாகிய கருஷனுக்கு

1. எரியப்பெற்று.

மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். க்ஷத்ரியஜாதியர்களான அம்மூவரும் காருஷர்களென்று பெயர்பெற்று உத்தர தேசங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் பக்ஷபாதமுடையவர்கள். அவர்கள் விரும்பினவற்றை நிறைவேற்றிக் கொடுக்குந் தன்மையர்கள்; தர்மத்திற்கு அநுகூலமான வாத்ஸல்யமுடையவர்கள். த்ருஷ்டனுக்குத் தார்ஷ்டர்களென்னும் சில க்ஷத்ரியர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்து மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள். ந்ருகனுக்கு ஸுமதியென்பவன் பிறந்தான். ஸுமதிக்குப் பூதஜ்யோதியென்பவன் பிறந்தான். பூதஜ்யோதிக்கு வஸுவும் வஸுவுக்கு ப்ரதீகனும், ப்ரதீகனுக்கு ஓகவானும் பிறந்தார்கள். அந்த ஓகவானுக்கு ஓகவானென்றுபேருடைய ஒரு பிள்ளையும், ஓகவதியென்னும் பெண்ணும் பிறந்தார்கள். அந்த ஓகவதியை ஸுதர்சனனென்பவன் மணம் புரிந்தான். மனுபுத்ரர்களில் ஒருவனாகிய நரிஷ்யந்தனுக்குச் சித்ரஸேனனும், சித்ரஸேனனுக்குத் தக்ஷனும், தக்ஷனுக்கு மீட்வானும் மீட்வானுக்குக் கூர்ச்சனும், கூர்ச்சனுக்கு இந்த்ரஸேனனும், இந்த்ரஸேனனுக்கு வீதிஹோத்ரனும், வீதிஹோத்ரனுக்கு ஸத்யச்ரவஸ்ஸும், ஸத்யச்ரவஸ்ஸுக்கு உருச்ரவஸ்ஸும், அவனுக்குத் தேவதத்தனும் பிறந்தார்கள். அந்தத் தேவதத்தனுக்கு ஒன்றான அக்னி பகவான் தானே பிள்ளையாகப் பிறந்தான். அவன் கானீனனென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற மஹர்ஷியாகுன். அவனுக்கு அக்னிவேச்யனென்றும் ஜாதுகர்ண்யனென்றும் வேறு இரண்டு பெயர்கள் உண்டு. அந்தக் கானீன மஹர்ஷியிடத்தினின்று ப்ராஹ்மணகுலம் உண்டாயிற்று. அந்த ப்ராஹ்மணகுலம் அக்னிவேச்யகோத்ரமென்று

வழங்கிவந்தது. இங்ஙனம் நரிஷ்யந்தன் முதலியவர்களைச் சொன்னேன். இனி மனுபுத்ரனாகிய திஷ்டனுடைய வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. த்ருஷ்டனுடைய பிள்ளை நாபாகன். இவன் க்ருஷி கோரக்ஷம் வாணிஜ்யம் முதலிய தொழிலினால் வைஸ்யத்தன்மையை அடைந்தான். மனுவின் பெயரனாகிய நாபாகனைக்காட்டிலும் இவன் வேறுபட்டவன். நாபாகனுடைய பிள்ளை ஹலந்தனன். அவனுடைய பிள்ளை வத்ஸப்ரீதி. அவனுடைய பிள்ளை ப்ராம்சு. அவன் பிள்ளை ப்ரமிதி. அவன் பிள்ளை கமித்ரன். அவன் பிள்ளை சக்ஷுஷன். அவன் பிள்ளை விவிம்சதி. அவன் பிள்ளை தம்பன். அவன் பிள்ளை கனிநேத்ரன். அவன் தார்மிகனாயிருந்தான். அவன் பிள்ளை கரந்தமன். அவன் மஹாராஜனாயிருந்தான். அவனுடைய பிள்ளை அவிக்ஷித்தென்பவன். அவனுடைய பிள்ளை மருத்தன். அவன் சக்ரவர்த்தியாயிருந்தான். அங்கிரஸ்ஸின் புதல்வரும் மஹாயோகியுமாகிய ஸம்வர்த்தரென்பவர் அந்த மருத்தனுக்கு யாகம் செய்வித்தார். மருத்தனுடைய யாகம்போன்ற யாகம் இப்பூமண்டலத்தில் ஒருவனும் செய்யவில்லை. அவனுடைய யாகத்தில் வேண்டிய கருவிகளெல்லாம் ஸ்வர்ணமயமாயிருந்தன. அந்த யாகத்தில் இந்த்ரன் ஸோமரஸத்தைப் பருகி மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்தான். ப்ராஹ்மணர்களும் தக்ஷிணைகளால் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். மற்றும், அந்த யாகத்தில் மருத்துக்கள் புசிக்கின்றவர்களுக்கு அன்னாதிகளையெடுத்துப் பரிமாறினார்கள். விஶ்வதேவதைகள் ஸபிகர்களாயிருந்தார்கள். மருத்தனுடைய பிள்ளை தமன். அவன் பிள்ளை ராஜவர்த்தனன். அவன் பிள்ளை ஸுத்ருதி. அவன் பிள்ளை நரன். அவனுக்கு ஸௌத்ருதேயனென்று மற்றொரு பேரும் உண்டு. அவன் பிள்ளை பிந்து.

அவன் பிள்ளை த்ருணபிந்து. அவன் பெரிய மன்னவனு யிருந்தான். அவன் பணிவதற்குரிய பல நற்குணங்கள் அமைந்தவன். அப்ஸரமடந்தைகளில் சிறந்தவளும் இந்த்ரனுக்கு இனியவளுமாகிய அலம்புஸையென்னும் அப்ஸரமடந்தை அம்மன்னவனை அநுஸரித்திருந்தாள். அந்த த்ருணபிந்துவுக்கு அவ்வலம்புஸையிடத்தில் சில பிள்ளைகளும் இலபிலேயென்னும் ஒரு கன்னிகையும் பிறந்தார்கள். அந்த இலபிலேயிடத்தில் விஸ்ரவஸ்ஸு குபேரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றான். அந்த த்ருணபிந்து யோகேஸ்வரரும் ரிஷியுமாகிய தன் தந்தையிடத்தினின்று மேலான வித்யையைப் பெற்றான். தருணபிந்துவுக்கு விசாலன் சூன்யபந்து தூம்ரகேது என்று மூன்று பிள்ளைகள். அவர்களில் விசாலமன்னவன் வம்சத்தை வளர்ப்பவனுகி வைசாலியென்னும் பட்டணத்தை நிர்மித்தான். அந்த விசாலனுடைய பிள்ளை ஹேமசந்த்ரன். அவனுடைய பிள்ளை தூம்ராக்ஷன். அவன்பிள்ளை ஸஹதேவன். அவன் பிள்ளை க்ருஸாஸ்வன். அவன்பிள்ளை ஸோமதத்தன். அவன் இடாஹோமங்களால் ஆராதிக்கத்தகுந்தவனும் ஜகத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவுமாகிய பரமபுருஷனை ஆராதித்து யோகேஸ்வரர்கள் ப்ரார்த்திக்கிற பரமகதியாகிய மோக்ஷத்தை அடைந்தான். ஸோமதத்தனுடைய பிள்ளை ஸுமதி. அவன்பிள்ளை ஜனமேஜயன். விசாலனுடைய வம்சத்திற்பிறந்த இம்மன்னவர்கள் தங்கள் கூடஸ்தனுகிய த்ருணபிந்துவுக்குப் புகழை வளர்க்குந் தன்மையர்கள். இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—••◆ சர்யாதியின் வம்சத்தைக் கூறுதல். ◆••—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மனுவின் பிள்ளையாகிய சர்யாதியென்னும் மன்னவன் வேதங்களின் பொருள்

களை ஆராய்ந்தறிவதில் ஊக்கமுடையவனாயிருந்தான். அவன் ஆங்கிரஸர்களின் ஸத்ரத்தில் இரண்டாவது நாள் செய்யவேண்டிய கர்மத்தை யெல்லாம் சொன்னான். அவனுக்குத் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடைய ஸுகன்யை யென்னும் ஒரு கன்னிகை இருந்தாள். அவன் அக்கன்னிகையுடன் வனத்திற்குச் சென்று அங்கு ச்யவனருடைய ஆஸ்ரமத்திற்குப் போனான். அந்த ஸுகன்யை ஸகிகளால் சூழப்பட்டு வனத்தில் வ்ருக்ஷங்களைத் தேடிக்கொண்டு திரிகையில் ஒரு புற்றின் வாயில் மின்மினிப்பூச்சிகள் போன்ற இரண்டு தேஜஸ்ஸுக்களைக் கண்டாள். இளம்பருவமுடைய அந்த ஸுகன்யை ஸகிகளால் தூண்டப்பட்டு அறியாமையினால் அந்தத்தேஜஸ்ஸுக்களை முள்ளால் குற்றினாள். அப்பொழுது அந்தப் புற்றின் வாயினின்று வெகுவாக ரக்தம் பெருகிற்று. அந்த க்ஷணமே ஸைன்யங்களுக்கெல்லாம் மல மூத்ரங்கள் தடைபடப் பெற்றது. அதைக் கண்டு ராஜர்ஷியாகிய சர்யாதி வியப்புற்றுத் தன் வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

ஸர்யாதி சொல்லுகிறான்:—நீங்கள் பார்க்கவராகிய ச்யவனருக்கு ஏதேனும் அபராதம் செய்தீர்களா? நம்மைச்சேர்ந்த ப்ராணி எதுவாயினும் ஆஸ்ரமத்திற்கு ஏதேனும் கெடுதி செய்திருக்கவேண்டும். இது நிச்சயம். இல்லாதபக்ஷத்தில் இப்படிப்பட்ட உபத்ரவம் உண்டாக மாட்டாது.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ஸர்யாதிமன்னவன் வினவிக் கொண்டிருக்கையில் அவன் பெண்ணாகிய ஸுகன்யை பயந்து தந்தையைப்பார்த்து மொழிந்தாள்.

ஸுகன்யை சொல்லுகிறாள்:—நான் சிறிது அபராதம் செய்தேன். அஃது யாதெனில், ஒரு புற்றின் வாயில் இரண்டு தேஜஸ்ஸுக்களைக் கண்டேன். நான் அவற்றை

இன்னவை யென்று ஆராய்ந்தறியாமல் மூடத்தனத்தினால் குற்றினேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—புதல்வி மொழிந்த அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுச் சர்யாதியென்னுமவன் பயந்து புற்றில் மறைந்திருக்கின்ற ச்யவனமுனிவரைச் சந்தோஷம் புரிவித்துக் கொண்டான. அப்பால் அம்முனிவருடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்து தன் புதல்வியை அவருக்குக் கொடுத்து வருத்தம் நீங்கப்பெற்று அம்முனிவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பரிவாரங்களுடன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான. அனந்தரம் ஸுகன்யை பெருங்கோபமுடைய ச்யவனரைப் பதியாகப்பெற்று அவருடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்து மனவூக்கத்துடன் அனுஸரித்து அவரை மனக்களிப்புறும்படி செய்தாள். அப்பால் சில காலம் கழிகையில், ச்யவனமஹர்ஷி தன் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்து அஸ்விதேவதைகளை நன்கு பூஜித்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

ச்யவனர் சொல்லுகிறார்:—திறமையமைந்த தேவர்களே! முதுமை மூடிக்கிடக்கிற எனக்கு நீங்கள் யௌவனவயதைக் கொடுப்பீர்களாக. யஜ்ஞத்தில் ஸோமபானமற்ற உங்களை நான் ஸோமயாகத்தினால் ஆராதித்து உங்களுக்கு ஸோமரஸம் நிறைந்த பாத்ரத்தைக் கொடுக்கிறேன். ஆகையால் ஸ்த்ரீகள் விரும்பும்படியான யௌவனவயதையும் அவர்கள் மேல் விழுந்து விரும்பும்படியான ஸௌந்தர்யத்தையும் எனக்குக் கொடுப்பீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்வர்க்கலோகத்து வைத்யஸ்ரேஷ்டர்களான அந்த அஸ்விதேவதைகள் இங்ஙனம் மொழிந்த அம்முனிவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அபிநந்தித்து ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரை நோக்கி அப்படி

யே ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்து 'ஸித்தர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த மடுவில் நீர் முழுகுவீராக' என்றார்கள். உடம்பெல்லாம் கிழத்தனம் மூடப்பெற்று நரம்புகள் மேலே கிளம்பி மயிர்கள் நரைத்துச் சதைகள் சுருங்கி மடிந்து பார்க்கவழங்காதிருக்கிற அம்முனிவரைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்த அஸ்விதேவதைகளும் அம்மடுவில் இறங்கி முழுகினார்கள். அப்பால் அந்த மடுவினின்று மூன்று புருஷர்கள் கிளம்பினார்கள். அவர்கள் மிகுந்த அழகுடையவர்களும் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஆசைப்படத்தகுந்தவர்களும் தாமரைமாலை அணிந்து அழகிய ஆடை உடுத்துக் குண்டலந்தரித்து ஒருவரோடொருவர் ஒத்த உருவடையவர்களுமாயிருந்தார்கள். ஸர்வாங்க ஸுந்த்ரியான அந்த ராஜகுமாரத்தி மடுவினின்றும் கிளம்பின புருஷர்கள் மூவரும் ஸூர்யன்போல ப்ரகாசித்துக்கொண்டு உருவத்தில் ஒத்திருக்கையினால் அவர்களில் தன் கணவன் இன்னானென்று அறியமுடியாமல் தயங்கிப் பதிவ்ரதையாகையால் அஸ்விதேவதைகளைச் சரணம் அடைந்தாள். அப்பால் அந்த அஸ்விதேவதைகள் அவளுடைய பாதிவ்ரத்யத்திற்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து அவளுக்குப் பர்த்தாவைத் தெரியும்படி காட்டி மஹர்ஷியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவரால் துதி செய்யப்பெற்று ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பிறகு ஒருகாலத்தில் யாகம் செய்ய முயன்ற சர்யாதி மன்னவன் மணவாளராகிய ச்யவனமஹர்ஷியின் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்து அவ்விடத்தில் தன் புதல்வியின் பக்கத்தில் ஸூர்யன்போல ஒளியுடன் திகழ்கின்ற புருஷனைக் கண்டான். அப்பொழுது தன்னைக் கண்ட மாத்ரத்தில் எழுந்து வந்து தன் பாதத்தில் விழுந்து வந்தனஞ்செய்து நிற்கின்ற புதல்வியைக் கண்டும் ஆசீர்வாதம் செய்யாமல்

மனத்தில் அவ்வளவு ஸந்தோஷம் உண்டாகப்பெருதவனாகி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

சர்யாதி சொல்லுகிறான்:—பெண்ணே! இஃதென்ன செய்தனை? உலகங்களெல்லாம் வணங்கும்படியான மஹிமையுடையவரும் உன் கணவனுமாகிய ச்யவனமஹர்ஷியை நீ ஏமாற்றினை. ஏனென்றால், கணவன் கிழத்தனம் மூடப்பெற்று மனத்திற்கு இனியனுயில்லையென்று அவனைத் துறந்து எவனே ஒரு வழிப்போக்கனை இங்ஙனம் பக்கத்திலுட்காரவைத்துக்கொண்டு அவனைப் பணிகின்றனை. ஆகையால் நீ கெடுமதியளாயிருக்கின்றனை. இதைவிட நீ என்ன அக்ருத்யம் செய்யவேண்டும். நீ ஸத்புருஷர்களின் குலத்தில் பிறந்தவள். உன் புத்தி ஏன் இப்படி விபரீதமாயிருக்கின்றது. உனக்கு இந்த மதிகேடு எப்படி உண்டாயிற்று? வெட்கமின்றிக் கள்ளபுருஷனை அநுஸரித்திருக்கின்றனையே. இதனால் நீ குலத்தையெல்லாம் பாழ்செய்தனை. மற்றும், தந்தை கணவன் ஆகிய இருவர்குலத்தையும் நரகத்தில் தள்ளுகின்றனை.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பரிசுத்தமான புன்னகையுடைய அந்த ஸுகந்யை சிரித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் மொழிகின்ற தந்தையைநோக்கி 'தந்தையே! என்பக்கத்திலிருக்கிற இவர் உன்மணவாளரும் பார்க்கவருமான ச்யவனமஹர்ஷியே' என்று மொழிந்தாள். அரசன் மீளவும் 'ஆனால் கிழவராயிருந்த அவருக்கு இப்படிப்பட்ட வயதும் உருவமும் எப்படி கிடைத்தது?' என்று வினவ அவர்க்கு வயதும் உருவமும் நேர்ந்த விதத்தையெல்லாம் பின் ஸவிஸ்தரமாகச் சொன்னாள். அப்பால் சர்யாதி மன்னவன் வியப்புற்று மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து புதல்வியை அணைத்துக் கொண்டான். பிறகு ச்யவன மஹர்ஷி வீரனாகிய ஸர்யாதிமன்னவனுக்கு ஸோமயாகம்

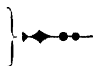
செய்வித்தார். ச்யவனர் தன் ப்ரபாவத்தினுல் அந்த யாகத்தில் ஸோமபானமற்றஅஸ்விதேவதைகளுக்குஸோமரஸம் நிறைந்த பாத்ரத்தைக் கொடுத்தார். அங்ஙனம் ஸோம யாகத்தினுல் அஸ்விதேவதைகளை ஆராதிக்கின்ற சர்யாதிமன்னவன்மேல் இந்த்ரன் கோபமுற்று அவனை வதிக்க வஜ்ரத்தை எடுத்தான். அப்பொழுது ப்ருகு வம்சத்தில் பிறந்தவராகிய ச்யவனமஹர்ஷி இந்த்ரனுக்குக் கை ஸ்வாதீனமாக வொட்டாமல் அதை ஸ்தம்பனம் செய்தார். அஸ்விதேவதைகள் வைத்யர்களென்று முன்பு யஜ்ஞஞ்செய்பவர்களால் ஸோமயாகத்தில் பஹிஷ்காரம் செய்யப்பட்டார்கள். ச்யவனர் ஸோமயாகத்தினுல் அவர்களை ஆராதித்தவன்று முதல் அவர்களுக்கும் ஸோமரஸம் கொடுப்பதை எல்லாரும் அங்கீகரித்தார்கள். சர்யாதிக்கு உத்தானபர்ஹி ஆநர்த்தன் பூரிஷேணன் என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஆனர்த்தனுக்கு ரைவதனென்பவன் பிறந்தான். அவன் ஸமுத்ரத்தினிடையில் குசஸ்தலியென்னும் பட்டணத்தை ஏற்படுத்தி அதில் வாஸம் செய்துகொண்டு சத்ருக்களை அழிப்பவனுகி ஆனர்த்தம் முதலிய தேசங்களை அநுபவித்து வந்தான். அந்த ரைவதனுக்கு நூறு பிள்ளைகளும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். பிள்ளைகளில் முதல்வன் ககுத்மியென்று ப்ரஸித்தனுயிருந்தான். அவன் ரேவதியென்னும் பேருடைய தன் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு அவளுக்கு வரன் யாரென்று ப்ரஹ்மதேவனைக் கேட்கும்பொருட்டுத் தடையில்லாமல் ப்ரஹ்மலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான்: அங்கு ப்ரஹ்மாவின் ஸந்நிதானத்தில் ஸங்கீதம் நடந்து கொண்டிருந்தபடியால் கேள்விக்கு அவகாசம் நேரப்பெறுமல் க்ஷணகாலம் வெறுமனே இருந்து கானத்தின் முடிவில் ஆதிபுருஷனு

கிய அந்த ப்ரஹ்மதேவனை நமஸ்கரித்துத் தன் பெண்ணுக்குக் கணவன் யாரென்று தெரிந்துகொள்ளவதற்காகத் தான் வந்திருப்பதை விண்ணப்பம் செய்தான். ப்ரஹ்மதேவனும் அதைக் கேட்டுச் சிரித்து ரைவதனைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான்:—மன்னவனே! நீ வரும்பொழுது எவரெவர்களைப் பார்த்து மனத்தில் உத்தேசித்திருந்தனையோ, அவர்கள் அனைவரும் காலத்தினால் முடிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகளின் பேரன்மார்களுடைய கொள்பேரன்மார்களின் வம்சங்களுங்கூட இப்பொழுது செவிப்படமாட்டா. என்னுடைய க்ஷணகாலத்திற்குள் அவ்விடத்தில் வெகுகாலம் கழிந்துவிட்டது. இப்பொழுது பூலோகத்தில் க்ருதம் த்ரேதை த்வாபரம் கலியென்கிற இந்நான்கு யுகங்கள் இருபத்தேழுதரம்சுற்றிவந்துவிட்டன. (இருபத்துஏழுசதுர்யுகங்கள் கடந்தன) ஆகையால் நீ பார்த்தவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. இப்பொழுது தேவர்களுக்கும் தேவனான பகவானுடைய அம்சமாகிய மஹாபலமுடைய அனந்தன் பலராமனாய் அவதரித்திருக்கிறான். ஆகையால் நீ புறப்பட்டுப்போய் இப்பெண்மணியை மனுஷ்யர்களில் சிறந்த அந்தப் பலராமனுக்குக் கொடுப்பாயாக. கேட்ட மாத்ரத்தில் புண்யத்தைத் விளைக்கும்படியான நாமஸங்கீர்த்தனத்தையுடையவனும் ப்ராணிகளுக்கு க்ஷேமத்தை விளைப்பவனுமாகிய பகவான் தன்னுடைய அம்சமாகிய பலராமனுடன் பூபாரத்தை நீக்கும்பொருட்டு அவதரித்திருக்கிறான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ரைவதமன்னவன் இங்ஙனம் கட்டளையிடப்பெற்று ப்ரஹ்மதேவனை நமஸ்கரித்துத் தன் பட்டணத்திற்குச் சென்றான். அம்மன்னவனுடைய புதல்வர்களான ககுத்மி முதலிய அண்ணன் தம்பிகள்

யக்ஷர்களிடத்தினின்றும் பயந்து முன்னமே அப்பட்டணத்தைத் துறந்து திசைகளைப் பற்றி யோடிப்போனார்கள். மன்னவனே! ரைவத மஹாராஜன் ஸர்வாங்க ஸுந்தரியான தன் புதல்வியை மஹாபலமுடைய பலராமனுக்குக் கொடுத்துத் தான் தவம் செய்ய விரும்பிப் பதரியென்னும் பேருடைய நரநாராயணாஶ்ரமத்திற்குச் சென்றான். மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

மனுவின் பேரனான நாபாகனுடைய வ்ருத்தாந்தமும், அவன் பிள்ளையான அம்பரீஷனுடைய வ்ருத்தாந்தமும்

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—வைவஸ்வதமனுவின் பிள்ளைகளில் ஒருவனாகிய நபகனுடைய பிள்ளை நாபாகனென்பவன். அவனுக்கு மற்றும் பலபுதல்வர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் நாபாகன் எல்லோர்க்கும் பின் பிறந்தவன். அவன் வெகுகாலம் குருகுலவாஸம் செய்து வந்தான். அவனுடைய ப்ராதாக்கள் அவன் ப்ரஹ்மசாரியும் ஜ்ஞானியுமாயிருக்கிறானென்று நினைத்துத் தந்தை ஸம்பாதித்து வைத்திருக்கும் சொத்தை அவனுக்குக் கொடாமல் தாங்கள் மாத்திரம் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பால் நாபாகன் தன் ப்ராதாக்களை நோக்கி 'எனக்கு எதைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்தீர்கள்' என்று வினவினான். அவர்கள் 'அப்பொழுது நாங்கள் மறந்துபோனோம். இப்பொழுது நாங்கள் பங்கிட்டுக் கொடுக்கமுடியாது. உனக்கு விருப்பம் உள்ளதாயின், பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டியவராகிய தந்தையிடம் போவோம். பங்கிட்டுக்கொடுங்களென்று அவர் சொல்வாராயின் பாகங் கொடுக்கிறோம்' என்றார்கள். அப்பால் நாபாகன் தந்தையிடம் சென்று 'அப்பனே! என் ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாக்கள் எனக்கு என்ன

பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்கள்?" என்று வினவினான். அதற்குத் தகப்பனும் 'பிள்ளாய்! நீ அந்தப் பாகத்தில் விருப்பம் செய்யவேண்டாம். இதோ சிறந்த மதியுடைய அங்கிரஸர்கள் இப்பொழுது ஸத்ரயாகம் செய்கின்றார்கள். அவர்கள் ஆறாவது நாளில் செய்யவேண்டியகார்யத்தில் ஒரு வகை தெரியாமல் தடுமாறுவார்கள். அறிஞனே! வைஸ்வதேவ கர்மத்தில் விஸ்வதேவதேவதைகளை அறிவிப்பவைகளான இரண்டு ஸூக்தங்கள் அவர்களுக்குத் தெரியாது. மிகுந்தமதியுடையவர்களாயினும் அந்தஸூக்தங்களை அறியாமல் தடுமாறுகிற அவர்களுக்கு நீ அவற்றைச் சொல்லுவிப்பாயாக. அப்பால் யாககார்யம் முடிந்த பின்பு ஸ்வர்க்கம்போகிற அவ்வங்கிரஸர்கள் தங்கள் ஸத்ரயாகத்தில் மிகுந்த பணத்தை உனக்குக் கொடுப்பார்கள். ஆகையால் நீ அவ்விடம் செல்வாயாக' என்றான். அப்பால் நாபாகனும் தந்தை சொன்னவண்ணமே செய்தான். பிறகு ஆங்கிரஸர்களும் ஸத்ரத்தில் மிகுந்த பணத்தையெல்லாம் அந்த நாபாகனுக்குக் கொடுத்து ஸ்வர்க்கம் போனார்கள். அதன் பிறகு நாபாகன் அந்தப் பணத்தை எடுத்துக்கொள்ள முயற்சிசெய்கையில் கறுத்த உருவமுடைய ஒரு புருஷன் வடதிசையினின்றும் வந்து 'யஜ்ஞபூமியில் இருக்கிற இந்தப் பணம் என்னுடையது' என்றான். அப்பொழுது நாபாகனும் 'ரிஷிகளாகிய அங்கிரஸர்கள் இந்தப் பணத்தை எனக்கே கொடுத்தார்கள்' என்றான். மீளவும் அப்புருஷன் 'ஆனால் இவ்விஷயத்தை உங்கள் தந்தையைக் கேட்போம்' என்றான். அப்பால் நாபாகன் தந்தையிடம் சென்று கேட்கத் தந்தையும், 'யாகபூமியில் இருப்பதும் யாகத்தில் மிகுந்ததுமாகிய தனம் முழுவதும் ருத்ரனுடைய பாகமென்று ஒரு காலத்தில் ரிஷிகள் ஏற்படுத்தினார்கள். ஆகையால்

அவையாவும் அவனுக்கே சேரவேண்டும்' என்றான். அப்பால் நாபாகன் தந்தையின் வார்த்தையைக் கேட்டு அந்தப் பணத்தைத் தான் எடுத்துக்கொள்ள வேறு உபாயம் ஒன்றும் தோன்றாமல் ருத்ரனை நமஸ்கரித்து 'ஓ ஈசனே! என் தந்தை யஜ்ஞபூமியிலுள்ள பணம் உன்னுடையதென்றே மொழிந்தார். ஆயினும், ப்ராஹ்மணனே! உன்னை நான் தலையால்வணங்கி வேண்டுகிறேன்' என்றான். அதைக் கேட்ட ருத்ரனும் அந்த நாபாகனைப் பார்த்து 'உன் தந்தை தர்மத்தையே மொழிந்தானாகையாலும், அதை நீயும் அப்படியே ஒளிக்காமல் ஸத்யம் பேசினையாகையாலும் உன்னிடத்தில் நான் ஸந்தோஷம் அடைந்தேன். வைஸ்வதேவ மந்த்ரங்களை அறிந்த உனக்கு ஸனாதன ப்ராஹ்மஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கிறேன். ஆகையால் எப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிடினும் ஒருகாலும் பொய் பேசலாகாது. நான் ஸத்யத்தினால் ஸந்தோஷம் அடையுந்தன்மையன். ஸத்யம் பேசுகிறவன் எனக்கு இஷ்டனாவான். யாகத்தில் மிகுந்த பணத்தை உனக்குக் கொடுத்தேன். எடுத்துக் கொள்வாயாக' என்று மொழிந்து ஸத்யத்தில் ப்ரீதியுடைய மஹானுபாவனான அந்த ருத்ரன் அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். எவன் இந்த உபாக்யானத்தைக் காலை மாலை இரண்டு வேளைகளிலும் மனவூக்கத்துடன் நினைக்கின்றானோ, அவன் சாஸ்த்ரஜ்ஞானமுடையவனாகி மந்த்ரங்களை உணர்ந்து ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையையும் உணர்வான். நாபாகனிடத்தினின்று அம்பரீஷன் பிறந்தான். அவன் மஹாபாகவதனாயிருந்தான்; அபராதம் செய்தவர்களுக்கும் உபகாரம் செய்யுந்தன்மையன். ஓரிடத்திலும் ஒருகாலும் தடைபடாத ப்ராஹ்மண சாபங்கூட அவனைத் தீண்டவில்லை.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—மஹானு

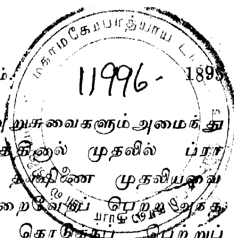
பாவரே! மிகுந்த மதியுடையவனும் ராஜர்ஷியுமாகிய அவ்வம்பரீஷனுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன் 'ப்ராஹ்மணனால் ஏற்படும் தண்டம் ஒருவராலும் கடக்கமுடியாதது. அதுவுங்கூட அவனைப் பாதிக்க முடியவில்லை' என்றீர்கள். ஆகையால் அவனுடைய சரித்ரத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மிகுந்த மதியுடையவனும் மஹா பாக்யசாலியுமாகிய அம்பரீஷ மன்னவன் ஏழு த்வீபங்களோடுகூடின பூமண்டலத்தையும் அழிவற்ற செல்வத்தையும் நிகரில்லாத ஐஸ்வர்யத்தையும் பெற்று அவற்றையெல்லாம் பாதுகாத்து மேன்மேலும் வளர்த்திக்கொள்ள வல்லவனாயினும், ஐஸ்வர்யங்களெல்லாம் அழியுந்தன்மையுடையவையென்றும் நரகத்தில் கொண்டு போய்த் தள்ளவல்லவையென்றும் அறிந்தவனாகையால் பிறர்க்கு வருந்தியும் கிடைக்கமுடியாத அந்த விபவங்களையெல்லாம் ஸ்வப்னத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைப்போல நினைத்தான். மற்றும், அவன் ஷாட்குண்ய பூர்ணனாகிய பரமபுருஷனிடத்திலும் ஸாதுக்களான அவன்பக்தர்களிடத்திலும் பக்திரூபமான நல்ல பாவனை உண்டாகப் பெற்றிருந்தான். அதனால் அவன் இந்த ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் ஒரு மண்ணாங்கட்டிபோல நினைத்திருந்தான். அவன் மனத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களிலும், வாக்கை அவன்குணங்களைச் சொல்லுவதிலும், கைகளை அந்தப் பகவானுடைய ஆலயங்களை மெழுகி விளக்குவது முதலிய வ்யாபாரங்களிலும், காதுகளை ஆச்சர்யமான அவனுடைய ஸத்கதைகளைக் கேட்பதிலும், கண்களை அவனுடைய திருவுருவங்கள் அவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகள் ஆகிய இவற்றைக் காண்பதிலும், தன் தேஹத்தை (த்வகிந்த்ரியத்தை)

அவன் பக்தர்களின் தேஹத்தைத் தொடுவதிலும், க்ராணேந்த்ரியத்தை அவன் பாதாரவிந்தங்களின் ஸ்பர்சத்தினால் மிகுந்த பரிமளமுடைய அழகிய துளஸியை முகருவதிலும், ரஸனேந்த்ரியத்தை அவனுக்கு நிவேதனம் செய்த அன்னாதிகளிலும், பாதங்களைத் திருவேங்கடம் முதலிய திவ்யக்ஷேத்ரங்களுக்குப்போகும் வழி நடப்பதிலும், தலையை அவன் பாதங்களைப் பணிவதிலும் உபயோகப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான். பகவானுக்கு உபயோகப்படுத்திக் களைந்த சந்தனம் புஷ்பம் முதலியவற்றைத் தாஸ்யத்திற்காக அங்கீகரித்தானேயன்றி விஷயங்களை அநுபவிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் அங்கீகரிக்கவில்லை. அவன் இவற்றையெல்லாம் உத்தமஸ்லோகனை அந்தப் பகவானுடைய பக்தர்கள் வரையில் ப்ரீதி வளர்ந்து வருமாறு நடத்திக்கொண்டு வந்தான். இங்ஙனம் அவன் ஸர்வகாலத்திலும் தான் செய்யுங்கர்மங்களையெல்லாம் மனவாக்குக்காயங்களென்கிற மூன்று காரணங்களாலும் யஜ்ஞங்களுக்கு நிர்வாஹகனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவனுமாகிய பரமபுருஷனிடத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்து அவன் ஸர்வாந்தராத்மாவாயிருப்பதையும் மாறாமல் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அந்தப் பரமபுருஷனிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடைய வஸிஷ்டாதிகளான அந்தணர்கள் சொல்லும்படி இந்தப் பூமண்டலத்தையெல்லாம் பரிபாலித்துவந்தான். இங்ஙனம் பெரிய ஐஸ்வர்யம் அமைந்திருக்கையால் அங்கங்களும் தக்ஷிணைகளும் வளர்த்தி நடத்தப்பெற்றவைகளும் வஸிஷ்டர் அஸிதர் கௌதமர்முதலிய மஹர்ஷிகள் முன்னின்று நடத்துகையால் குறைவற்றவைகளுமான அஸ்வமேத யாகங்களால் யஜ்ஞ நிர்வாஹகனை ஸர்வேஸ்வரனை ஆராதித்தான். அத்தேசம் ஜல

மற்றிருக்கையால் யாகம் செய்வதற்காக அவன் ஸரஸ்வதிநதிக்குப் போனான். அவனுடைய அஸ்வமேத யாகங்களில் ஸபிகர்களும் ருத்விக்குக்களும் மற்ற ஜனங்களும் தேவதைகளோடொத்த உருவமுடையவர்களாகப் புலப்பட்டார்கள். இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் அழகிய ஆடை யாபரணம் முதலியன உடையவர்களாகப் புலப்பட்டார்கள். அந்த மன்னவனோடு ஸம்பந்தமுடைய ஜனங்களெல்லாம் உத்தமஸ்லோகனான பகவானுடைய சரித்ரங்களைக் கேட்பதும் பாடுவதுமாயிருந்துகொண்டு தேவதைகளுக்கு ப்ரியமான ஸ்வர்க்கத்தையுங்கூட விரும்பவில்லை. போகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கவல்ல பரமபுருஷனை மனத்தில் உபாஸித்துக் கொண்டிருக்கிற அவனுடைய ஜனங்கள் யோகீஸ்வரர்களுக்கும் கிடைக்க அரியவைகளான அணிமாதி ஸித்திகள் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபனான ஆத்மாவின் அனுபவத்தினால் நேர்ந்திருப்பினும் அவற்றால் சிறிதும் ஸந்தோஷம் அடையவில்லை. அணிமாதி ஸித்திகளுங்கூட அவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்கவில்லையென்றால், ஸ்வர்க்கத்தில் அவர்களுக்கு விருப்பம் உண்டாகவில்லையென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? அப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனாகிய அவ்வம்பரீஷ மன்னவன் ஜ்ஞானயோகத்தினாலும் தன் வர்ணாஸ்ரமதர்மங்களை அனுஷ்டிக்கையாகிற கர்மயோகத்தினாலும், பக்தி யோகத்தினாலும் பகவானை ஆராதித்துக்கொண்டிருந்து மெல்லமெல்லப் பற்றுக்களையெல்லாம் துறந்தான். வீடு பெண்டிர் பிள்ளை பந்துக்கள் யானை தேர் குதிரை காலாட்கள் முதலியவற்றிலும் அழிவற்ற ஆடை ஆபரணம் ஆயுதம் முதலியவற்றிலும் அளவிறந்த பொக்கிஷங்களிலும் இவையெல்லாம் அநித்யங்கள் துறக்கத்தக்கவைகளென்னும் மதி உண்டாகப் பெற்றான். தன்னைப் பற்றி

னுருடைய வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையுடைய பக வான் அனன்யப்ரயோஜனமான அவனுடைய பக்தியோகத்திற்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து பயந்தவர்களைப் பாது காப்பதும் தன்னைப் பற்றினருடைய சத்ருக்களுக்குப் பயத்தை விளைப்பதுமாகிய ஸுதர்சன சக்ரத்தை அவ னுக்குக் கொடுத்தான். மனவுறுதியுடைய அவன் பக வானை ஆராதிக்கவிரும்பித் தன்னோடொத்த ஸ்வபாவ முடைய பார்யையுடன்கூடி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் வரையில் த்வாதசீவ்ரதத்தை அநுஷ்டித்து வந்தான். இங்ஙனம், ஒரு ஸம்வத்ஸரம் நடத்தி வ்ரதத்தின் முடிவில் கார்த்திக மாதத்தில் நவமி தசமி ஏகாதசி ஆகிய மூன்று ராத்ரிகள் உபவாஸமிருந்து த்வாதசியினன்று யமுனையில் ஸ்நானம் செய்து மதுவனத்தில் ஆராதனத்திற்கு வேண்டிய கந் தம் புஷ்பம் தூபம் தீபம் முதலிய கருவிகளெல்லாம் அமையப்பெற்ற மஹாபிஷேக விதியின்படி பகவானுக்கு அபிஷேகம் செய்து சிறந்த ஆபரணம் சந்தனம் பூமாலை அர்க்யம்முதலியவற்றால் அவனை ஆராதித்தான். அவன் ப்ராஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு ப்ரபுவும் அழகிய அங்கங்களு டையானுமாகிய பகவானையும், பகவத் பக்தியால் ப்ரயோ ஜனம் கைகூடப்பெற்று மஹாபாக்யசாலிகளாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்களையும் மிகுந்த பக்தியுடன் பூஜித்தான். மற்றும், கொம்புகளில் பொன்னும் கால்களில் வெள்ளி யாலும் அலங்காரம் செய்யப்பெற்றவைகளும் அழகிய ஆடைகளால் போர்வையிடப் பெற்றவைகளும் நன்றாகப் பால் கறப்பவைகளும் நல்லியற்கையுடையவைகளும் வயது உருவம் இவை அமைந்தவைகளும் கன்றோடுகூடினவை களும் பால் கறக்கும் பாத்ரம்முதலிய கருவிகள் நிறைந்து ஸம்ருத்திகளெல்லாம் பொருந்தினவைகளுமான அறுபது கோடி பசுக்களை ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்தான்.

அப்பால் நல்ல ருசியுடையதும் அறுசுவைகளும் அமைந்து மனத்திற்கினியதுமான அன்னத்தினால் முதலில் ப்ராஹ்மணர்களைப் புஜிப்பித்துத் தக்ஷிணை முதலியவைகளால் விருப்பங்களெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றுவந்த ப்ராஹ்மணர்களால் அநுமதி கொடுக்கப் பெற்றுப் பாரணைசெய்யத் தொடங்கினான். அப்பொழுது மஹாநுபாவராகிய துர்வாஸமுனிவர் அவ்வம்பரீஷமன்னவனுக்குத் தெய்வாதீனமாக அதிதியாய் வந்து எதிரே நின்றார். அங்ஙனம் வந்திருக்கின்ற அதிதியை எதிர்கொண்டு ஆஸனம் அளித்து அர்க்யம் முதலியவற்றால் நன்கு பூஜித்துப் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்துப் போஜனம் செய்யவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தான். அப்பால் அந்தத் துர்வாஸமுனிவரும் அவனுடைய ப்ரார்த்தனையை அபிநந்தித்து அவஶ்யமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டிய நித்யகர்மங்களை முடித்துக் கொண்டுவருவதற்காகச் சென்று பரிசுத்தமான யமுனையின் ஜலத்தில் பெருமை அமைந்த பரப்ரஹ்மத்தைத் த்யானித்துக்கொண்டு நெடுநேரம் முழுகியிருந்தார். அப்பொழுது தர்மத்தை அறிந்த அம்பரீஷ மன்னவன் த்வாதசி அரைமுஹூர்த்தகாலமே மிகுந்திருப்பதையும் அதற்குள் பாரணை செய்யவேண்டியதையும் துர்வாஸமுனிவர் வருவதற்குள் த்வாதசி தவறிப்போகும் போலிருப்பதையும் அவருக்கு முன்னே தான் பாரணைசெய்யக்கூடாமையையும் தனக்குள் நினைத்துப் பாரணை விஷயத்தில் நேர்ந்த ஸங்கடத்தைப் பற்றி ப்ராஹ்மணர்களுடன் கலந்தாலோசித்தான்.

அம்பரீஷன் சொல்லுகிறான்:—அதிதியாக வந்த ப்ராஹ்மணரைப் போஜனத்திற்கு அழைத்து அவர் வருவதற்கு முன்னமே அவரை அநாதரித்து நான் புஜிப்பேனாயின், அது பெருந்தோஷமாம். த்வாதசி கடப்பதற்

குள் பாரணை செய்யாது போவேனுயின், வ்ரதம் கெட்டுப் போமாகையால் அதுவும் தோஷமே. எனக்கு இப்படிப் பட்ட ஸங்கடம் நேர்ந்திருக்கின்றது. எப்படிச் செய்தால் எனக்குத் தர்மம் நேருமோ, அதர்மமும் என்னைத் தீண்டாதிருக்குமோ, அப்படிப்பட்ட உபாயத்தை எனக்குச் சொல்வீர்களாக. நான் வெறும் ஜலத்தினுல் பாரணை செய்கிறேன். இதனுல் வ்ரதத்திற்கும் கெடுதியில்லை. போஜனம் செய்யாமையால் அதிதியை அநாதரித்த தோஷமும் நேரிடாது. ஓ அந்தணர்களே! ஜலத்தைப் பருகுவது சாப்பிட்டாற்போலவும் சாப்பிடாததுபோல வும் ஆமென்று ஶ்ருதிகள் சொல்லுகின்றனவல்லவா? ஆகையால் நான் அங்ஙனம் செய்கின்றேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிருர்:—குருஶ்ரேஷ்டனே! ராஜர்ஷியாகிய அவ்வம்பரீஷன் ப்ராஹ்மணர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்து இங்ஙனம் நிச்சயித்துக்கொண்டு மனத்தில் அச்சுதனை த்யானித்துக்கொண்டு ஜலத்தைப் புசித்து ப்ராஹ்மண ஶ்ரேஷ்டரான துர்வாஸருடைய வரவையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பால் துர்வாஸமுனிவர் தினக்கடன்களைச்செய்து முடித்து யமுனைக்கரையினின்று வர, அம்பரீஷ மன்னவனும் முனிவரை அபிநந்திக்க, முனிவர் ஸூக்ஷ்மபுத்தியால் அவன் ஜலபாரணை செய்த செய்தியை அறிந்துகொண்டார். அனந்தரம் அம்முனிவர் கோபத்தினுல் உடம்பெல்லாம் சலிக்கவும் புருவ நெருப்புக்களால் முகம் குடிலமாகவும் பெற்று மிகவும் பசியுடையவராகித் தன் னெதிரில் அஞ்சலித்துக்கொண்டு நிற்கின்ற மன்னவனைக் குறித்து மொழிந்தார்.

துர்வாஸர் சொல்லுகிருர்:—ஓ ஜனங்களே! இந்த க்ஷத்ரியன் தர்மத்தைக் கடந்து செய்த கார்யத்தைக்

கண்டீர்களா? இவன் கொடுந்தன்மையுடையவன். செல்வப்பெருக்கினுல் கர்வங்கொண்டிருக்கிறுன். இவன் உண்மையில் விஷ்ணுவிடத்தில் பக்தியுடையவனல்லன்; ஆயினும் தானே தன்னை அவனுக்குப் பக்தனுகப்பாவித்துக் கொண்டிருக்கிறுன். இவன் அதிதியாக வந்த என்னை விருந்துண்ணும்படி அழைத்து எனக்குக் கொடாமலே தான் புசித்துவிட்டான். இதுவே இவன் செய்த தர்மக் கேடு. அடா மூடனே! நீ செய்த அறக்கேட்டின் பலனை உனக்கு இப்பொழுதே காட்டுகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறுர்:— அம்முனிவர் இங்ஙனம் மொழிந்துகொண்டே கோபத்தினுல் ஜ்வலிக்கின்ற தன் ஜடையைஅவிழ்த்து அதினின்றும் அம்பரீஷனைக்கொல்லும்பொருட்டு ப்ரளயகாலாக்னிபோல ஜ்வலிக்கின்ற ஒரு தேவதையை நிர்மித்தார். உருவின கத்தியைக் கையிலேந்தி அடிவைப்பினுல் பூமியை நடுங்கச்செய்துகொண்டு வருவதும் ஜ்வலிப்பதுமாகிய அந்தத் தேவதையை நன்ருகக் கண்டும் அம்மன்னவன் சிறிதும் சலியாதிருந்தான். அப்பொழுது தன் ப்ருத்யர்களைப் பாதுகாப்பதில் ஆழ்ந்த மனமுடைய பரமபுருஷன் தன் ஸுதர்சனசக்ரத்தைத் தூண்ட, அதுவும் அவ்விடம் வந்து காட்டுத்தீ கோபித்துக்கொண்டிருக்கின்ற ஸர்ப்பத்தைத் தஹிப்பது போலத், துர்வாஸரால் நிர்மிக்கப்பட்ட அந்தத் தேவதையைக் கொளுத்திப் பஸ்மம் செய்துவிட்டது. அப்பால் துர்வாஸமுனிவர் அந்த ஸுதர்சன சக்ரம் அவ்வளவோடு போகாமல் தன்னை எதிர்த்து வருவதையும் தன் ப்ரயாஸம் வீணுனதையும் கண்டு பயந்து ப்ராணனேடு தப்பித்துப் பிழைக்க விரும்பித் திசைகளைப்பற்றி ஓடினுர். ஜ்வாலைகள் மேற்கிளம்பி யெரியப்பெற்ற காட்டுத்தீ ஸர்ப்பத்தைத் தொடர்ந்தோடுவது போலப், பகவா

னுடைய ஸுதர்சன சக்ரம் அங்ஙனம் பயந்தோடுகிற அந்தத் துர்வாஸரைத் தொடர்ந்தோடிற்று. அப்பொழுது அம்முனிவர் மேருபர்வதத்தின் குஹையில் போய்ப் புகுந்துகொள்ள விரும்பி ஓடினர். மற்றும், அவர் திசைகளையும் ஆகாயத்தையும் அதலாதிலோகங்களையும் ஸமுத்ரங்களையும் லோகபாலர்களோடு கூடின லோகங்களையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் குறித்தோடினர். அம்முனிவர் தான் எங்கெங்கு ஓடிப்போனரோ அவ்வவ்விடங்களிலெல்லாம் வருந்தியும் பொறுக்கமுடியாத அந்த ஸுதர்சன சக்ரம் தன்னைத் தொடர்ந்துவரக் கண்டார். அப்பால் அந்தத் துர்வாஸமுனிவர் எங்கும் தன்னைப் பாதுகாக்குங் கதி நேரப்பெறாமல் பயந்தமனமுடையவராகித் தனக்கு ரக்ஷகனை விரும்பி ப்ரஹ்மதேவனிடம் சென்று 'ப்ரஹ்மதேவனே! ஸ்வயம்புவே! பகவானுடைய தேஜஸ்ஸாகிய ஸுதர்சன சக்ரத்தினின்றும் என்னைப் பாதுகாக்க வேண்டும்' என்றார்.

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறுன்:—அந்தணனே! இந்த என் வாஸஸ்தானமாகிய ஸத்யலோகமும் மற்றுமுள்ள இந்தப்ரபஞ்சமும் ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிமுதலிய வ்யாபாரங்களாகிற தன்விளையாட்டை முடிக்கவிரும்பி இரண்டு பரார்த்தங்கள் அடங்கின கல்பத்தின் கடைசியில் ஸம்ஹரிக்கமுயன்றவனும் காலத்தைச் சரீரமாகவுடையவனுமாகிய எவனுடைய புருவ நெரிப்பு மாத்ரத்தினுல் ஒரேகாலத்தில்அழியப்போகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய தேஜஸ்ஸினின்று உன்னைப் பாதுகாக்க நான் வல்லவனல்லேன். நீ அவனையே சரணம் அடைவாயாக. நான் ருத்ரன் தக்ஷர் ப்ருகு முதலியவர் மரீசி முதலிய ப்ரஜாபதிகள் பூதபதிகள் இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் ஆகிய நாங்கள் அனை

வரும் எவனுடைய ஆஜ்ஞையைப் பெற்று உலகங்களுக்கெல்லாம் ஹிதமான அதைத் தலையால் தாங்கி எங்கள் கார்யத்தை நடத்துகின்றோமோ அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய தேஜஸ்ஸினின்றும் நாங்களனைவரும் உன்னைக் காக்கவல்லவர்களல்லோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ப்ரஹ்மதேவனால் கைவிடப்பெற்று ஸ்ரீவிஷ்ணு சக்ரத்தினாலும் தபிக்கப்பெற்று வருந்துகின்ற துர்வாஸமுனிவர் கைலாஸபர்வதத்தில் வாஸம் செய்கின்ற ருத்ரனிடஞ்சென்று அவனைச் சரணம் அடைந்தார்,

ருத்ரன் சொல்லுகிறான்:—அப்பா! நாங்கள் பகவானுடைய சக்ரத்தினின்று உன்னைக் காக்கவல்லவர்களல்லோம். ஏனென்றால், எங்களுக்கும் அவன் சரணம்அடையத்தகுந்தவன். மற்றும், நாங்கள் புழுக்கள் போலச் சுற்றுகின்ற இந்த ப்ரஹ்மாண்டம் போன்ற பலவாயிரம் ப்ரஹ்மாண்டங்கள் அவன் ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று ஸங்கல்பிக்கும்பொழுது அவனிடத்தினின்றும் உண்டாகின்றன; அழிக்கவேண்டுமென்று ஸங்கல்பிக்கும்பொழுது அவனிடத்தில் மறைகின்றன. நான், ஸனத்குமாரர் மஹானுபாவரான நாரதர் மேன்மையுடைய ப்ரஹ்மதேவன் கபிலர் அபாந்தரதமர் தேவலர் தர்மர் ஆஸுரி மரீசி முதலியவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்களான மற்றுமுள்ள ஸித்தஶ்ரேஷ்டர்கள் ஆகிய நாங்களனைவரும் பகவானுடைய மாயையினால் மதிமயங்கப்பெற்று அவனை அறியமுடியாமல் அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்திற்குள் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட மஹிமையுடையவனும் ஸர்வேஶ்வரனுமாகிய அந்தப் பகவானுடைய அஸ்த்ரமான இந்த ஸுதர்சனசக்ரம் எங்களுக்குங்கூடப் பொறுக்க முடியாதது. பொறுக்கவுங்கூட வல்லரல்லாத நாம்

கள் அதை எங்ஙனம் தடுக்கவல்லர்களாவோம். ஆகை யால் மிகுந்த மஹிமைகள் அமைந்தவனும் சரணாகத ரக்ஷகனுமாகிய அந்தப் பகவானையே சரணம் அடைவா யாக. சரணம் அடைந்தவர்களின் துக்கங்களைப் போக்க வல்ல அந்தப் பகவான் உனக்கு ஸுகத்தை விளைப் பான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சங்கரனால் இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட அந்தத் துர்வாஸமுனிவர் ஆசையற்றுக் கைலாஸபர்வதத்தினின்றும் புறப்பட்டு, ஸ்ரீநிவாஸனாகிய பகவான் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியுடன் நித்யவாஸம் செய்யப் பெற்ற விஷ்ணுலோகத்திற்குச் சென்றார். பகவானு டைய ஸுதர்சனாஸ்த்ரத்தின் ஜ்வாலையால் தஹிக்கப் பட்டு வருந்துகின்ற துர்வாஸமுனிவர் அவ்விடம் சென்று பயத்தினால் உடம்பெல்லாம் நடுங்கப்பெற்று அந்தப் பக வானுடைய பாதங்களில் விழுந்து மேல்வருமாறு கூறினார்.

துர்வாஸர் சொல்லுகிறார்:—அச்சுதனே! (பற்றின வர்களைக் கைவிடாதவனே!) அளவற்ற மஹிமையுடைய வனே! பக்தர்களுக்கு மிகவும் அன்பனே! தன்னைப் பற் றினவர்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்கவல்லவனே! சரணம் அடைந்தவர்களின் அபராதங்களைப் பாராமல் அவர்களைப் பாதுகாக்குந் தன்மையனே! சேதனாசேதன ரூபமான ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் படைப்பவனே! அப ராதஞ் செய்துவருந்துகின்ற என்னைப் பாதுகாக்கவேண் டும். அளவற்றதாகிய உன் ப்ரபாவத்தை அறியாமல் நான் உன் பக்தர்கள் விஷயத்தில் அபராதம் செய்தேன். அந்த அபராதத்தைப் பொறுத்து என்னைப் பாதுகாக்க வேண்டும். உன் பேரைச் சொன்னமாத்ரத்தில் நரகத் தில் விழுந்து துக்கங்களை அநுபவிக்கின்ற பாபிஷ்டனும்

அந்தப் பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான். இனி நேரே உன்னைச் சரணம் அடைந்தவனுடைய பாபம் போவதற்குச் சொல்லவேண்டுமோ?

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ஓ அந்தணனே! நான் பக்தபராதீனன். நான் ஸ்வதந்த்ரனல்லேன். என் ஹ்ருதயம் மனவாக்குக் காயங்களென்கிற மூன்று கரணங்களாலும் எனக்கு உபகாரம் செய்கிற என் பக்தர்களுக்கு உட்பட்டிருக்கின்றது. என் பக்தர்கள் எனக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமாயிருப்பவர்கள். நானும் அவர்களுக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமாயிருப்பவன். ப்ராஹ்மணனே! பக்தர்களுக்கு அன்பனாகிய நான் ஸாதுக்களான என் பக்தர்களைப் பிரிந்து என் சரீரத்தையாவது அளவற்ற ஐஶ்வர்யத்தையாவது என்றும் என்னை விட்டுப்பிரியாத ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையாவது விரும்பமாட்டேன். அவர்கள் என்னையே மேலான கதியாக நினைத்திருப்பவர்கள். என்னை யொழிய மற்ற எவற்றையும் உபாயமாக நினைக்கமாட்டார்கள். என்னை யொழிய மற்றொன்றையும் தங்களுக்குப் புருஷார்த்தமாகவும் விரும்பமாட்டார்கள். மற்றும், அவர்கள் பெண்டிர் வீடு பிள்ளை ப்ராணன் பணம் இஹலோக ஸுகம் பரலோகஸுகம் ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும் துறந்து என்னையே சரணம் அடைந்தவர்கள். ஆகையால் நான் அவர்களை எப்படி விடவல்லவனாவேன்? என்னிடத்தில் அவர்களுடைய மனம் அன்புவெள்ளத்தினால் கட்டுண்டிருக்கின்றது. அவர்கள் தம்மை அழித்தாயினும் பிறர்கார்யத்தை நிறைவேற்றுந் தன்மையுடையவர்கள்; அவர்கள் எல்லாம் என்னுடைய உருவங்களேயென்னும் புத்தியால் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குந் தன்மையர்கள். பதிவ்ரதைகளான பெண்டிர்கள் தங்கள்உபசாரங்களினால் குண

முள்ள தங்கள் கணவர்களை ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொண்டிருப்பதுபோல அவர்கள் என்னைத் தங்கள் பக்தியினால் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த என் பக்தர்கள் எனக்குச் சேஷமாயிருந்து என்னையே அனுபவிக்கையாகிற பக்தியினால் மனக்களிப்புற்று அந்தப் பக்தியோக மஹிமையினால் நேரிட்டிருக்கின்ற ஸாலோக்யம் ஸாமீப்யம் ஸாயுஜ்யம் ஸார்ஷ்டி என்கிற மோக்ஷங்களையுங்கூட விரும்பமாட்டார்கள் என்றால், காலக்ரமத்தில் அழியக்கூடிய இந்த்ராதிகளின் ஐஸ்வர்யத்தை எங்ஙனம் விரும்புவார்கள்? என் பக்தர்கள் எனக்கு ஹ்ருதயம் போன்றவர்கள். நானும் அவர்களுக்கு ஹ்ருதயம்போன்றவன். அவர்கள் என்னைக் காட்டிலும் மற்றொன்றையும் ப்ரியமாக நினைக்கமாட்டார்கள். நானும் அவர்களைக் காட்டிலும் மற்றொன்றையும் சிறிதும் ப்ரியமாக நினைக்கமாட்டேன். ஆகையால் அவர்கள்விஷயத்தில் பட்ட அபராதத்தை நான் பொறுக்கமாட்டேன். அந்தணனே! உனக்கு ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன். கேட்பாயாக. நீ எவனிடத்தில் இந்த அபராதத்தைச் செய்தாயோ, அந்த அம்பரீஷ மன்னவனையே சரணம் அடைவாயாக. உலகத்தில் நல்லியற்கையுடையவர்களான என் பக்தர்களிடத்தில் ஒருவன் தன் திறமையை உபயோகப்படுத்துவானாயின், அது அவர்களிடத்தில் பலிக்காமல் உபயோகப்படுத்தினவனுக்கே கெடுதியை விளைவிக்கும். தவம் வித்தை இவையிரண்டும் வணக்கமுடைய அந்தணர்களுக்கே நன்மையை விளைக்கும். வணக்கமில்லாதவன் தவம் வித்தை முதலியவைகள் அமைந்திருப்பினும், நிரபராதிகளிடத்தில் அபராதப்படுவானாயின், அவை அவனுக்கே அநர்த்தத்தை விளைக்கும். ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டனே! ஆகையால் நாபாகனுடைய பிள்ளையாகிய அம்பரீஷமன்

1903. துர்வாஸர் அம்பரீஷனுடைய பாதங்களில்
விழுந்து மன்னிக்க வேண்டுதல்.

னவனிடத்திற்கே போவாயாக. உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும். பிறருடைய அபராதங்களில் கண்வையாத மஹானுபாவனாகிய அம்மன்னவனையே உன்னபராதத்தைப் பொறுக்கும்படி வேண்டிக்கொள். உனக்கு ஸுகம் உண்டாகும். நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

அம்பரீஷன் தன் பாதங்களில் விழுந்து வேண்டுகிற துர்வாஸ முனிவரைச் சக்ரத்தினின்றும் விடுவித்து அவரைப் புசிப்பித்தலும், கடைசியில் வனத்திற்குப் போதலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பகவானால் உபாயம் உபதேசிக்கப் பெற்ற துர்வாஸமுனிவர் சக்ரத்தினால் தபிக்கப்பட்டவராகவே அம்பரீஷனிடம் சென்று மனவருத்தத்துடன் அவனுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டார். அம்பரீஷனும் அந்தத் துர்வாஸருக்கு நேர்ந்த அப்படிப்பட்ட துக்கத்தைக் கண்டு அவர் தன் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டதற்கு மிகவும் வெட்கமுற்று மனஇரக்கத்தினால் மிகவும் பரிதபித்து ப்ராஹ்மணரைப் பின் தொடர்ந்திருக்கின்ற பகவானுடைய சக்ரத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்தான்.

அம்பரீஷன் சொல்லுகிறான்:—ஸுதர்சனமென்றும் ஸஹஸ்ராரமென்றும் பெயர்பெற்ற சக்ரராஜனே! மஹானுபாவனாகிய அக்னியும் நீயே. ஸூர்யனும் நீயே. நக்ஷத்திரங்களுக்கு ப்ரபுவான சந்த்ரனும் நீயே. ஜலம் பூமி ஆகாயம் காற்று தன்மாத்ரங்கள் இந்த்ரியங்கள் இவையெல்லாம் நீயே. அச்சுதனுக்கு அன்பனே! ஸமஸ்தமான அஸ்த்ரங்களையும் அழிக்குந்திறமை யுடையவனே! ஜகத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவே! உனக்கு நமஸ்காரம். இந்த ப்ரா

ஹ்மணனுக்கு மங்களத்தை விளைப்பாயாக. நீயே தர்ம ஸ்வரூபன்; தர்மத்தை நிறைவேற்றுகின்றவன். அழிவற்ற தைர்யமும் நீயே. ஸமஸ்தயஜ்ஞங்களுக்கு நிர்வாஹகனும் அவற்றால் ஆராதிக்கப்படுகிறவனும் நீயே. யஜ்ஞங்களில் கொடுக்கின்ற ஹவிஸ்ஸுக்களைப் புசிக்கின்றவனும் அவற்றிற்குப் பலன்கொடுப்பவனும் நீயே. ஸர்வ ஸ்வரூபனே! நீயே உலகங்களையெல்லாம் பாதுகாக்கின்றனை. சத்ருக்களை அழிக்கும் ஸங்கல்பரூபமான பரம புருஷனுடைய ஸாமர்த்யமும் நீயே. அழகிய நாபியுடையவனே! உனக்கு நமஸ்காரம். உன்னைத் துதிக்கவல்லனல்லேன். நீ ஸமஸ்த தர்ம மர்யாதைகளையும் பாதுகாக்கின்றனை. அதர்மமே தொழிலாயிருக்கின்ற அஸுரர்களுக்குத் தூமகேதுவைப் போல அநர்த்தங்களை விளைக்கின்றனை. நீ மூன்று லோகங்களையும் பாதுகாக்கின்றனை. நீ பரிசுத்தமான தேஜஸ்ஸுடையவன். மனத்தின் வேகமுடையவன். உன் செயல்கள் அற்புதமாயிருக்கும். உனக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். தர்மஸ்வரூபமான உன் தேஜஸ்ஸினால் மஹானுபாவர்களான பெரியோர்களின் ஜ்ஞானத்தைத் தடுப்பதாகிய அஜ்ஞானத்தையெல்லாம் அழித்து ஜ்ஞான ப்ரகாசமும் கொடுக்கப்பட்டது. ஸூர்யன் முதலிய தேஜஸ்ஸுக்களின் ப்ரகாசமும் உன்னுடையதே. மேன்மை தாழ்மைகளுக் கிடமாயிருப்பதும் சேதநாசேதன ரூபமுமாகிய இந்த ஜகத்தெல்லாம் உன்னுடைய உருவமே. வேதவாக்யங்களால் புகழப்படும் பெருமையுடையவனே! இப்படிப்பட்ட உன்மஹிமை எல்லையற்றது. கெட்ட குணங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறாத பரமபுருஷனால் தூண்டப்பட்டுப் பலிஷ்டர்களான தைத்யர்களும் தானவர்களும் நிறைந்த சத்ரு ஸைன்யத்தில் புகுந்து கை வயிறு துடை கால் கழுத்து இவைகளைச் சேதித்துக்

கொண்டு யுத்தத்தில் மிகவும் விளங்குகின்றனே. அப்ப டிப்பட்ட நீ ஸாதுலோகத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் துஷ்டர்களை அழிப்பதற்காகவும் பகவானால் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றனே. நீ சரணாகதர்களின் அபராதங்களை யெல்லாம் பொறுக்குந் தன்மையன். அப்படிப்பட்ட நீ என் குலத்தின் க்ஷேமத்திற்காக இந்த ப்ராஹ்மண னுக்கு மங்களத்தைச் செய்வாயாக. (இவனை ப்ராணன் களோடு விடுவாயாக.) இதுவே நீ எனக்குச் செய்ய வேண்டிய அநுக்ரஹம். நான் தானாதி தர்மங்களையும் யாகாதி தர்மங்களையும் எனக்கு ஏற்பட்ட வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களையும் நன்றாக அநுஷ்டித்திருப்பேனாயின், எங் கள் குலம் ப்ராஹ்மணர்களையே தெய்வமாக நினைத்திருப் பது உண்மையாயின், இந்த ப்ராஹ்மணன் வருத்தம் தீர்ந்து ஸுகமாயிருப்பானாக. என்னுடைய தானாதி தர் மங்களால் ஸுதர்சன பகவான் ஸந்தோஷமுற்றிருப்பா னாயின், ப்ராஹ்மணனை ப்ராண பயத்தினின்றும் பாது காப்பானாக. இணையெதிரில்லாதவனும் ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருப்பவனுமாகிய பகவான் 'அவன் ஸமஸ்தபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகை யால் அவையெல்லாம் அவனே' என்கிற எண்ணத்துடன் பணிந்து வருகின்ற என்னுடைய மனோபாவத்தினால் ஸந் தோஷமுற்றிருப்பானாயின், அதனால் இந்த ப்ராஹ்மணன் மனக்கவலை தீர்ந்து ஸுகமாயிருப்பானாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் அம்பரீஷ மன் னவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், அந்த விஷ்ணுவின் ஸுதர்சன சக்ரம் நாற்புறத்திலும் ஜ்வாலை கள் அடங்கப்பெற்று, அம்மன்னவனுடைய வேண்டுகோ ளுக்காகத் துர்வாஸ முனிவரை விட்டுப் போயிற்று. துர்

வாஸமுனிவரும் ஸுதர்சனக்னியின் தாபத்தினால் விடு பட்டு க்ஷேமம்பெற்று மனக்கவலை தீர்ந்து அம்மன்னவனுக்கு மேலான ஆசீர்வாதங்கள் செய்து அவனைப் புகழ்ந்தார்.

தூர்வாஸர் சொல்லுகிறார்:—ஆ! பகவானுடைய பக்தர்களின் மஹிமையை நான் இப்பொழுது கண்டேன். அம்பரீஷமன்னவனே! நான் அபராதம் செய்திருப்பினும் எனக்கு க்ஷேமங்கள் உண்டாகவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனை. பகவானுடைய பக்தர்களுக்கு எதுதான்செய்ய முடியாத கார்யம். நிக்ரஹம் அநுக்ரஹம்முதலிய அனைத்தும் அவர்களுக்கு அதீனமாகவே யிருக்கின்றது. அவர்களுக்கு எது தான் துறக்கமுடியாதது? நீ எனக்காகத் தானே தர்மங்களையெல்லாம் துறந்தாயல்லவா? தன்பக்தர்களுக்கு அன்பனும் அவர்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையனுமாகிய பகவான்அவர்களுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறான். ஆகையால் அவர்களுக்கு எதுவும் அஸாத்யமன்று. எவனுடைய நாமத்தைக் கேட்ட மாத்ரத்தில் புருஷன் பாபங்களெல்லாம் தொலைந்து பரிசுத்தனாகிறானோ, எவனுடைய பாதாரவிந்தங்களினின்றும் கங்காதி புண்யதீர்த்தங்கள் உண்டாயினவோ, அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய பக்தர்களுக்கு எது தான் கிடைக்க அரிதாயிருக்கும்? மன்னவனே! பெருங்கருணையமைந்த மனமுடைய உன்னால் நான் அநுக்ரஹம் செய்யப்பெற்றேன். நீ என் அபராதத்தையெல்லாம் பொருள் செய்யாமல் மறந்து என் ப்ராணனைப் பாதுகாத்துக்கொடுத்தனையல்லவா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அவர் திரும்பி வருவாரென்று ஆஹாரம் செய்யாமலேயே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மன்னவன் அந்தத் தூர்வாஸருடைய

பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவரை அருள்புரிவித்துப் புசிப்பித்தான். துர்வாஸரும் விரும்பத்தகுந்த அறுசுவைகளும் அமைந்து பெரிய ஆதரவுடன் கொண்டுவந்து கொடுக்கப் பெற்றவைகளுமான அம்மன்னவனுடைய விருந்துணவைப் புசித்து மனக்களிப்புற்று மன்னவனை நோக்கிப் 'புசிப்பாய் புசிப்பாய்' என்று மொழிந்தார்.

துர்வாஸர் சொல்லுகிறார்:—பரமாத்மாவினிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடைய உன்னுடைய விருந்துணவால் நான் மிகவும் த்ருப்தி அடைந்தேன். பகவத் பக்தனுகிய நீ எனக்குத் தர்சனம் கொடுத்து என்னை உன் பவித்ரமான ஹஸ்தத்தினால் ஸ்பர்சித்து இனிய உரைகளைப் பேசி என்னை அநுக்ரஹித்தனை. பரிசுத்தமான உன்னுடைய இச்செயலை ஸ்வர்க்கலோகத்தில் தெய்வமடந்தையர்கள் அடிக்கடி பாடப்போகிறார்கள். மற்றும், மிகவும் பரிசுத்தமான உன் புகழை இப்பூலோகத்திலுள்ளவர்களும் பாடப்போகிறார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—துர்வாஸமுனிவர் இங்ஙனம் அம்பரீஷமன்னவனைப் புகழ்ந்து அவனால் பூஜிக்கப்பெற்று மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து அம்மன்னவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்தினால் புறப்பட்டுச் சென்று தைனந்தினப்ரளயாதிகளால் அழியாததான ப்ரஹ்மதேவனுடைய லோகம் போய்ச் சேர்ந்தார். த்வாதசியினன்று வந்த துர்வாஸமுனிவர் எவ்வளவுகாலம் திசைகளில் ஓடித்திரிந்து திரும்பி வராதிருந்தாரோ, அவ்வளவில் ஒரு ஸம்வத்ஸரகாலம் கடந்தது. அம்மன்னவன் அந்த த்வாதசிமுதல் துர்வாஸமுனிவர் திரும்பிவரும் வரையில் அம்முனிவருடைய தர்சனத்தையே எதிர் பார்த்துக்கொண்டு ஜலத்தை ஆஹாரமாக உட்கொண்டிருந்தான். அந்தத் துர்வாஸமுனிவர் வந்து

திரும்பிப்போனபின்பு அவ்வம்பரீஷமன்னவன் ப்ராஹ்மணர் புசித்து மிகுந்தமையால் மிகவும் பரிசுத்தமான அந்த அன்னத்தைப் புசித்தான். அப்பால் துர்வாஸ முனிவர்க்குச் சக்ரத்தினால் நேர்ந்த வருத்தத்தையும், அதினின்று அவரை விடுவித்ததையும் தன்னுடைய தைர்யம் முதலிய வீர்யத்தையும் மனத்தில் ஆராய்ந்து எல்லாம் பரமபுருஷனுடைய ப்ரபாவமென்று நினைத்தான். இப்படிப்பட்ட பல குணங்களையுடைய அவ்வம்பரீஷ மன்னவன் பரப்ரஹ்மமென்று ஓதப்படும் பெருமையுடைய வாஸுதேவனிடத்தில் தன் வர்ணாஸ்ரமங்களுக்கு ஏற்பட்ட பற்பல கர்மங்களால் உதவி செய்யப்பெற்றதும் மற்ற ப்ரயோஜனங்களை எதிர் பாராததுமான பக்தியோகத்தை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு வந்தான். அதனால் அவன் ப்ரஹ்மலோகம் வரையிலுமுள்ளபோகங்களையெல்லாம் நரக ப்ராயமாக நினைத்தான். அப்பால் ஜிதேந்த்ரியனாகிய அவ்வம்பரீஷமன்னவன் தன்னேடொத்த சீலமுடைய தன் பிள்ளைகளிடத்தில் ராஜ்யத்தை வைத்து வனத்திற்குச் சென்றான். அங்கும் அவன் அந்தராத்மாவான வாஸுதேவனிடத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டிருந்து ஸத்வாதிகுணங்களின் பரிணாமமான ஸம்ஸாரம் தொலையப்பெற்று மோக்ஷத்தை அடைந்தான். இங்ஙனம் அம்பரீஷமன்னவனுடைய சரித்ரமாகிற பரிசுத்தமான இந்த உபாக்யானத்தை மொழிந்தேன். இதைப்பக்தியுடன் வாயால் மொழிந்து நெஞ்சால் நினைக்கும் புருஷன் பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவனாவான்.

ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

அம்பரீஷனுடைய வம்சத்தைச் சொல்லி முடித்து இக்ஷ்வாகுவின் வம்சத்தைச் சொல்லுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—அம்பரீஷனுக்கு விரூபன் கேதுமான் சம்பு என்று மூன்று பிள்ளைகள். அவர்களில் விரூபனுடையபிள்ளை ப்ருஷதஸ்வன். அவன்பிள்ளை ரதீதரன். அவன் பிள்ளையற்றிருக்கையில், ஸந்ததி அழியாதிருக்கும்பொருட்டு அங்கிரஸமஹர்ஷி அவனுடைய பார்யையிடத்தில் ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸுடன்கூடின ஒருபிள்ளையைப் பிறப்பித்தார். இவர்கள் ரதீதரன் க்ஷேத்ரத்தில் பிறந்தவர்களாயினும் அங்கிரஸ மஹர்ஷியின் பீஜத்திற்குப் பிறந்தவர்களாகையால் ஆங்கிரஸர்களுமானார்கள். ஆகையால், ரதீதரனுடையபிள்ளைகளும் அவர்களுடைய ஸந்ததியில் பிறந்தவர்களும் க்ஷத்ரியகோத்ரமும் ப்ராஹ்மண ப்ரவரமும் உடையவர்களானார்கள். வைவஸ்வதமனு தும்மும்பொழுது அவனுடைய மூக்கினின்றும் இக்ஷ்வாகுவென்று ப்ரஸித்திபெற்ற ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அவனுக்கு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் முதல் மூவர் விகுக்ஷி நிமி தண்டனென்பவர்கள். அந்த நூறுபெயர்களில் இருபத்தைந்து பெயர்கள் கிழக்குத்திக்கில் ஹிமவத்பர்வதத்திற்கும் விந்த்யபர்வதந்திற்கும் நடுவிலுள்ள ஆர்யாவர்த்தமென்னும் தேசத்தை ஆண்டு வந்தார்கள். இருபத்தைந்து பெயர்கள் மேற்குத் திக்கில் உள்ள ஆர்யாவர்த்த தேசத்தை ஆண்டுவந்தார்கள். முதல் மூவரான விகுக்ஷி முதலியவர்கள் இடையிலுள்ள ஆர்யாவர்த்த தேசத்தை ஆண்டு வந்தார்கள். மற்றவர்கள் தெற்குவடக்குமுதலிய திசைகளைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அந்த இக்ஷ்வாகு மன்னவன் ஒருகால் அஷ்டகாஸ்ராத்தத்திற்காகத் தன் பிள்ளைகளில் விகுக்ஷியென்பவனைப் பார்த்து 'விகுக்ஷீ! பரிசுத்தமான மாம்ஸங்கொண்டு

வருவாயாக. சீக்ரம்போ. விளம்பிக்கவேண்டாம்' என்று கட்டளை யிட்ட னுப்பினான். அந்த விகுக்ஷியும் அப்படியே கொண்டு வருகிறேனென்று சொல்லி வனத்திற்குச் சென்று ஸ்ராத்தத்திற்குரிய ம்ருகங்களைக் கொன்று இளைத்துப் பசித்து 'ஸ்ராத்தத்திற்காகக் கொன்ற ம்ருகங்களை நாம் பக்ஷிக்கலாகாது' என்னும் புத்தியை மறந்து வீரனாகிய அந்த விகுக்ஷி அவற்றில் ஒருமுயலைப் பக்ஷித்தான். அப்பால் அவன் தான் பக்ஷித்து மிகுந்த மாம்ஸத்தைத் தன் தந்தையிடம் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்தான். இக்ஷ்வாகு அந்தமாம்ஸத்தை ப்ரோக்ஷித்துச் சுத்தி செய்யும்படி தன் குருவுக்குச் சொன்னான். குருவாகிய வஸிஷ்டமஹர்ஷி 'இந்த மாம்ஸம் சாப்பிட்டுமிகுந்ததாகையால் துஷ்டமாயிற்று. ஆகையால் இது ஸ்ராத்தத்திற்கு உபயோகப்படாது' என்றார். பிறகு இக்ஷ்வாகு மன்னவன் குருவின்வசனத்தைக் கேட்டுத் தன் பிள்ளையாகிய விகுக்ஷி செய்த கார்யத்தை அறிந்து நியமங்களைத் துறந்து கோபத்தினால் பிள்ளையைத் தேசத்தினின்றும் துரத்திவிட்டான். அனந்தரம் அவ்விக்ஷ்வாகுமன்னவன் தவத்தில் இறங்கி ப்ராஹ்மணருடன் பகவானுடைய குணங்களைப் பற்றி ஸம்வாதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவன் அதனால் ராஜ்யபோகத்தில் வைராக்யமுற்று ப்ராரப்தகர்மத்தின் முடிவில் தேஹத்தைத் துறந்து பரப்ரஹ்மத்தை அடைந்தான். இங்ஙனம் தந்தையாகிய இக்ஷ்வாகு மன்னவன் காலஞ்சென்றுபோகையில், விகுக்ஷி தன் தேசத்திற்கு வந்து இப்பூமண்டலத்தையெல்லாம்பாதுகாத்துக்கொண்டு யஜ்ஞங்களால் பகவானை ஆராதித்தான். அவன் ஸ்ராத்தத்திற்காகக் கொன்ற முயலைப் பக்ஷித்தானாகையால் [1] சசா

---

1. சசமென்றால் முயல். 'அஞஃ ஊ க்ஷணே' என்ற தாதுவின்மேல்

தனென்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றான். அந்த விகுக்ஷியின் பிள்ளை புரஞ்சயன். அவனை இந்த்ரவாஹனனென்றும் ககுத்ஸ்தனென்றும் வழங்கி வந்தார்கள். அவனுக்கு அந்தப்பெயர் அவன் செயல்களால் ஏற்பட்டது. அது ஏற்பட்டவிதம் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. முன்பு தேவதைகளுக்குத் தானவர்களுடன் யுத்தம் நடந்தது. அப்பொழுது தைத்யர்களிடம் தோல்வியடைந்த தேவதைகள் ஜகதீஶ்வரனான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் வசனத்தினால் புரஞ்சயனைத் தங்களுக்கு ஸஹாயமாக வரும்படி வேண்டினார்கள். புரஞ்சயனும் இந்த்ரனைத் தனக்கு வாஹனமாயிருக்கும்படி வேண்ட, இந்த்ரன் பெரிய வ்ருஷபத்தின் உருவத்தரித்து அவனுக்கு வாஹனமாயிருந்தான். அப்பால் புரஞ்சயன் அந்தப் பெரிய வ்ருஷபத்தின்மேல் ஏறி அதன் முசுப்பில் உட்கார்ந்து தேவதைகளால் புகழப்பெற்று யுத்தஞ்செய்ய விரும்பிக் கவசம் அணிந்து திவ்யமான தனுஸ்ஸையும் கூரான பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மஹானுபாவனான பரமபுருஷனுடைய தேஜஸ்ஸினால் பலம் வளரப்பெற்றுத் தேவதைகளுடன் மேற்குத் திக்குக்குச் சென்று தைத்யர்களின் பட்டணங்களைத் தகைந்தான். அப்பால் அந்தத் தைத்யர்களுக்கும் புரஞ்சயனுக்கும் அதிகமான யுத்தம் நடந்தது. அது பார்க்கின்றவர்களுக்கும் கேட்கின்றவர்களுக்கும் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகும்படி மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது. அந்த யுத்தத்தில் புரஞ்சயமன்னவன் எதிர்த்து வந்த அஸுரர்களையெல்லாம் பல்லபாணங்களால் அடித்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். அடிபட்டு மிகுந்தவர்கள், அந்தப்புரஞ்சயனுக்கெதிரே வந்து அவனுடைய

சசாதனென்று பதமாகிறது. முயலைப் பக்ஷித்தவனென்று பதத்தின் பொருள். ஆகையால் அவனுக்கு அது காரணப் பெயராயிற்று.

பாணங்களின் அடி ப்ரளயகாலாக்னிபோலப் பொறுக்க முடியாதிருப்பதைக் கண்டு அவனால் அடிக்கப்பட்டுத் தங்கள் வாஸஸ்தானமாகிய பாதாளலோகத்திற்கு ஓடிப் போனார்கள். அப்பால் அந்த ராஜர்ஷியாகிய புரஞ்சயன் தைத்யர்களை வென்று பட்டணம் பணம் எல்லாவற்றையும் ப்ரீதியுடன் இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்தான். தைத்யர்களின் பட்டணத்தை ஜயித்தானுகையால் புரஞ்சயனென்றும், வ்ருஷபத்தின் முசுப்பில் உட்கார்ந்தானுகையால் ககுத்ஸ்தனென்றும் இந்த்ரனை வாஹனமாகப் பெற்றானுகையால் இந்த்ரவாஹனனென்றும் பெயர்களைப்பெற்றுத் தன்தேசத்திற்குத் திரும்பிச்சென்றான். புரஞ்சயனுடைய பிள்ளை அனேனஸ்ஸென்பவன். அவனுடைய பிள்ளை ப்ருது. அவனுடைய பிள்ளை விஸ்வகந்தன். அவனுடைய பிள்ளை சந்த்ரன். அவன் பிள்ளை யுவனாஸ்வன். அவன்பிள்ளை சாபஸ்தி. அவன் சாபஸ்தியென்னும் பட்டணத்தை நிர்மித்தான். அவன் பிள்ளை ப்ருஹதஸ்வன். அவன்பிள்ளை குவலயாஸ்வன். அவனுக்கு இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அந்தக் குவலயாஸ்வன் உதங்கமஹர்ஷிக்கு ப்ரியம் செய்யவிரும்பித் துந்துவென்னும் அஸுரனைத் தானும் தன் பிள்ளைகள் இருபத்தோராயிரம் பேர்களுமாகச் சேர்ந்து எதிர்த்து வதித்தான். அதனால் அவன் துந்துமாரனென்னும் பெயர் பெற்றான். அவனுடைய பிள்ளைகள் அனைவரும் துந்துவினுடைய முகாக்னியால் எரிக்கப்பட்டு மாண்டார்கள். பாதவம் சாலங்காரனே! அவர்களில் த்ருடாஸ்வன் கபிலாஸ்வன் பத்ராஸ்வனென்று மூன்றுபேர்கள் மாத்ரம் மிகுந்தார்கள். த்ருடாஸ்வனுடைய பிள்ளை ஹர்யஸ்வன். அவன் பிள்ளை நிகும்பன். அவன் பிள்ளை பர்ஹிணாஸ்வன். அவன் பிள்ளை க்ருதாஸ்வன். அவன்பிள்ளை ஸேனஜித்து'

அவன் பிள்ளை யுவனாஸ்வன். அவன் ஸந்ததியில்லாமை யால் மனவெறுப்புற்று நூறு பார்யைகளுடன் வனத்திற் குச் சென்றான். அங்குள்ள முனிவர்கள் அவன்மேல் மனஇரக்கமுற்று அவனுக்கு ஸந்ததி உண்டாகும்பொ ருட்டு மனவூக்கத்துடன் இந்த்ரனைத் தேவதையாக வுடைய புத்ரகாமேஷ்டியை நடத்தினார்கள். அப்பொ ழுது யுவனாஸ்வ மன்னவன் ராத்ரியில் தண்ணீர் தாஹம் உண்டாகப்பெற்று யாகசாலையிற் சென்று அங்கு ப்ராஹ் மணர்கள் படுத்துறங்குவதைக் கண்டு அவன் பத்னிக்குக் கொடுப்பதற்காக மந்த்ரித்து வைத்திருக்கும் ஜலத்தை யெடுத்துப் பருகினான். அப்பால் அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் விழித்துக்கொண்டு கலசம் ஜலமின்றிச் சூன்யமாயிருப் பதைக் கண்டு 'மன்னவனே! இது யாருடைய கார்யம்! புத்ரோத்பத்திக்குக் காரணமான இந்த ஜலத்தை யார் பருகினது?' என்று வினவினார்கள். தெய்வத்தினால் தூண்டப்பட்ட அந்த மன்னவன்தான் அந்த ஜலத் தைப் பருகினானென்று தெரிந்துகொண்டு ரிஷிகள் 'ஆ! தெய்வபலமே முக்யமானபலம். புருஷபலம் ஒன்றுக்கும் உபயோகப்படாது' என்று சொல்லி ஈஸ்வரனுக்கு நமஸ் காரம் செய்தார்கள். அப்பால், பிள்ளை பிறக்கவேண்டி யகாலம் ஸமீபத்திருக்கையில், யுவனாஸ்வனுடைய வல வயிற்றைப்பிளந்துகொண்டுசக்ரவர்த்தியாகக்கூடிய லக்ஷ ணங்கள் அமைந்த ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அப்பொ ழுது ப்ராஹ்மணர்கள் 'இந்தக் குழந்தை ஸ்தன்யத்திற் காக அழுகிறான். இவன் யாரைப் பானம் செய்வான்?' என்று வருந்திச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அந்த யாகத்தில் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவேந்த்ரன் தோன்றி 'இந்தக் குமாரன் என்னைப் பானம் செய்யப்போகிறான்' என்று சொல்லி, அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்துக் 'குழந்

தாய்! அழாதே' என்று மொழிந்துகொண்டு அம்ருதப் பெருக்குடைய தன் [1]தர்ஜனிவிரலை அக்குழந்தையின் வாயில் வைத்தான். இந்த்ரன் அந்தக் குழந்தையை நோக்கி[2]'மாந்தாதா' என்று மொழிந்தானாகையால் அவன் மாந்தாதாவென்று பெயர் பெற்றான். அந்தக் குழந்தையின் தந்தையான யுவனாஸ்வன் ப்ராஹ்மணர்களின் அநுக்ரஹத்தினாலும் தெய்வத்தின்[3]ப்ரஸாதத்தினாலும் மரணம் அடையவில்லை. அப்பால் அவன் அவ்விடத்திலேயே இருந்து தவஞ்செய்து மோக்ஷஸித்தியைப் பெற்றான். மன்னவனே! தேவேந்த்ரன் அந்தக் குமாரனை நோக்கி 'ராவணன் முதலிய துஷ்டர்கள் இவனிடத்தில் பயப்படப்போகிறார்கள். ஆகையால் இவன் [4] த்ரஸதஸ்யு வென்று ப்ரஸித்தி பெறப்போகிறான்' என்று மொழிந்து கொண்டே அவனுக்கு த்ரஸதஸ்யு வென்று பெயர் இட்டான். யுவனாஸ்வனுடைய பிள்ளையாகிய அந்த மாந்தாதாவும் ஸமர்த்தனாகையால் சக்ரவர்த்தியாகி ஏழு த்வீபங்கள் அடங்கின பூமண்டலத்தையெல்லாம் தானொருவனே அழிவற்றதான பகவானுடைய தேஜஸ்ஸினால் பாதுகாத்துவந்தான். தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனான ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்த அம்மன்னவன் அளவற்ற தக்ஷிணைகளையுடைய பற்பல யாகங்களால் யஜ்ஞஸ்வரூபனும் ஸமஸ்ததேவஸ்வரூபனும் ஸர்வாந்தராத்மாவும் ப்ராக்ருதமான இந்த்ரியங்களுக்கு

1. ஆள்காட்டி விரலை.

2. 'மா யாதா' மாம் என்னை. யாதா பானஞ்செய்வான். என்று பொருள்.

3. ப்ரஸாதம் - அருள்.

4. த்ரஸந்தி தஸ்யவோ யஸ்மாத் ஸஃ த்ரஸதஸ்யுஃ. யஸ்மாத் எவனிடத்தினின்று, தஸ்யவஃ துஷ்டர்கள், த்ரஸந்தி பயப்படுகிறார்களோ, ஸஃ அவன் த்ரஸதஸ்யு.

விஷயமாகாதவனுமாகிய பகவானை ஆராதித்தான். மற்றும், சரு புரோடாசம் முதலிய த்ரவ்யம் மந்த்ரம் விதி யஜ்ஞம் யஜமானன் ருத்விக்குகள் தர்மம் தேசம் காலம் ஆகிய இவையெல்லாம் எவனுடைய உருவங்களோ, அத்தகைய பரமபுருஷனை அம்மன்னவன் யாகங்களால் ஆராதித்தான். ஸூர்யன் எங்கெங்கு உதித்து எங்கெங்கு அஸ்தமிக்கின்றானோ அது வரையிலுமுள்ள பூமண்டலம் முழுவதும் யுவனாச்வனுடைய பிள்ளையாகிய மாந்தாதாவின் க்ஷேத்ரமென்று சொல்லுகிறார்கள். அம்மன்னவன் சதபிந்துவின் புத்ரியாகிய பிந்துமதியென்கிற தன் பார்யையிடத்தில் புருகுத்ஸன் அம்பரீஷன் முசுகுந்தனென்று மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களில் முசுகுந்தன் யோகியாயிருந்தான். அவர்களுக்கு உடன் பிறந்த பெண்பிள்ளைகள் ஐம்பது பெயர்கள். அவ்வைவரும் பதின்மரும் ஸௌபரியை மணம்புரிந்தார்கள். பெருந்தவமுடைய அந்த ஸௌபரிமுனிவர் யமுனையின் ஜலத்திற்குள் முழுகித் தவம் செய்துக் கொண்டிருக்கையில், ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கலந்து களிக்குந்தன்மையுடைய ஒரு மீனாராஜத்தின் மைதுனஸுகத்தைக் கண்டு ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டராகிய அந்த ஸௌபரி தானும் மைதுன ஸுகத்தில் விருப்பம் உண்டாகப்பெற்று மாந்தாதாமன்னவனிடம் வந்து தனக்கு ஒரு பெண் கொடுக்கும்படி வேண்டினார். அம்மன்னவனும அவருடைய குரூபத்தனத்தையும் கிழத்தனத்தையும் கண்டு 'ப்ராஹ்மணரே! ஸ்வயம்வரம் ஏற்படுத்துகிறேன். அதில் உம்மிஷ்டப்படி என் பெண்ணை மணம்புரியலாம்' என்றான். ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரான அந்த ஸௌபரியும் அதைக் கேட்டு "இம்மன்னவன் 'இவன் கிழவன்! இவனுடம்பெல்லாம் சதைகள் மடிந்திருக்கின்றன. மூப்பினால் இவன் தலை நடுங்குகின்

றது. ஆகையால் பெண்கள் இவனை விரும்பமாட்டார்கள். ஸ்வயம்வரத்தில் இவனை வரிக்க ப்ரஸக்தியில்லை' என்று நினைத்து என்னை இங்ஙனம் ஸ்வயம்வரமென்னும் வ்யாஜத்தினால் திரஸ்கரித்தான். நான் என்னைத் தெய்வமடந்தைகளும் விரும்பும்படியான அழகுடையவனாக என் யோக ப்ரபாவத்தினால் செய்துகொள்கிறேன். அப்பால் மானிடப்பெண்கள் என்னை மேல்விழுந்து விரும்புவார்களென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?'' என்று தனக்குள் நிச்சயித்துக்கொண்டு ஸமர்த்தராகிய அந்த ஸௌபரிமுனிவர் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு மன்னவனுடைய ஆஜ்ஞையால் ஸூதன் அழைத்துக் கொண்டுபோக ஸம்ருத்திகளெல்லாம் நிறைந்த அந்தப் புரத்திற்குள் சிறந்த ஸௌந்தர்யத்துடன் நுழைகையில் ஐம்பது ராஜகன்னிகளும் அவரொருவரையே தங்களுக்கு மணவாளனாகும்படி வரித்தார்கள். அப்பொழுது அந்த ராஜ கன்னிகைகள் மிகவும் அழகாயிருக்கின்ற அந்த ஸௌபரியிடத்தில் மனம் குடிகொள்ளப் பெற்று உடன் தோன்றினமையைப்பற்றி ஏற்பட்ட ஸ்நேஹத்தையும் மறந்து 'நானே இவரை வரிப்பேன். இவர் எனக்குத்தான் தகுந்த கணவர். உங்களுக்குத் தகுந்தவரன்று' என்று அந்த ஸௌபரிக்காகப் பெருங்கலஹம் செய்தார்கள். பஹ்வ்ருசஶாகாத்யயனம் செய்பவரும் பல மந்த்ரங்களை உணர்ந்தவருமாகிய அந்த ஸௌபரி எல்லையில்லாததான தன் தவப்பெருக்கின் மஹிமையால் ஏற்பட்ட விலையற்ற பல கருவிகள் நிறைந்து பலவகையான உத்யானங்களும் நிர்மலமான ஜலமுடைய தாமரைத்தடாகங்களும் செங்கழுநீர்க் காடுகளும் அமைந்து ரமணீயமாயிருக்கின்ற மாளிகைகளில் அப்பெண்மணிகளுடன் க்ரீடித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த மாளிகைகளில்

புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் நன்றாக அலங்கரித்து உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள். ப்ராஹ்மணர்களும் வண்டுகளும் ஸ்துதிபாடகர்களும் அங்குப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றும், அம்முனிவர் விலையுயர்ந்த படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் ஆடைகளும் ஆபரணங்களும் ஸ்னானத்திற்கு வேண்டிய கருவிகளும் சந்தனம் குங்குமம் கஸ்தூரி முதலிய அங்கராகங்களும் ஆஹாரங்களும் பூமாலைகளும் மற்றும் பல போகவஸ்துக்களும் உடையவராகி அப்பெண் மணிகளுடன் க்ரீடித்துக் கொண்டிருந்தார். ஏழு தீவுகளோடுகூடின பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவும் ஸார்வபௌமச் செல்வக்கிளர்த்தி யுடையவனுமாகிய மாந்தாதாமன்னவன் அந்த ஸௌபரிமுனியின் க்ருஹஸ்தாஶ்ரமசீலமையைக் கண்டு வியப்புற்றுக் கர்வத்தை யெல்லாம் துறந்தான். இங்ஙனம் க்ருஹஸ்தாஶ்ரம ஸுகங்களில் ஆழ்ந்திருக்கிற அந்த ஸௌபரிமுனிவர் பல சரீரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு பல இந்த்ரியங்களால் சப்தாதிவிஷயங்களை அனுபவித்துக்கொண் டிருப்பினும் நெய்த்துளிகள் விடப்பெற்ற அக்னிபோலச் சிறிதும் த்ருப்தி அடையவில்லை. பஹ்வ்ருசர்களுக்கு ஆசார்யராகிய அந்த ஸௌபரி ஒருகால் உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுது மீன்களோடு ஸஹவாஸத்தினால் தமக்கு நேரிட்டிருப்பதும் ஸ்வரூபானுஸந்தானத்தைத் தடுப்பதுமாகிய விஷயசாபலத்தைப் பற்றி மனத்தில் சிந்தித்தார். 'ஓ உலகத்தவர்களே! தவத்தில் நிலைநின்று நன்மனத்துடன் வ்ரதங்களைத் திடமாக அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு நேர்ந்த விநாசத்தைக் காண்பீர்களாக. நான் ஜலத்திற்குள் உலாவிக்கொண்டிருந்த மத்ஸ்யத்தினுடைய ஸஹவாஸத்தினால் நெடுநாள் த்யானித்துக் கொண்டு வந்த பரப்ராஹ்மத்தை மறந்தேன். மோக்ஷத்

தில் விருப்பமுடையவன் மூன்று கரணங்களாலும் தாம்பத்ய தர்மமுடையவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தைத் துறக்கவேண்டும். இந்த்ரியங்களைச்சப்தாதிவிஷயங்களில் தொடரவிடலாகாது. தனியனாகவே ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். ஏகாந்தத்தில் இருந்து அளவற்ற மஹிமைகளுடைய பகவானிடத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டும். எங்கும் மனப்பற்று செய்யலாகாது. எங்கேனும் மனப்பற்று நேருமாயின், அந்தப் பகவானிடத்தில் மனம் செல்லப் பெற்று அவன்மனத்திற்கினிய வ்ரதங்களை அனுஷ்டிக்குந்தன்மையரான ஸாதுக்களிடத்தில் மாத்ரமே செய்யலாமன்றி மற்ற எதிலும் மனப்பற்று செய்யலாகாது. முதவில் நான் ஸஹாயமின்றித் தனியனாகவே தவஞ்செலுத்திக்கொண்டிருந்தேன். அப்பால் நான் ஜலத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த மத்ஸ்யத்தினிடத்தில் மனப்பற்று செய்தமையால் ஐம்பது பார்யைகளையும் ஒரே ஸமயத்தில் அனுபவிப்பதற்காக ஐம்பது சரீரங்களை ஏற்றுக்கொண்டேன். அப்பால் பிள்ளைகளின் உருவங்களால் ஐயாயிரம் பேர்களானேன். ஆயினும் நான் ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கலந்தனுபவிக்கும் ஸுகங்களில் த்ருப்தி அடையவில்லை. அந்த ஸுகங்களையே மேன்மேலும் பற்பலவாறு அனுபவிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். மற்றும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களான மோஹாதிகளால் மதி கலங்கப் பெற்றுச் சப்தாதிவிஷயங்களையே பரமபுருஷார்த்தமாக நினைத்திருக்கின்றேன்' என்று ஸௌபரி முனிவர் தன் மனத்திற்குள் சிந்தித்து வெறுத்தார். அம்முனிவர் இங்ஙனம் இல்லறவாழ்க்கையில் நெடுங்காலம் வஸித்துக் கொண்டிருந்து அப்பால் அதில் விரக்தி உண்டாகப்பெற்றுக் காம்யகர்மங்களை அனுஷ்டிக்குந் தன்மையைத்துறந்து தவம் செலுத்தும்பொருட்டு வனத்திற்குச்

சென்றார். கணவனையே தெய்வமாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஸௌபரியின் பத்னிகளும் வனத்திற்குச் செல்கின்ற அம்முனிவரைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அவ்வனத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை ஆராய்வதில் மனவூக்கமுற்றிருக்கிற அம்முனிவர் சரீரத்தை இளைக்கச் செய்வதான கொடுந்தவம் செலுத்தி ஆஹவனீயாதி அக்னிகளுடன் தன்னைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் மறைந்ததாக அனுஸந்தித்து மோக்ஷத்தை அடைந்தார். அவருடைய பத்னிகளான அப்பெண்மணிகளும் தங்கணவரான அம்முனிவர் பரமாத்மஸாரூப்யமாகிற மோக்ஷஸித்தி பெற்றமையை அறிந்து அக்னி அணையும்பொழுது அதன் ஜ்வாலைகளும் அத்துடன் மறைவதுபோலத் தாங்களும் அவர் செய்த பரமாத்மோபாஸனத்தின் ப்ரபாவத்தினால் அவரையே பின்றொடர்ந்து மோக்ஷஸித்தியைப் பெற்றார்கள். ஆறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

மாந்தாதாவின் வம்சமும், அவ்வம்சத்தில் பிறந்த புருகுத்ஸ ஹரிச் சந்த்ரர்களின் உபாக்யானமும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மாந்தாதாவின் பிள்ளைகளில் அம்பரீஷனென்பவன் ஒருவனென்று முன்னமே மொழிந்தேன். அவன் சிறப்புடைய வனாயிருந்தான். அவனை அவன் பாட்டனாகிய யுவனாஸ்வன் தனக்குப் பிள்ளையாக ஸ்வீகரித்தான். ஆதலால்தான் அவ்வம்பரீஷனுடைய பிள்ளை யுவனாஸ்வனென்னும்பெயர் பெற்றான். யுவனாஸ்வனுடைய பிள்ளை ஹரிதன். இந்த அம்பரீஷயுவனாஸ்வ ஹரிதர்கள் மாந்தாதாவின் ஸந்ததியைச் சேர்ந்தவர்கள். நாகர்களின் உடன் பிறந்தவளான நர்மதையென்பவள் தன் ப்ராதாக்களால் புருகுத்ஸனுக்குக் கொடுத்து

மணம் செய்விக்கப்பட்டாள். அவள் தன் ப்ராதாக்களால் தூண்டப்பட்டுப் புருகுத்ஸனைப் பாதாளத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனாள். அவன் பகவானால் பலங்கொடுக்கப்பெற்று ஒருவர்க்கும் வதிக்கமுடியாத கந்தர்வர்களை வதித்தான். நாகேந்த்ரன் அதற்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து 'இந்த உன்வ்ருத்தாந்தத்தை நினைப்பவர்களுக்கு ஸர்ப்பத்தினின்று பயம் உண்டாகாது' என்று புருகுத்ஸனுக்கு வரங் கொடுத்தான். புருகுத்ஸனுடைய பிள்ளை த்ரஸதஸ்யு. அவன்பிள்ளை அனரண்யன். அவன்பிள்ளை ஹர்யஸ்வன். அவன் பிள்ளை அருணன். அவன் பிள்ளை த்ரிபந்தநன். அவன்பிள்ளை ஸத்யவ்ரதன். அவனே த்ரிசங்குவென்று ப்ரஸித்திபெற்றவன். அவன் தன் குருவான வஸிஷ்டமஹர்ஷியின் சாபத்தினால் சண்டாளத் தன்மையை அடைந்தான். பின்பு விஸ்வாமித்ரருடைய தவமஹிமையால் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கஞ்சென்று இப்பொழுதும் ஆகாயத்தில் நக்ஷத்ரரூபியாய்ப் புலப்படுகின்றான். வஸிஷ்ட சாபத்தினால் சண்டாளத்தனம் அடைந்த அந்த த்ரிசங்குவை விஸ்வாமித்ரர் தன் தவமஹிமையால் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஏற்றும்பொழுது அவன் அங்குள்ள தேவதைகளால் தலைகீழாகத் தள்ளுண்டு விழ, மீளவும் விஸ்வாமித்ரர் தன் தவமஹிமையினால் தானே பலாத்காரமாக அவனை ஆகாயத்திலேயே நிலைநிற்கும்படி செய்தார். த்ரிசங்குவின் பிள்ளை ஹரிச்சந்த்ரன். அவன்நிமித்தமாக விஸ்வாமித்ரரும் வஸிஷ்டரும் ஒருவர்க்கொருவர் சாபமிட்டுக்கொண்டு பக்ஷிகளாகிப் பலவாண்டுகள்வரையில் சண்டைசெய்து கொண்டிருந்தார்கள், அந்த ஹரிச்சந்த்ரன் பிள்ளையில்லாமையால் வருந்தி நாரதருடைய உபதேசத்தினால் வருணனைச் சரணம் அடைந்தான். 'ப்ரபூ! எனக்குப் பிள்ளை பிறக்கவேண்டும். அங்ஙனம் அனுக்ர

ஹம் செய்வாயாக. மஹாராஜனே! எனக்கு வீரனாகிய புதல்வன் பிறப்பானாயின், அவனையே நரபசுவாகக் கொண்டு உன்னை ஆராதிக்கிறேன்' என்று அம்மன்னவன் வருணனை வேண்டிக்கொண்டான். அவ்வருணனும் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு அவனுக்குப் பிள்ளை பிறக்கும்படி அனுக்ரஹம் செய்தான். அதனால் அந்த ஹரிச்சந்த்ரனுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தான். அவன் ரோஹிதனென்று ப்ரஸித்தனாயிருந்தான். அப்பால் வருணன் அம்மன்னவனை நோக்கி 'உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தான். அவனை நரபசுவாகக் கொண்டு என்னை ஆராதிப்பாயாக' என்றான். அதைக் கேட்ட ஹரிச்சந்த்ரனும் 'பசு பிறக்குமாமாயின், பத்து நாள்கள் கழிந்தபின்புதான் அது பரிசுத்தமாகும். அப்பால்தான் அதைக்கொண்டு யாகம்செய்யலாம்' என்றான். வருணனும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டு பத்து நாட்கள் கழிந்த பின்பு மீளவும் வந்து மன்னவனைப் பார்த்து 'யாகம் செய்வாய்' என்றான். ஹரிச்சந்த்ரன் 'இந்த நரபசுவுக்குப் பற்கள் முளைக்குமாயின் அப்பொழுது தான் பரிசுத்தமாம்' என்றான். அப்பால் வருணன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று பற்கள் முளைத்த பின்பு மீளவும் வந்து 'இவனுக்குப் பற்கள் முளைத்தன. யாகஞ்செய்யலாம்' என்றான். அதற்கு ஹரிச்சந்த்ரன் 'இந்த நரபசுவுக்குப் பற்கள் எப்பொழுது விழுகின்றனவோ, அப்பொழுது தான் இது பரிசுத்தமாம்' என்றான். வருணன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று மொழிந்துபோய் அப்புதல்வனுக்குப் பற்கள் விழக்கண்டு மீளவும் வந்து 'இவனுக்குப் பற்கள் விழுந்து மீளவும் முளைத்தன. எனக்கு யாகம் செய்வாயாக' என்றான். அப்பால் ஹரிச்சந்த்ரன் வருணனைப் பார்த்து 'ஓ வருணராஜனே! இவன் க்ஷத்ரியவம்சத்தில் பிறந்தவன். இவன் ஆயுதமெடுத்துச் சண்டைசெய்

வதற்குரியவனுவானுயின், அப்பொழுது தான் யாகபசு வாயிருப்பதற்குரிய சுத்தி யுடையவனுவான்' என்றுன் இங்ஙனம் பிள்ளையினிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனுகி அந்த ப்ரீதியினுல் மனம் இழுக்கப்பெற்று அவ்வப்பொழுது சொன்ன காலங்களையெல்லாம் ஏமாற்றிக்கொண்டு வருகிற ஹரிச்சந்த்ரமன்னவன் மொழிந்ததைக் கேட்டு வருணதேவன் அப்படியே அவன் பிள்ளைக்கு ஆயுதமெடுக்குந்தசைசேரிடுங்காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கையில் அப்பொழுது ரோஹிதன் தன் தந்தை தன்னைப் பசுவாகக்கொண்டு வருணனுக்கு யாகம் செய்யப் போகிருனென்பதை அறிந்து ப்ராணங்களோடு தப்பித்துக்கொள்ள விரும்பிக் கையில் தனுஸ்ஸை ஏந்திக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றுன். அப்பால் வருணன் கோபித்து ஹரிச்சந்த்ரமன்னவனுக்கு மஹோதர வ்யாதியை உண்டாக்கினுன். தந்தை வருணனிடம் அகப்பட்டு வ்யாதியினுல் வருந்துவதைக் கேட்டு ரோஹிதன் ஊருக்குப் போகமுயன்றுன். இந்த்ரன் அவனைப் போக வேண்டாமென்று தடுத்துப் புண்யதீர்த்தங்களையும் புண்யக்ஷேத்ரங்களையும் ஸேவித்துக் கொண்டு பூமியெல்லாம் சுற்றிப் பொய்பேசின தோஷத்தினுல் தந்தைக்கு நேர்ந்திருக்கிற மஹோதரவ்யாதியைப் போக்கும்படி சொன்னுன். ரோஹிதனும் இந்த்ரன் சொன்னபடி புண்ய தீர்த்தங்களையும் புண்யக்ஷேத்ரங்களையும் ஸேவித்துக்கொண்டு சில வர்ஷங்கள் அரண்யத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். இந்த்ரன் இரண்டாம் வர்ஷம் மூன்றும் வர்ஷம் நான்காம் வர்ஷம் ஐந்தாம்வர்ஷம் ஆகிய வர்ஷங்கள் தோறும் ஒரு கிழ ப்ராஹ்மணனுய் வந்து 'ஊருக்குப் போகவேண்டாம். பூமண்டலத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பாயாக' என்று தடுத்தான்.

அப்பால் ரோஹிதன் ஆறும் வர்ஷம் திரிந்து திரும்பிப் பட்டணம் போகும்பொழுது பார்க்கவவம்சத்தில் பிறந்த அஜீகர்த்தரிடத்தினின்று அவர் பிள்ளைகளில் நடுப்பிள்ளையாகிய சுனச்சேபனை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு வந்து அவனைத் தனக்குப் பதில் பசுவாகத் தன் தந்தையாகிய ஹரிச்சந்த்ரனுக்குக் கொடுத்துத் தான் ஸுகமாயிருந்தான். அப்பால் பெரும்புகழனும் மஹாராஜனுமாகிய ஹரிச்சந்த்ரன் புருஷமேதயாகத்தினால் வருணன் முதலிய தேவதைகளை ஆராதித்து மஹோதரவ்யாதியினின்று விடுபட்டான். அந்தப் புருஷமேதயாகத்தில் விஸ்வாமித்ரர் ஹோதாவாயிருந்தார். ப்ருகுவம்சத்தில் பிறந்தவரும் ஜிதேந்த்ரியருமாகிய ஜமதக்னிமுனிவர் அத்வர்யுவாகவும், வஸிஷ்டர் ப்ரஹ்மாவாகவும், அயாஸ்ய முனிவர் உத்காதாவாகவும் இருந்தார்கள். இங்ஙனம் மஹர்ஷிகள் சேர்ந்து செய்வித்த புருஷமேதயாகத்தினால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவேந்த்ரன் ஸந்தோஷம் அடைந்து ஹரிச்சந்த்ரனுக்கு ஸ்வர்ணமயமான ரதத்தைக் கொடுத்தான். சுனஸ்ஸேபனுடைய மஹிமையை மேல் சொல்லப்போகிறேன். பார்யையோடுகூடிய அந்த ஹரிச்சந்த்ரமன்னவன் ஸத்யத்தில் நிலைநின்று மனவுறுதி மாறாதிருப்பதைக்கண்டு விஸ்வாமித்ரர் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து அவனுக்கு மனவூக்கத்துடன் ஆராய்ந்தனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஜ்ஞானயோகத்தை உபதேசித்தார். ஹரிச்சந்த்ரனும் விஸ்வாமித்ரர் உபதேசித்த ஜ்ஞானயோகநிஷ்டையின் மஹிமையினால் மனம் பூமியிலும், பூமி ஜலத்திலும், அந்த ஜலம் தேஜஸ்ஸிலும், தேஜஸ்ஸு வாயுவிலும், வாயு ஆகாசத்திலும், ஆகாசம் தாமஸாஹங்காரத்திலும், அது மஹத்தத்[illegible]ம், அது ப்ரதானத்திலும் சேர்ந்தனவாகப் பா

வித்துப் பகவதுபாஸனரூபமான வித்யையில் ஊன்றி யிருக்கிற ஜ்ஞான ஸ்வரூபனான ஆத்மாவை அந்த ப்ரதானத்தில் அனுஸந்தித்து, அந்த வித்யையினால் தேஹாத்மாபிமானம் முதலிய அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி உபாஸனத்தை நிறுத்திப் புண்ய பாபங்களாகிற பந்தங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றுக் கேவல ஜ்ஞானாநந்த ஸ்வரூபமாயிருப்பதும் இத்தகையதென்று நிரூபிக்க முடியாததும் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய விகல்பங்களுக்கிடமல்லாததும் அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் அமைந்ததுமாகிய தன் ஸ்வரூபம் தோன்றப்பெறுகையாகிற மோக்ஷத்தைப் பெற்றான். ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று

{ரோஹிதனுடைய வம்சமும், ஸகரபுத்ரர்கள் யாகக்குதிரையைத்தேடிச் சென்று கபிலரால் பஸ்மமாவதும், அம்சுமான் குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு வருதலும்.}

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ரோஹிதனுடைய பிள்ளை ஹரிதன். அவன் பிள்ளை சம்பன். அவன் சம்பையென்னும் பட்டணத்தை நிர்மித்தான். அவன் பிள்ளை ஸுதேவன். அவன்பிள்ளை விஜயன். அவன்பிள்ளை பேருகன். அவன் பிள்ளை வ்ருகன். அவன் பிள்ளை பாஹுகன். அவன் சத்ருக்களால் பூமியும் ராஜ்யமும் பறியுண்டு பார்யையுடன் வனத்திற்குச் சென்றான். கிழவனாகிய பாஹுகன் அங்கேயே மரணமடைகையில், அவன்பத்னி அநுமரணஞ் செய்ய முயன்றிருக்கையில் அவள் கர்ப்பிணியாயிருப்பதை அறிந்த ஔர்வமஹர்ஷி வேண்டாமென்று தடுத்தார். அவளுடைய சக்களத்திகள் அவள் கர்ப்பிணியென்பதை அறிந்து அவளுக்கு அன்னத்தில் விஷத்

தைக் கலந்து கொடுத்தார்கள். அப்பால் அவளுக்கு அந்த விஷத்தோடுகூடவே பிள்ளை பிறந்தான். அதனால் அவன் ஸகரனென்று பெயர் பெற்றான். அவன் ஏழு தீவுகளுக்கும் ப்ரபுவாகிப் பெரும்புகழுடையிருந்தான். அவனுடைய பிள்ளைகள்தான் ஸமுத்ரத்தைத் தோண்டினார்கள். ஸகரர்கள் தோண்டினதால் ஸமுத்ரம் ஸாகரமென்று பெயர்பெற்றது. அந்த ஸகரன் தாலஜங்கசர் சகர் ஹைஹயர் பர்ப்பர் என்னும் பேருடைய ம்லேச்சர்களை ஆசார்யரான ஔர்வருடைய வசனத்தினால் வதிக்காமல் விரூபர்களாக்கிவிட்டான். சிலரை மொட்டைகளாகவும், சிலரைத் தாடி மீசைகள் மாத்ரம் தரிப்பவர்களாகவும் சிலரை விரிதலையர்களாகவும் சிலரைப் பாதித்தலைமொட்டைகளாகவும், சிலரை அரைத்துணியில்லாதவர்களாகவும், சிலரை மேல் துணியில்லாதவர்களாகவும் செய்தான். மற்றும் அந்த ஸகரன் ஆசார்யராகிய ஔர்வரால் உபாயம் உபதேசிக்கப் பெற்று ஸமஸ்த வேதஸ்வரூபனும் ஸமஸ்த தேவதாஸ்வரூபனும் ஸர்வாந்தராத்மாவும் ஸர்வநியாமகனுமாகிய பகவானை அச்வமேதயாகங்களால் ஆராதித்தான். அவன் நூறாவது யாகம் செய்யும்பொழுது பூப்ரதக்ஷிணத்திற்கு விட்டிருந்த மேலான அச்வத்தை இந்த்ரன் பறித்துக்கொண்டு போனான். ஸகரனுக்கு ஸுமதியென்றும் கேசினியென்றும் இரண்டு பார்யைகள். அவர்களில் ஸுமதிக்கு அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகள். அவர்கள் பலத்தினால் கொழுத்தவர்கள். அவர்கள் தந்தையினால் கட்டளையிடப்பெற்று அதை நிறைவேற்றும்பொருட்டு யாகக் குதிரையைத் தேடிக்கொண்டு சென்று எங்கும் காணாமல் நாற்புறத்திலும் பூமியைத் தோண்டினார்கள். கிழக்குத் திக்கு முதலாக நாற்றிசைகளிலும் பூமியைத்

தோண்டிக்கொண்டு போகிற அந்த ஸகரபுத்ரர்கள் வடகிழக்கு மூலையில் பாதாளத்தில் இருக்கிற கபிலருடைய அருகாமையில் இந்த்ரனால் கொண்டு விடப்பெற்று மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற குதிரையைக் கண்டார்கள். அப்பால் அவர்கள் 'நங் குதிரையைப் பறித்துக்கொண்டு போன திருடன் இவனே. ஆயினும் இவன் ஒன்றுமறியாதவன்போலக் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் பாப புத்தியுடைய இவனைக் கொல்லுங்கள் கொல்லுங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த ஸகர புத்ரர்கள் அறுபதினாயிரம் பேர்களும் ஆயுதங்களை ஏந்திக்கொண்டு அம்முனிவரை எதிர்த்தார்கள். அப்பொழுது அந்தக் கபிலமுனிவர் கண்களைத் திறந்தார். அந்த ஸகரபுத்ரர்கள் மஹேந்த்ரனால் மனம் பறியுண்டு மஹானுபாவரான கபிலரிடத்தில் அபராதப்பட்டமையால் அழிய முயன்று தங்கள் சரீரத்திலேயே உண்டான அக்னியினால் க்ஷணத்திற்குள் பஸ்மமானார்கள். சிலர் கபிலருடைய கோபாக்னியால் கொளுத்தப்பட்டார்களென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் உண்மையை அறிந்தவர்களல்லர். அவர்கள் சொல்லுவது நற்பேச்சன்று அவர்கள் தம்முடைய அபராதத்தினால் எரிந்து போனார்களென்பதே உண்மை. ஏனென்னில் கேவலசுத்த ஸத்வகுணத்திற்கிடமாயிருப்பவரும் ஜகத்தையெல்லாம் புனிதம் செய்யவல்ல தேஹமுடையவருமாகிய அந்தக் கபிலமுனிவரிடத்தில் கோபமாகிற தமோகுணம் உண்டாவதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி உண்டு? பூமியின் துகள் ஆகாயத்தில் படியுமோ? பூமியினின்று கிளம்பின துகள் ஆகாயத்திற் படிந்தாற்போலத் தோன்றுமேயன்றி உண்மையில் படியாது. மீளவும் அது பூமியிலேயே வந்து சேர்ந்து விடும். அங்ஙனமே ஸகரர்க

ளின் அபராதம் கபிலரிடத்தில் உள்ளதுபோலத் தெரியாதவர்களுக்குத் தோன்றுமேயன்றி உண்மையில் அவரிடத்தில் தோஷத்திற்கு ப்ரஸக்தியே கிடையாது. மற்றும் இந்தக் கபிலமுனிவர் இவ்வுலகத்தில் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமாகிற திடமான ஓடத்தை உண்டாக்கினர். ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்று விடுபடவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் தாண்டமுடியாததும் ம்ருத்யுபயத்தை விளைப்பதுமாகிய ஸம்ஹாரமாகிற ஸமுத்ரத்தை இந்த ஓடத்தினுல் தாண்டுகிறுர்கள். இத்தகைய மஹானுபாவரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பிறரை அனுக்ரஹிப்பதிலேயே நிலைநின்ற மனமுடையவருமாகிய அம்முனிவர்க்குச் சத்ருவென்றும் மித்ரனென்றும் பேதபுத்தி எங்ஙனம் உண்டாகும்? ஸகரனுக்குக் கேசினியிடத்தில் பிறந்தவன் ஒரு புதல்வன் இருந்தான். அவனை அஸமஞ்ஜஸனென்று வழங்குவார்கள். அவனுடைய பிள்ளை அம்சுமானென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருந்தான். அவன் தன் பாட்டனுடைய நன்மையில் ஊக்கமுற்றிருந்தான். அஸமஞ்சஸன் பூர்வஜன்மத்தில் யோகியாயிருந்து ஸங்கத்தினுல் யோகத்தினின்று நழுவினன். அந்த யோகமஹிமையினுல் இந்த ஜன்மத்தில் பூர்வஜன்மத்தைப் பற்றின நினைவு நேரப்பெற்று மீளவும் ஸங்கத்தினுல் நாம் கெட்டுப்போகலாகாதென்று நினைத்து ஸங்கத்தைப் பரிஹரிக்கும்பொருட்டுத் தான் நற்புத்தியுடையனுயினும் தன்னைத் துர்ப்புத்தியுடையவனுக அனைவரும் நினைக்கும்படி நடக்கமுயன்று உலகத்தவர்களால் நிந்திக்கத் தக்கதும் பந்துக்களுக்கு அனிஷ்டமுமான கார்யங்களைச் செய்வதும் ஜனங்களைப் பயப்படுத்துவதுமாயிருந்து விளையாடுகின்ற இளம் பிள்ளைகளைப் பிடித்து ஸரயூநதியில் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவன் அவ்வாறு நடத்திக்கொண்டிருப்பதைத்

கண்டு தந்தையாகிய ஸகரன் அவனிடத்தில் ஸ்நேஹத்தைத் துறந்து அவனை ஊரை விட்டுப்போகும்படி துரத்தி விட்டான். அவன் தான் ஆற்றில் போட்ட பிள்ளைகளையெல்லாம் தன் யோக ப்ரபாவத்தினால் காண்பித்து மன்னவனுடைய கட்டளைப்படியே ஊரை விட்டுப் போனான். அப்பொழுது அயோத்யையிலுள்ளவர் அனைவரும் தங்கள் பிள்ளைகள் எல்லாரும் மீண்டுவரக் கண்டு வியப்புற்றார்கள். மன்னவனே! ஸகரமஹாராஜனும் 'ஆ! நான் இவன் ப்ரபாவத்தை அறியாமல் துரத்தி விட்டேனே' என்று பரிதபித்தான். பிறகு அம்சுமான் ஸகரமன்னவனால் குதிரையைத் தேடிக்கொண்டு வரும்படி அனுப்பப்பட்டுத் தன் சிற்றப்பன்மார்கள் தோண்டின வழியைத் தொடர்ந்து சென்று கடைசியில் அவர்கள் பஸ்மமாயிருப்பதையும் அருகாமையில் குதிரையையும் கண்டான். அங்குப் பகவானுடைய அவதாரமாகிய கபிலமுனிவர் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு அம்சுமான் மிகுந்த மதியுடையவனாகையால் அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து கைகுவித்து மனவூக்கத்துடன் ஸ்தோத்ரம் செய்தான்.

அம்சுமான் சொல்லுகிறான்:—ஜனங்கள் அந்தராத்மாவான உன்னுடைய உண்மையை ஸமாதிமுதலிய உபாயங்களால் நன்றாக அறியமாட்டார்கள். அங்ஙனம் யோகிகளாலும் அறியமுடியாத உன்னை மற்ற நாங்கள் எப்படி அறிவோம்? நாங்கள் உன்மனம் சரீரம்புத்தி இவைகளால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டப்ரஹ்மதேவன் முதலியவர்களால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். தேஹாத்மவிவேகமற்றவர்கள்; தேஹமுடையவர்கள் அனைவரும் ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களென்கிற மூன்று குணங்களுக்கு உட்பட்டுச் சப்தாதி

விஷயங்களையும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான சரீரத்தையும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்களன்றித் தமக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கின்ற உன்னை அறியமாட்டார்கள். அவர்கள் உன் மாயையால் மதிமயங்கி மற்ற விஷயங்களையே அறிவார்கள். நீ கேவல ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபன். பிறந்தநாள் முதற்கொண்டே தேஹாத்மப்ரமம் முதலிய அஜ்ஞானம் தீண்டப்பெறாத ஸனந்தனாதி முனிவர்களும் உன்னை வெறுமனே த்யானித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமன்றி ஸாக்ஷாத்கரிக்கமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட உன்னை மஹாமூடனாகிய நான் எங்ஙனம் மனத்தினால் ஆராய்ந்தறிய வல்லனாவேன்? ஆகையால் நான் உன்னை வெறுமனே நமஸ்கரிக்கிறேன். நீ ப்ரக்ருதியின் குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களும் கர்மத்தினால் விளையும் சரீரமுமற்றவன். உனக்கு ஜாதி முதலிய தர்மங்களும் அவற்றைப் பற்றி வருகிற நாமங்களும் கிடையாது. நீ சுபாசுப பலன்களற்றவன்; சேதநாசேதனங்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிருப்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறாதவன். நீ ஜ்ஞாநோபதேசத்திற்காக இத்திருவுருவத்தை உன் ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனையன்றி ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதற்காகவன்று. நீ புராணபுருஷன். உனக்கு நமஸ்காரம். இவ்வுலகத்திலுள்ளவர் காமம் லோபம் அஸூயை மோஹம் இவைகளால் மதிமயங்கி உன்மாயையால் நிர்மிக்கப்பட்ட வீடுமுதலியவற்றைத் தங்கள் போகத்திற்குரிய கருவிகளென்று ப்ரமிக்கிறார்கள். ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனே! ஷாட்குண்ய பூர்ணனே! இப்பொழுது உன்னுடைய காட்சியால் எனக்குச் சப்தாதிவிஷயங்கள் அவ்விஷயங்களில் விருப்பம் புண்யபாபகர்மங்கள் இந்திரியங்கள் ஆகிய இவற்றிற்கு

மூலகாரணமான தேஹாத்ம ப்ரமம் முதலிய அஜ்ஞான மாகிற திடமான பாசம் அறுந்துபோயிற்று.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் துதிக்கப்பட்ட ப்ரபாவமுடையவரும் மஹானுபாவருமான அந்தக் கபில முனிவர் அவ்வம்சுமானை மனத்தினால் அனுக்ரஹித்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—குழந்தாய்! அம்சுமானே! இந்தக் குதிரை உன் பாட்டனுடைய யாகப்பசு. இதை நீ கொண்டுபோவாயாக. இதோ உன் தந்தைமார்கள் சாம்பலாயிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குக் கங்காஜலங்கொண்டு ஸகல கார்யங்களையும் நடத்தவேண்டுமேயன்றி மற்ற ஜலத்தினால் செய்யலாகாது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அம்சுமான் இங்ஙனம் மொழிந்த கபில முனிவரை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து சிரத்தினால் நமஸ்கரித்துக் குதிரையைக் கொண்டுவந்தான். ஸகரனும் அந்தப் பசுவைக் கொண்டு குறை யாகத்தை முடித்தான். அப்பால் ராஜ்யத்தை அம்சுமானிடத்தில் வைத்துத் தேஹத்திலும் அதைத் தொடர்ந்தவர்களிடத்திலும் அஹங்கார மமகாராதிகளைத் துறந்து ஔர்வ முனிவர் உபதேசித்த ஜ்ஞான மார்க்கத்தினால் சிறந்த கதியாகிய மோக்ஷத்தைப் பெற்றான். எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

கட்வாங்கன் வரையிலுள்ள அம்சுமானுடைய வம்சத்தைத் கூறுதலும், பகீரதன் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவந்த வ்ருத்தாந்தமும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அம்சுமான் பாட்டனால் ராஜ்யம் கொடுக்கப்பெற்றும் பித்ருக்களைக் கரையேற்று

வதற்காகக் கங்கையைக் கொண்டுவர விரும்பி வெகுகாலம் தவம்செய்தான். ஆயினும் கங்கையைக் கொண்டுவர முடியாமலே மரணம் அடைந்தான். அப்பால் அவன் பிள்ளையாகிய திலீபனும் அவனைப்போலவே தவம் செய்துகொண்டிருந்து கங்கையைக்கொண்டுவர முடியாமலே மரணம் அடைந்தான். அவன் பிள்ளை பகீரதன். அவன் அதற்காக மிகப்பெருந்தவம் செய்தான். அப்பால் அந்தத் தவத்திற்கு மனம் இரங்கிக் கங்கை அவனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாய் வந்து தோன்றி 'உனக்கு வரங்கொடுக்க வந்தேன்' என்று மொழியவும் மொழிந்தாள். இங்ஙனம் கங்கையினால் மொழியப்பட்ட அந்தப் பகீரத மன்னவன் அவளுக்கு நமஸ்காரம் செய்து தன் அபிப்ராயத்தைச் சொன்னான். மீளவும் அவனை நோக்கிக் கங்கை மொழிந்தாள்.

கங்கை சொல்லுகிறாள்:—நான் பூமியில் விழும்பொழுது என் வேகத்தைத் தரிப்பவர் யாவர்? ஒருவரும் தரிக்காதபக்ஷத்தில், மன்னவனே! பூமியைப் பிளந்துகொண்டு பாதாளலோகம் போய்ச் சேருவேன். மற்றும், எனக்குப் பூமியில் வந்திருக்க இஷ்டமில்லை. பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் என்னிடத்தில் ஸ்நானம் செய்து தங்கள் பாபத்தை விட்டுப்போவார்கள். நான் அதை எங்குப்போக்கிக்கொள்வேன்? இதைப்பற்றியும் நீ உபாயம் ஆலோசிப்பாயாக.

மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—காமயகர்மங்களைத் துறந்தவர்களும் ஜிதேந்த்ரியர்களும் பரப்ரஹ்மத்யானத்தில் சிறந்த மனவூக்கமுடையவர்களும் உலகங்களையெல்லாம் பாவனம் செய்யவல்லவர்களுமான ஸத்புருஷர்கள் தங்கள் சரீரஸம்பந்தத்தினால் உன் பாபத்தைப் போக்குவார்கள். ஆனால் அவர்கள் அந்தப் பாபத்தை எங்குப்

போக்குவார்களென்னில், அவர்களிடத்தில் பாபங்களைப் போக்குந்திறமையுடைய பரமபுருஷன் வஸிக்கின்றான். ஆகையால் அவர்களிடத்தில் பாபம் தங்காது. மற்றும், ருத்ரன் உன் வேகத்தைத் தரிப்பான். அவன் பகவத்பக்தனாகையால் அவனுக்கு எல்லாத்திறமைகளும் உண்டு. பகவானுடைய திறமைகளைப்பற்றிச்சொல்லவேண்டியதில்லை. அவன் ப்ரஹ்மா முதல் மரம் செடிவரையிலுள்ள ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் உள்ளே புகுந்து நியமித்துக்கொண்டிருப்பவன். ஆயிரம் சொல்லியென்? நூலில் வஸ்த்ரம் போல இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் அவனிடத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. இங்ஙனம் ஜகத்தையெல்லாம் அனாயாஸமாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற அப்பரமபுருஷனை ருத்ரன் ஸர்வகாலமும் மனத்தில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானாகையால் அவனுக்கு உன் வேகத்தைத் தரிப்பது ஒரு பொருளன்று.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் மொழிந்த அம் மன்னவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக் கங்கை மீளவும் அவனைக் குறித்து 'ஆனால் என் ஜலத்தைத் தரிக்கும்படி அந்த ருத்ரனை வேண்டிக் கொள்வாயாக' என்றாள். அதைக் கேட்ட அம்மன்னவனும் தவத்தினால் சிவனுக்கு அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனை ஆராதித்தான், ராஜனே! ருத்ரன் அற்பகாலத்திற்குள்ளாகவே அவனுக்கு [1]ப்ரஸன்னனானான். அப்பால் அந்த ருத்ரனைப் பகீரதன் கங்கையின் வேகத்தைத் தரிக்கும்படி வேண்டினான். ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஹிதம் செய்பவனாகிய சிவன் அப்படியே தரிக்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு மனவூக்கத்துடன் பகவானுடைய பாதங்களின் ஸம்பந்தத்தினால் பரிசுத்தமான ஜலமுடைய கங்கையைத் தரித்தான். அப்

1. ப்ரஸன்னனானான் - அருள்புரிந்தான்.

பால் ராஜர்ஷியாகிய பகீரதன் ஜகத்தையெல்லாம் பாவன மாக்கவல்ல கங்கையைத் தன் பித்ருக்களின் தேஹங்கள் பஸ்மமாயிருக்கு மிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த் தான். வாயுவின் வேகம்போன்ற வேகமுடைய ரதத் தில் ஏறிக்கொண்டு போகிற பகீரதனைத் தொடர்ந்து செல்கின்ற கங்காநதி வழியிலுள்ள தேசங்களையும் புனி தம் செய்துகொண்டு சென்று பஸ்மமாய்க்கிடக்கிற ஸகர புத்ரர்களையும் நனைத்தது. ப்ரஹ்மர்ஷியாகிய கபிலரிடத் தில் அபராதப்பட்டமையால் கீழான ஸகரபுத்ரர்கள் தங் கள் தேஹபஸ்மத்தில் கங்காஜலம் பட்டமாத்ரத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். இங்ஙனம் பஸ்மமான தேஹத்தில் கங்காஜலம் பட்டமாத்ரத்தில்ஸகரபுத்ரர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடந்தார்களென்றால், ஸ்னானம் செய்கை யாகிற வ்ரதத்தை அநுஷ்டித்துக் கொண்டு அந்தக் கங்காதேவியைப் பணிகிறவர்கள் ஸ்வர்க்கம் அடைவார் களென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? அளவற்ற மஹிமையுடைய பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தினின்று உண்டாகி ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்குந்திறமை யமைந்த கங்காநதிக்கு இப்பொழுது சொன்ன மாஹா த்ம்யம் பெரிய ஆச்சர்யமன்று. இஃதெல்லாம் பகவா னுடைய பாதாரவிந்தங்களின் மஹிமை. தூயமனத்த ரான முனிவர்கள் இந்தப் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங் களில் ஸ்ரத்தையுடன் மனத்தை நிலைநிறுத்தித் துறக்க முடியாத ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைத் துறந்து அப்பொ ழுதே அவனோடொத்திருக்கையாகிற மோக்ஷத்தைப் பெறுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய பாதார விந்தங்களினின்றுண்டான கங்கைக்கு இஃது ஒரு பெரு மையன்று. பிறகு பகீரதனிடத்தினின்று ஸ்ருதனென்ப வன் பிறந்தான். அவன்பிள்ளை யாயாவரன். அவன்பிள்ளை

ஸிந்துத்வீபன். அவன் பிள்ளை அயுதாயு. அவன் பிள்ளை ருதுபர்ணன். அவன் நளமஹாராஜனுக்கு[2] அக்ஷஹ்ருதயத்தை உபதேசித்து அவனிடத்தினின்று அஶ்வவித்யையைப் பெற்று அவனுக்கு நண்பனானான். அவன்பிள்ளை ஸர்வகாமன். அவன் பிள்ளை ஸுதாஸன். அவன் பிள்ளை மதயந்தியின் பர்த்தா. அவனை மித்ரஸஹனென்பார்கள். அவனையே கல்மாஷபாதனென்றும் சொல்லுவார்கள். அவன் வஸிஷ்டருடைய சாபத்தினால் ராக்ஷஸனானான். மற்றும், அவன் தன் கர்மத்தினால் ஔரஸப்பிள்ளையற்றவனானான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—மஹர்ஷீ! மஹானுபாவனும் ஸுதாஸகுமாரனுமாகிய மித்ரஸஹனுக்குக் குருசாபம் எதைப்பற்றி உண்டாயிற்றோ, அது ரஹஸ்யமல்லாதிருக்குமாயின், அதைச் சொல்லவேண்டும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— வேட்டையாடுந்தன்மையுடைய ஸுதாஸகுமாரனான மித்ரஸஹன் ஒருகால் வேட்டையாடச் சென்று திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு ராக்ஷஸனைக் கொன்று அவனுடைய ப்ராதாவைக் கொல்லாமல் விட்டு விட்டான். அவன் தன் ப்ராதாவைக் கொன்ற அபராதத்தை நினைத்து அதற்கு அபகாரம் செய்ய விரும்பி அம்மன்னவனுடைய க்ருஹத்திலுள்ள சமையற்காரனுடைய உருவந்தரித்துப் புசிக்க விரும்புகிற வஸிஷ்டருக்குப் பக்வம் செய்த மனுஷ்ய மாம்ஸத்தை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். அப்பால் மஹாஜ்ஞானியாகிய வஸிஷ்டர் போஜனபாத்ரத்தில் பரிமாறின

2. அக்ஷஹ்ருதயம் - சூது சதுரங்கம் முதலிய ஆட்டங்களின் ரஹஸ்யம்.

மனுஷ்யமாம்ஸத்தைக்கண்டு அது மனுஷ்யமாம்ஸமென்பதையும் புசிக்கத்தகாதென்பதையும் அறிந்து கோபித்து 'இங்ஙனம் செய்த நீ ராக்ஷஸனாகக்கடவாய்' என்று அம்மன்னவனைச் சபித்தார். அப்பால் அந்த நரமாம்ஸத்தைச் சமையற்காரனுடைய உருவந்தரித்த ராக்ஷஸன் கொண்டுவந்தானேயன்றி மன்னவன் செய்வித்ததன்றென்று தெரிந்துகொண்டு தான்கொடுத்த சாபத்தைப் பன்னிரண்டு வர்ஷங்களோடு முடியும்படிசெய்தார். அப்பால் அந்த ஸௌதாஸமன்னவனும் கையில் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு குருவான வஸிஷ்டரைச் சபிக்கத் தொடங்குகையில், அவன் பத்னியான மதயந்தி வேண்டாமென்று அவனைத் தடுக்க, அவனும் திசைகள் ஆகாயம் பூமி இவையெல்லாம் ஜீவப்ராசுரமாயிருப்பதை ஆராய்ந்து அந்தச் சாபஜலத்தைத் தன் பாதங்களில் கொட்டிக்கொண்டான். அவன் குருவான வஸிஷ்டமஹர்ஷியின் சாபத்தினால் ராக்ஷஸத்தன்மையை அடைந்தான். சாப ஜலத்தைப் பாதத்தில் கொட்டிக் கொண்டபடியால் அதில் விகாரம் உண்டாகப்பெற்றுக் கல்மாஷபாதனென்று பெயர் பெற்றான். அவன் ஒருகால் வனத்திலேயே வாஸம் செய்பவர்களான ப்ராஹ்மண தம்பதிகள் ஸம்போக ஸுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டு பசியினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தபடியால் பார்யையுடன் இணைந்திருக்கின்ற ப்ராஹ்மணனைப் பக்ஷிக்கப் பிடித்துக்கொண்டான். ப்ராஹ்மணபத்னி தன்பர்த்தாவுக்கு ஸம்போகத்தில் விருப்பம் முடியாதிருப்பதை அறிந்து ராக்ஷஸனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தாள்.

ப்ராஹ்மணி சொல்லுகிறாள்:—நீ உண்மையில் ராக்ஷஸனல்லை. நீ இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களில் சிறந்தவன். மதயந்தியின் பர்த்தா. வீரனே! நீ ப்ராஹ்மணனை

வதிக்கையாகிற அதர்மத்தைச் செய்வது யுக்தமன்று நான் ஸந்ததியை விரும்புகின்றேன். என் கணவனும் ப்ராஹ்மணனுமாகிய இவர் ஸம்போகவிருப்பம் ஈடேறப் பெறாதவராயிருக்கிறார். இவரை எனக்குக் கொடுப்பாயாக. மன்னவனே! இந்த மனுஷ்யதேஹம் புருஷனுக்கு ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவல்லது. ஆகையால் மனுஷ்யதேஹத்தைவதித்தால் ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையும்வதித்தாற்போலாகுமென்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றும், நீ பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற என் பர்த்தா ப்ராஹ்மணர்; வேதசாஸ்த்ரார்த்தங்களை அறிந்தவர்; தவமும் சீலமும் கோபமில்லாமை முதலிய மற்றும் பலகுணங்களும் அமைந்தவர்; ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலியகுணங்களுடன் தேவ மனுஷ்யாதி பூதங்களின் ஹ்ருதய குஹையில் மறைந்திருப்பதும் மஹாபுருஷனென்று பெயர் பெற்றதுமாகிய பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்துக்கொண்டு அதில் பெரு விருப்பங்கொண்டிருப்பவர்; ப்ரஹ்மர்ஷிகளில் சிறந்தவர். அப்படிப்பட்ட இவ்வந்தணர் ராஜர்ஷிச்ரேஷ்டனும் ப்ரபுவுமாகிய உன்னிடத்தினின்று எப்படி வதம் அடையத்தகுந்தவராவார்? புதல்வன் தந்தையிடத்தினின்று வதம்பெற உரியவனோ? தர்மஜ்ஞனாகிய உனக்கு இது தெரியாதா? மற்றும், இவர் ஸாது; பாபமற்றவர்; கல்பஸூத்ரப்ரவசனங்களை ஓதியுணர்ந்தவர்; ப்ரஹ்மோபதேசம் செய்யுந் திறமையமைந்தவர்; வேதாத்யயனம் செய்விப்பவர். ஸாதுக்களால் புகழப்பட்ட நீ இத்தகையரான இவ்வந்தணருடைய வதத்தை எப்படி ஸம்மதிக்கின்றனை? நீ பசுவின் வதத்தை நெஞ்சிலும் நினைக்க மாட்டாதவன். அப்படியே இவ்வந்தணருடைய வதத்தையும் நீ ஸம்மதிக்கலாகாது. இதையெல்லாம் பொ

ருள் செய்யாமல் எப்படியாவது நீ இவரைப் பக்ஷணம் செய்வாயாயின், அப்பொழுது முதலில் என்னைப் பக்ஷிப்பாயாக. இவரை விட்டு நான் ஒரு க்ஷணமும் ஜீவிக்க மாட்டேன். ஜீவன் போனபின்பு பிணம் ஜீவிக்குமோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த ப்ராஹ்மணி இங்ஙனம் மனஇரக்கம் உண்டாகும்படி சொல்லி அநாதை போலப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் சாபத்தினால் மதி மயங்கின ஸௌதாஸன், புலி பசுவைப் பக்ஷிப்பது போல, ப்ராஹ்மணனைப் பக்ஷித்தான். அப்பால் ராக்ஷஸனாகிய ஸௌதாஸன் தன் கணவனைப் பக்ஷிக்கக் கண்டு ப்ராஹ்மணி தன்னைப்பற்றிச் சோகித்துக் கொண்டே கோபமுற்று அம்மன்னவனைச் சபித்தாள்.

ப்ராஹ்மணி சொல்லுகிறாள்:—நான்காம விகாரத்தினால் வருந்தியிருக்க, நிரபராதனான என் கணவனைப் பக்ஷித்தனையாகையால், விவேகமற்றவனே! உனக்கும் ஸ்த்ரீஸம்போகம் செய்யத் தொடங்கும்பொழுது மரணம் உண்டாகுமாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார். — அந்த ப்ராஹ்மணி இங்ஙனம் மித்ரஸஹனைச் சபித்துத் தன் கணவனுடைய லோகத்தைத் தானும் பெற விரும்பி அக்னியை வளர்த்திக் கிளர்ந்தெரிகின்ற அவ்வக்னியில் தன் கணவனுடைய எலும்புகளைப் பொகட்டுத் தானும் குதித்துப் பர்த்தாவின் கதியை அடைந்தாள். அந்த மித்ரஸஹன் பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள் சென்றபின்பு சாபம் கழியப் பெற்றுத் தன் பார்யையுடன் கலந்து புணரமுயன்று ப்ராஹ்மணியின் சாபத்தை நினைத்து அதைத் தன் காதலிக்குத் தெரிவிக்க அவளும் அது முதலே வேண்டாமென்று

தடுத்தாள். அதுமுதல் அந்த மித்ரஸஹன் மரணபயத்தினால் ஸ்த்ரீஸம்போகஸௌகத்தைத் துறந்தான். இதைப் பற்றியே 'அவன் தன் செயலால் ஔரஸப்பிள்ளையற்றவனானான்' என்று முன்னமே மொழிந்தேன். பிறகு அந்த மித்ரஸஹனால் அநுமதிசெய்யப்பெற்ற வஸிஷ்டமஹர்ஷி மதயந்தியிடத்தில் கர்ப்பாதானம் செய்தார். அப்பால் அவள் ஏழு வர்ஷங்கள் கர்ப்பம் தரித்திருந்தாள். அப்பொழுதும் பிள்ளைபிறக்கவில்லை. அந்த மதயந்திதன் வயிற்றைக் கல்லினால் குத்த அக்கரு உதரத்தினின்று வெளியாயிற்று. அதைப்பற்றியே அக்குழந்தை அச்மகனென்று பெயர் பெற்றது. அவன் பிள்ளை மூலகன். அவன் ஸ்த்ரீகளால் பாதுகாக்கப்பெற்றிருந்தானாகையால்[1] நாரீகவசனென்றும் க்ஷத்ரியர்களே இல்லாமல் அழிந்துபோகையில் அவர்களுக்கு வேர்போன்றிருந்தானாகையால் மூலகனென்றும் வழங்கி வந்தான். அவன் பிள்ளை தசரதன். அவன் பிள்ளை ஐலபிலன் அவன் பிள்ளை விச்வஸஹன். அவன் பிள்ளை கட்வாங்கன். அவன் சக்ரவர்த்தியாயிருந்தான். யுத்தத்தில் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத அம்மன்னவன் தேவதைகளால் வேண்டப்பெற்றுத் தைத்யர்களை வதித்தான். அப்பால் அவன் தேவதைகளால் வரம் வேண்டும்படி தூண்டப்பெற்றுத் தன் வாழ்நாள் இன்னம் ஒரு முஹூர்த்தகாலமாத்ரமே மிகுந்திருப்பதை அறிந்து தன் பட்டணத்திற்கு வந்து மனத்தினால் சிந்தித்து நிச்சயித்துக்கொண்டான். 'எனக்கு ப்ராஹ்மண குலத்தைக் காட்டிலும் ப்ராணன்கள் வேறு கிடையாது. ப்ராணன்களைக் காட்டிலும் ப்ராஹ்மண குலமே எனக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமானது. குலதெய்வமான பகவானைக்

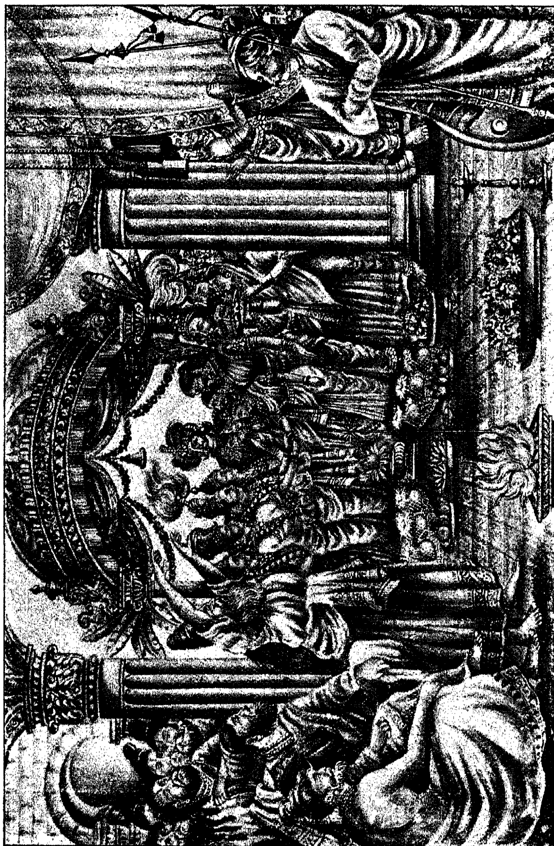
1. நாரிகள் - ஸத்ரீகள். அவர்களைக் கவசமாகவுடையவன். கவசமணிந்தாற்போல ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டு மறைந்திருப்பவன்.

காட்டிலும் பிள்ளைகள் செல்வம் பூமி ராஜ்யம் பெண்டிர் இவற்றில் எதுவும் ப்ரியமன்று. இவையெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பகவானே எனக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமானவன். என் புத்தி பால்யத்திலுங்கூட ஒருகாலும் அதர்மத்தில் விருப்பங்கொண்டதில்லை. இவ்வுலகத்தில் ஒரு வஸ்துவையும் நான் பரமபுருஷனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாகப் பார்த்ததில்லை. மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுக்களாகிய தேவதைகள் எனக்குக் காமபோகங்களைப் பற்றி வரங்கொடுத்தார்கள். ஆயினும் பரமபுருஷனையே பணியுந்தன்மையுடைய நான் அந்தச் சப்தாதி விஷய போகங்களை விரும்பமாட்டேன். தேவதைகள் தேஹாத்மாபிமானமுடையவர்களாகையால் ஸர்வ காலத்திலும் தங்கள் ஹ்ருதயத்தில் இருப்பவனும் ஸர்வாந்தராத்மாவும் அன்பனுமாகிய பரமபுருஷனை அறிகிறதில்லை. இனி மற்றஜனங்கள் எங்ஙனம் அறிவார்கள்? ஆகையால் நான் இவ்வுலகத்தில் பகவானுடைய மாயையினால் நிர்மிக்கப்பட்டவைகளும் கந்தர்வநகரம்போல நிலையற்றவைகளுமான சப்தாதி விஷயங்களிலும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான சரீரத்திலும் தேடுகொளாய்வேருன்றியிருக்கிற மனப்பற்றைத் துறந்து ஜகத்திற்கெல்லாம் ரக்ஷகனான பகவானிடத்தில் பக்தி செய்து அதனால் அவனை அடையப் போகிறேன்' என்று ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் நிலைநின்ற புத்தியினால் இங்ஙனம் நிச்சயித்துக்கொண்டு தேஹாத்மாபிமானம் முதலிய அஜ்ஞானத்தைத் துறந்து சரீரஸம்பந்தமற்று அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் தோன்றப்பெறுகையாகிற தன்னியற்கையைப் பெற்று ப்ரமாணங்களால் நிரூபிக்கப்படுவதும் அளவற்ற கல்யாண குணங்களுடையதும் ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ஜாதி குணாதிகல்பனைகளற்றதும் பாகவதர்களால்வாஸுதேவனென்று

கூறப்படுவதுமாகிய பரப்ரஹ்மத்தை அடைந்தான். ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமாவதார வ்ருத்தாந்தங் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—கட்வாங்கனுடைய பிள்ளை தீர்க்கபாஹு. தீர்க்கபாஹுவின் பிள்ளை ரகு. அவன்பிள்ளை தசரதன். ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகிற பரமபுருஷன் அவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தான். அவன் ராமலக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்களென்று பெயர் பூண்டு தன் ஸங்கல்பத்தினால் நான்கு வகையாகப் பிறந்தான். மன்னவனே! ஸீதையின் மணவாளனாகிய அந்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரித்ரத்தைக் தத்வதர்சிகளான வால்மீகி முதலிய மஹர்ஷிகள் ஸவிஸ்தாரமாக வர்ணித்திருக்கிறார்கள். நீயும் அதைப் பலவாறு கேட்டிருப்பாய். ஆகையால் நான் அதை விரித்துச் சொல்லவேண்டிய அவச்யமில்லை. ஆயினும் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்' கேட்பாயாக. அந்த ஸ்ரீராமபிரான் தந்தையின் வார்த்தையைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு ராஜ்யத்தைத் துறந்து தன்காதலியான ஸீதையின் கை படுவதையும் பொறுக்கமாட்டாதவைகளும் தாமரைமலர்போல மிக்க ஸுகுமாரங்களுமான தன் பாதங்களால் நடந்து வனத்திற்குச்சென்று ஸுக்ரீவ லக்ஷ்மணர்களால் வழி நடந்து வந்த ஶ்ரமங்களெல்லாம்தீரப்பெற்று லக்ஷ்மணனால் காது மூக்குகள் அறுப்புண்டு கோபமுற்ற சூர்ப்பணகையால் ஆசை மூட்டப்பெற்ற ராவணன் பார்யையைப்பறித்துக் கொண்டுபோக அவளைப் பிரிந்த வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமையால் புருவத்தை நெரிக்க அதைக்கண்டு பயந்த ஸமுத்ரராஜனுடைய வசனத்தினால் ஸமுத்ரத்தில் அணை

1941. ஸீதா விவாஹம்.

கட்டி லங்கையைச்சேர்ந்து துஷ்டர்களானராவணுதிகளா கிற வ்ருக்ஷங்களைக் காட்டுத்தீபோல்கொளுத்திப் பஸ்மம் செய்து மீண்டும் ஸீதையுடன் கோஸலதேசத்திற்கு வந்து பட்டாபிஷேகம்பெற்றுப் பூமியை ஆண்டுவந்தானல்லவா? இந்த மஹானுபாவன் நம்மைப் பாதுகாப்பானுக. விஸ்வாமித்ர மஹர்ஷியின் யாகத்தில் தம்பி லக்ஷ்மணன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் மாரீசன் முதலிய ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்டர்களை வதித்த ஸ்ரீ ராமபிரான் நம்மைப் பாதுகாப்பானுக. மன்னவனே! ஸீதையின் ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில் உலகத்திலுள்ள வீரர்கள் அனைவரும் சேர்ந்திருக்கிற ஸபையில் உறுதியுடையதும் பளுவாயிருப்பதும் முன்னூறு பேர்களால் எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்டதுமாகிய ருத்ர தனுஸ்ஸை எடுத்து நாணேற்றி இழுத்து இளம்யானை கரும்புத்தடியை முறிப்பதுபோல முறித்துவிட்ட இந்த ஸ்ரீராமபிரான் நம்மைப் பாதுகாப்பானுக. தனக்குத் தகுந்த குணம் சீலம் வயது உருவம் அழகு இவை யுடையவளும் ஸீதையென்னும் பெயர் பூண்டு ஜநகவம்சத்தில் தோன்றினவளும் முன்பு தன் மார்பில் இடங்கொடுத்து வெகுமதிக்கப்பெற்றவளுமாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை வில்லை நாணேற்றுகையாகிற பந்தயத்தினுல் ஜயித்து மீண்டு தன் பட்டணத்திற்குப் போகும்பொழுது வழியில் வில்லை முறித்த கோஷங் கேட்டு மனங் கலங்கப்பெற்றவரும் இருபத்தோரு தடவைகள் பூமியில் க்ஷத்ரியப்பூண்டுகளே இல்லாமல் அழிந்துபோகும்படி செய்தவருமான பரசுராமருடைய பெருங்கர்வத்தைப் போக்கின அந்த ஸ்ரீராமபிரான் நம்மைப் பாதுகாப்பானுக. அவன் ஸத்யமாகிற பாசத்தினுல் கட்டுண்டவனும் பெண்டிர்க்கு உட்பட்டவனுமாகிய தந்தையின் ஆஜ்ஞையைச் சிரத்தில் வஹித்துப் பற்றற்ற

யோகி ப்ராணன்களைத் துறப்பதுபோல, ராஜ்யத்தையும் செல்வத்தையும் ப்ரீதியுள்ள நண்பர்களையும் வீடு வாசல் களையும் துறந்து பார்யையோடும் தம்பியோடும் கூடி வனத்திற்குச்சென்றான். ராவணனுடைய உடன் பிறந்த வளாகிய சூர்ப்பணகை மதிகெட்டு ஸீதையை எடுத்துக் கொண்டு போகவிரும்ப அவளுடைய காது மூக்குகளைக் அறுத்து அவளுருவத்தை விரூபமாக்கிக் கரன் தூஷ ணன் த்ரிசிரன் முதலிய அவன் பந்துக்களைக் கொன்று ஒருவர்க்கும் தடுக்க முடியாத வில்லைக் கையில் ஏந்தி அவ்வனத்தில் வருந்தினாற்போல வாஸம் செய்துகொண் டிருந்தான். பிறகு சூர்ப்பணகி ராவணனிடம் சென்று ஸீதையின் அழகையும் அவள் ராமனுடன் வனத்திற்கு வந்திருக்கும் வ்ருத்தாந்தத்தையும் அறிவிக்க, அவன் அவள்மேல் காமவிகாரங் கொண்டு அவளைப் பறிக்க விரும்பித் தான் நேரில் அவ்விடம் போகப் பயந்து மாரீ சனை அனுப்ப, அவனும் ராவணனுடைய நியோகத்தி னால் அற்புதமான ஒரு மானுருவம் பூண்டு ராமாஶ்ரமத் திற்கு அருகாமையில் உலாவ, ஸீதையும் அதைக் கண்டு விரும்ப, ராமன் அதைத் தொடர்ந்து செல்ல, மானுரு வம் பூண்ட மாரீசனும் ராமனை ஆஶ்ரமத்தினின்று வஞ் சித்து நெடுந்தூரம் இழுத்துக்கொண்டு போகையில், ருத்ரன் தக்ஷனை அடித்தாற்போல, மாயமறிந்த ராமன் சீக்ரமாக அம்மாரீசனைப் பாணத்தினால் அடித்தான். அப்பொழுது லக்ஷ்மணனும் ராமனைத் தொடர்ந்து செல்ல, அவ்விருவரும் இல்லாத ஸமயம் பார்த்து ராக்ஷ ஸாதமனாகிய ராவணன் வனத்தில் செந்நாய்போல வந்து ஸீதையைப் பறித்துக்கொண்டு போகையில், ராமன் காதலியைப் பிரிந்து லக்ஷ்மணனுடன் கூடித் துக்கித்த வன் போன்று, ஸ்த்ரீகளிடத்தில் மனப்பற்று செய்ப

வர்களின் கதி இத்தகையதென்பதை வெளியிட்டுக் கொண்டு வனத்தில் ஸஞ்சரித்தான். ராவணன் ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு போகும்பொழுது வழியில் அவனைத் தடுத்து ஸீதையை விடுவிக்க முயன்று அவனால் அடியுண்ட ஜடாயுவுக்குத் தஹனஸம்ஸ்காரம் செய்து கபந்தனைக் கொன்றுவானரர்களோடு ஸ்னேஹம் செய்து வாலியைக் கொன்று அவ்வானரர்களால் தன் காதலியான ஸீதையின் கதியை அறிந்து ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட பாதாரவிந்தங்களுடையவனாயினும் மனுஷ்யனாக அவதரித்திருக்கிறனாகையால் தன் மஹிமையை வெளியிடாமல் தான் வல்லமையற்றவன் போல வானரஶ்ரேஷ்டர்களுடைய ஸைன்யங்களோடு ஸமுத்ரக்கரைக்குச் சென்றான். அங்கு ஸமுத்ரராஜனைச் சரணம் அடைந்து மூன்றுராத்ரிகள் உபவாஸமிருந்து எதிர்பார்த்தும் அவன் தோன்றாமையால் கோபித்துக் கண் கலங்கிக் கடைக்கண்ணோக்கத்தை விழவிட, அவ்வளவில் ஸமுத்ரராஜன் சரமாரி பொழிந்தாற் போல முதலைகளும் மகரமீன்களும் பயந்து பரபரக்கவும் பயத்தினால் கோஷம் அடங்கவும் பெற்றுப் பூஜைக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைச் சிரத்தின்மேல் எடுத்துக் கொண்டு உருவத்துடன் வந்து தோன்றிப் பாதாரவிந்தங்களில் விழுந்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸமுத்ரராஜன் சொல்லுகிறான்:—பெருமையமைந்தவனே! எங்கும் நிறைந்த பரமபுருஷனே! நீ ப்ராயோபவேசம் செய்திருக்கையில், உன்னை மூடபுத்தியர்களாகிய நாங்கள் இதுவரையில் நிர்விகாரனும் ஜகத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவுமாகிய ஆதிபுருஷனென்று அறியாதிருந்தோம். இப்பொழுது தெரிந்தது. உன் ஸங்கல்பத்தின்படி நடப்பதாகிய ஸத்வகுணத்தினின்று தேவகணங்களும், அத்

தகைய ரஜோகுணத்தினின்று ப்ரஜாபதிகளும், தமோ குணத்தினின்று ருத்ராதிகளும் உண்டானார்கள். ஸத்வாதி குணங்களுக்கு நியாமகனான அந்தப் பகவான் நீயே யென்று இப்பொழுது நான் நினைக்கின்றேன். நீ இஷ்டப்படி ஜலத்தைக் கடந்து சென்று விஸ்ரவஸ்ஸென்னும் ப்ரஜாபதியின் மலம் போன்றவனும் மூன்று லோகங்களையும் அழப்படுத்துகிறவனுமாகிய ராவணனை வதித்து, உன் பத்னியைப் பெறுவாயாக. வீரனே! உனக்கு என் ஜலம் தடையன்று. ஆயினும் உன் புகழ் பரவும்பொருட்டு என் ஜலத்தின்மேல் அணைகட்டுவாயாக. திசைகளையெல்லாம் ஜயித்த மன்னவர்கள் நீ அணைகட்டினதைக் கண்டு இது ஒருவராலும் செய்யமுடியாத செயலென்று, உன் புகழைப் பாடுவார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீராமன் ஸமுத்ரராஜனுடைய வசனத்தை அங்ஙனமே அபிநந்தித்து வானர வீரர்களின் அகைகளால் அடிக்கப்பட்ட வ்ருக்ஷங்களின் நுனிகளையுடைய பற்பல பர்வதசிகரங்களால் ஸமுத்ரத்தில் அணைகட்டி ஸுக்ரீவன் நீலன் ஹநுமான் முதலிய பல வானரர்களுடன் முன்னமே ஹநுமானால் கொளுத்தப்பட்ட லங்காபட்டணத்திற்குள் விபீஷணன் காட்டின வழியின்படி நுழைந்தான். வானரவீரர்களின் ஸைன்யம் அப்பட்டணத்தில் நுழைந்து விளையாடுமிடங்களையும் நெல்களிசை முதலிய இடங்களையும் கருவூலங்களையும் வீட்டு வாசற்களையும் பட்டணத்து வாசற்களையும் ஸபைகளையும் உப்பரிக்கை முதலிய இடங்களின் முன்கட்டடங்களையும் கொடுங்கைகளையும் திண்ணை முதலிய இடங்களையும் த்வஜங்களையும் பொன்குடங்களையும் நாற்சந்தி வீதிகளையும் இடித்துப் பாழ்செய்தது. அங்ஙனம் வானரவீரர்களால் அழிக்கப்பட்ட அந்நகரம் யானைக் கூட்

டங்களால் கலக்கப்பட்ட தாமரையோடை போன்றிருந்தது. ராக்ஷஸர்களுக்கு ப்ரபுவான ராவணன் வானரவீரர்கள் தன் படடணத்தை அழிப்பதைக் கண்டு நிகும்பன் கும்பன் தூம்ராக்ஷன் துர்முகன் ஸுராந்தகன் நராந்தகன் முதலியவர்களில் ஒவ்வொருவனையும் அவனவனுக்கு ஏற்பட்ட ஸைன்யத்துடன் அனுப்ப, அவர்கள் மாண்டு போகையில், தன் பிள்ளையான இந்த்ரஜித்தையும் ப்ரஹஸ்தன் அதிகாயன் அகம்பனன் முதலிய ஸமஸ்தமான ப்ருத்யர்களையும் அவரவர் ஸைனயங்களுடன் அனுப்ப, அவர்களும் மாண்டுபோனமையால் பிறகு கும்பகர்ணனையும் பெரிய ஸைன்யத்துடன் அனுப்பினான். ஸ்ரீராமன் சிறுகத்தி சூலம் தனுஸ்ஸு ஈட்டி தடி சக்தி பாணம் தோமரம் பெருங்கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் நுழையமுடியாதிருக்கின்ற அவ்வரக்கர்ஸைன்யத்தை, ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணன் ஹனுமான் கந்தமாதனன் நீலன் அங்கதன் ஜாம்பவான் பனஸன் முதலியவர்களோடுகூடி எரித்தான். ஸ்ரீராமனுடைய ஸேனுபதிகளான அங்கதன் முதலிய அவ்வானரவீரர்கள் அனைவரும் யானை காலாள் தேர் குதிரை யுத்தவீரர்கள் ஆகிய இவர்கள் அமைந்திருக்கின்ற அந்த ராக்ஷஸப் படையுடன் இரண்டிரண்டு பேர்களாகச் சேர்ந்து ஸீதையைத் தொட்டபாபத்தினுல் மங்களம் அழியப்பெற்ற ராவணனை ப்ரபுவாகச் சார்ந்திருக்கின்ற ராக்ஷஸவீரர்களைப் பர்வதங்களாலும் கதைகளாலும் பாணங்களாலும் அடித்து முடித்தார்கள். அப்பால் தன்பலம் அழிந்ததைக் கண்டு கோபித்து ரதத்தின் மேல் ஏறிக்கொண்டு ஸ்ரீராமனை எதிர்த்து, மாதலியால் கொண்டுவரப்பட்டதும் ஒளிப்பெருக்குடன் திகழ்வதுமாகிய இந்த்ரனுடைய ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு விளங்குகின்றஅந்த ஸ்ரீராமனைக் கத்தியின் நுனிபோன்ற

நுனியுடைய பாணங்களால் அடித்தான். அங்ஙனம் அடிக்கின்ற ராவணனைப்பார்த்து ஸ்ரீராமன் 'அடா! ராக்ஷஸாதம! நாய் ஒருவரும் இல்லாத ஸமயம்பார்த்து வீட்டில் நுழைந்து பக்ஷ்யங்களைக் கொண்டுபோவது போலத் துர்புத்தியாகிய நீ நானில்லாத ஸமயம் பார்த்து என் பார்யையைப் பறித்துக்கொண்டு போயினையல்லவா? இங்ஙனம் நிந்தைக்கிடமான கார்யத்தைச்செய்தும் வெட்கமின்றித் திரிகிற உனக்கு இப்பொழுது ம்ருத்யுவைப்போல் கடக்க முடியாத வீர்யமுடைய நான் அதன் பலனைக் கொடுக்கின்றேன்' என்றான். அங்ஙனம் நிந்தித்துக் கொண்டே தனுஸ்ஸில் கொடுத்த பாணத்தை ப்ரயோகித்தான். அந்தப் பாணம் வஜ்ராயுதம்போல் அவனுடைய ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்தது. அந்த ராவணன் பத்துமுகங்களாலும் குருதியைக் கக்கிக்கொண்டு பார்க்க வந்த ஜனங்கள் 'ஆ! ஆ!' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் புண்யம் க்ஷீணிக்கப் பெற்றவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்று விழுவதுபோல, வாஹனத்தினின்று கீழே விழுந்தான். பிறகு ராக்ஷஸிகள் மந்தோதரியுடன் லங்கையினின்று புறப்பட்டு அழுதுகொண்டே ராவணனுடைய அருகாமைக்கு ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் அவ்விடம் சேர்ந்து அங்கு லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்களால் அடியுண்டு விழுந்திருக்கிற தங்கள் தங்கள் பந்துக்களை அணைத்துத் தங்களைத் தாங்களே அடித்துக் கொண்டு வருந்தி இனிய குரலுடன் அழுதார்கள்.

ராக்ஷஸிகள் சொல்லுகிறார்கள்:= 'ஆ! நாதா! உலகங்களையெல்லாம் அழச்செய்பவனே! ராவணா! நாங்கள் பாழானோம். இப்பொழுது சத்ருக்களால் பீடிக்கப்பட்டு உன்னையும் பிரிந்திருக்கின்ற லங்காபுரம் யாரைச் சரணம் அடையும்? மஹா பாக்யமுடையவனே! நீ காம

விகாரத்தினால் மதிமயங்கி ஸீதையினுடைய தேஜஸ்ஸின் ப்ரபாவத்தை அறியவில்லை. ஆகையால் தான் நீ இந்தத் தசையை அடைந்தனை. குலத்தையெல்லாம் களிக்கச் செய்பவனே! எங்களையும் இந்த லங்கையையும் விதவைகளாக்கினை. இதோ படுத்திருக்கின்ற உன் தேஹத்தைக் கழுக்குகளுக்கு இரையாக்கினை. உன்னை நரகபோகத்திற்கு இலக்காக்கினை.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பிறகு விபீஷணன் ஸ்ரீராமனால் அபிநந்திக்கப்பட்டுப் பித்ருமேதவிதியில் சொன்னபடி ராவணன் முதலிய பந்துக்களுக்கு ப்ரேதகார்யத்தை நடத்தினான். அப்பால் ஸ்ரீராமபிரான் அசோக வனிகையில் சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தின் அடியில் இருந்துகொண்டு தன்னைப் பிரிந்தமையாகிற நோயால் இளைத்திருக்கின்ற ஸீதையைக் கண்டான். ஸ்ரீராமன் மிகவும் அன்பிற்கிடமான தன் காதலி அங்ஙனம் வருத்தமுற்றிருப்பதைக் கண்டு மனஇரக்கமுற்றான். ஸீதையும் ஸ்ரீராமனைக் கண்டு களித்துத் தாமரை மலர்போன்ற தன் முகம் மலரப்பெற்றாள். ஸ்ரீராமன் அவளைப் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏற்றி ஸுக்ரீவன் விபீஷணன் ஹனுமான் இவர்களோடு தானும் அவ்விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அந்தப் பகவான் விபீஷணனுக்கு ராக்ஷஸ கணங்களுக்கு ப்ரபுவாயிருக்கையையும் லங்காராஜ்யத்தையும் கல்பம் முடியும் வரையில் ஜீவித்திருக்கும்படியான ஆயுளையும் கொடுத்துத் தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற்றி விபீஷணனோடுகூடவே அயோத்யாபுரத்திற்குச் சென்றான். வழியில் இந்த்ரன் முதலிய லோகபாலர்கள் அவன்மேல் பூமழை பொழிந்தார்கள். ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய தேவதைகள் மனக்களிப்புடன் அவன் சரித்ரத்தைப் பாடினார்கள். பேரருளாளனான அந்த ஸ்ரீராமபிரான் தன் ப்ராதாவான

பரதன் யவை அரிசியைக் கோமூத்ரத்தில் பசனம்செய்து அந்த அன்னத்தைப் புசித்துக்கொண்டு மரவுரி உடுத்து ஜடைதரித்துத் தர்ப்பம் பரப்பின வெறுந்தரையில் படுத்துக் காலம் கழிப்பதைக் கேட்டுப் பரிதபித்தான். பரதனும் ஸ்ரீராமபிரான் பட்டணத்திற்குத் திரும்பிவரும்செய்தியைக் கேட்டு ஸ்ரீராமபாதுகைகளைத் தன் சிரஸ்ஸில் தரித்துப் பட்டணத்து ஜனங்களும் மந்த்ரிகளும் புரோஹிதர்களும் தொடரப்பெற்றுப்பாட்டுக்களோடும் வாத்ய கோஷங்களோடும் தான் தங்கியிருந்த நந்திக்ராமத்தினின்று புறப்பட்டுத் தமையனாகிய ஸ்ரீராமனை எதிர்கொண்டான். அப்பொழுது ப்ரஹ்மவித்துக்களான ப்ராஹ்மணர்கள் வேதத்தை உரக்க ஓதிக்கொண்டு அவனுடன் சென்றார்கள். நுனியில் பொன்வேலை செய்த பதாகைகளும் விசித்ரமான கொடிகள் கட்டப்பெற்று ஸ்வர்ணாலங்காரமும் செய்யப்பெற்ற ரதங்களும் பொன்னலங்காரம் செய்யப்பெற்ற மேலான குதிரைகளும் ஸ்வர்ண மயமான கவசங்கள் தரித்த போர்வீரர்களும் தாம்பூலங்கொடுப்பவர் முதலிய பணிக்காரர்களும் சிறப்புடைய தேவதாஸிகளும் உபஹாரங்களையேந்திக்கொண்டிருக்கிற ப்ருத்யர்களும் பரதனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். மற்றும், மஹாராஜனுக்குரிய குடை சாமரம் முதலிய பலவகையான வரிசைகளையும் எடுப்பித்துக் கொண்டு சென்ற அந்தப் பரதன் ராமனைக் கிட்டி ப்ரேமத்தினால் நெஞ்சுருகிக் கண்பனித்துப் பாதுகைகளை முன்னே வைத்துப் பாதாரவிந்தங்களில் விழுந்து எழுந்து கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு கண்ணும் கண்ணீருமாக நின்றான். அப்பால் ஸ்ரீராமன் அந்தப் பரதனைக் கைகளால் நெருக்கியணைத்துக் கண்ணீர்களால் நனைத்து, லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் தானுமாய் ப்ராஹ்

மணர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள பூஜ்யர்களான குலவ்ருத்தர்களுக்கும் நமஸ்காரம்செய்து தானும் ப்ரஜைகளால் நமஸ்காரம் செய்யப்பெற்றான். உத்தரகோஸல தேசத்திலுள்ள ஜனங்கள் நெடுநாள் கழித்துத் திரும்பி வந்திருக்கின்ற தங்கள் ப்ரபுவான ஸ்ரீராமனைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தினால் அவன் மேல் புஷ்பங்களை இறைத்து வெள்ளை வீசிக் கூத்தாடினார்கள். ஸ்ரீராமன் பட்டணத்தில் நுழையும்பொழுது பாதன் பாதுகைகளையும், விபீஷணஸுக்ரீவர்கள் சிறந்த சாமரங்களையும், ஹனுமான் வெண்கொற்றக்குடையையும், சத்ருக்னன் தனுஸ்ஸு அம்புறுத்தூணி இவைகளையும், ஸீதை தீர்த்த கமண்டலுவையும், அங்கதன் பொற்கத்தியையும், ஜாம்பவான் பொன்கேடயத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். ஸ்ரீராமன் புஷ்பகவிமானத்தில் வீற்றிருந்து ஸ்த்ரீகளாலும் ஸ்துதிபாடகர்களாலும் துதிக்கப்பெற்று, நக்ஷத்ரங்களுடன் ஆகாயத்தில் உதித்த சந்த்ரன் போல விளங்கினான். அவன் பாதன் முதலிய ப்ராதாக்களால் அபிநந்தனம் செய்யப்பெற்று மஹோத்ஸவத்துடன் பட்டணத்திற்குள் ப்ரவேசித்தான். அப்பால் ராஜக்ருஹத்தில் ப்ரவேசித்துக் கைகேயி முதலியவர்களையும் தன் தாயான கௌஸல்யையையும் வஸிஷ்டர் முதலிய குருக்களையும் ஸ்நேஹிதர்களையும் நல்லகுலத்தில் பிறந்த பின்தோன்றல்களையும் பூஜித்தான்; தானும் அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டான். ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் அங்ஙனமே பூஜிக்கவேண்டியவர்களைப் பூஜித்துத் தாமும் பூஜிக்கப்பெற்று ராஜக்ருஹத்திற்குள் ப்ரவேசித்தார்கள். கௌஸல்யை முதலிய தாய்மார்கள் தங்கள் புதல்வர்களைப் பெற்றுத் தேஹங்கள் ப்ராணன்களைப் பெற்று எழுந்திருப்பதுபோல

எழுந்து அவர்களை மடியில் வைத்துக்கொண்டு ஆநந்த நீர்களால் நனைத்துச் சோகங்களைத் துறந்தார்கள். அப்பால் குருவாகிய வஸிஷ்டர் குலவ்ருத்தர்களுடன் விதிப்படி ஜடைகளை விடுவித்து நான்கு ஸமுத்ரங்களினின்றும் கங்கை முதலிய புண்யதீர்த்தங்களினின்றும் கொண்டுவந்த ஜலங்களால், இந்த்ரனுக்கு அபிஷேகம் செய்வதுபோல, ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்தார். ஸ்ரீராமன் இங்ஙனம் சிரஸ்நானம் செய்து அழகான வஸ்த்ரங்களை உடுத்து நன்றாக அலங்கரித்துத் தன்னைப் போலவே நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு நல்ல வஸ்த்ரங்களை உடுத்திருக்கின்ற ஸஹோதரர்களோடும் பார்யையோடும் கூடி விளங்கினான். பிறகு உடன்தோன்றலாகிய பரதன் பாதங்களில் விழுந்து வேண்ட ஸ்ரீராமன் ஸிம்ஹாஸனத்தை அங்கீகரித்தான். அப்பொழுது அத்தேசத்திலுள்ள ப்ரஜைகள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் தர்மத்தில் நிலைநின்று வர்ணாஸ்ரமங்களுக்கு ஏற்பட்ட பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகர்மங்களை அநுஷ்டித்துக் கொண்டுவந்தார்கள். தன் தந்தையான தசரத சக்ரவர்த்தி ஆண்டுவந்தாற்போலவே ஸ்ரீராமனும் ப்ரஜைகளை ஆண்டுவந்தான். ப்ரஜைகளும் அவனைத் தந்தையாகவே நினைத்திருந்தார்கள். அப்பொழுது தர்மம் மூன்று கால்களுடன் இருக்கப்பெற்ற த்ரேதாயுகம் நடந்துகொண்டிருப்பினும், அக்காலம் தர்மம் நான்கு கால்களுடன் இருக்கப்பெற்ற க்ருதயுகம் போன்றிருந்தது. பரத வம்சாலங்காரனே! ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ஸுகம் விளைப்பவனும் தர்மங்களை உணர்ந்தவனுமாகிய ஸ்ரீராமன் ராஜனாயிருக்கும்பொழுது வனங்கள் நதிகள் பர்வதங்கள் ரம்யகம் முதலிய வர்ஷங்கள் ஸிம்ஹலம் முதலிய த்வீபங்கள் ஸமுத்ரங்கள் இவையெல்லாம் ப்ரஜைகளுக்கு

விரும்பினவற்றையெல்லாம் கறந்தன. ஸர்வஸ்மாத் பரனும் ஸர்வேஶ்வரனுமாகிய ஸ்ரீராமன் ராஜனாயிருக்கும்பொழுது மனோவ்யாதி சரீரவ்யாதி கிழத்தனம் பசி தாஹம் துக்கம் சோகம் பயம் இளைப்பு விரும்பாதவர்களுக்கு மரணம் ஆகிய இவற்றில் எவையும் உண்டாகவில்லை. ஏகபத்னீவ்ரதம் தவறாதவனும் ராஜர்ஷியின் சரித்ரமுடையவனும் ராகம் முதலிய ப்ராக்ருத குணங்களற்றவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீராமன் க்ருஹஸ்தனுக்கு விதிக்கப்பட்டவைகளும் தன் வர்ணத்திற்கு ஒத்தவைகளுமான தர்மங்களை உலகத்தவர்களுக்குக் கற்பிக்க முயன்று தான் அநுஷ்டித்தான். வணக்கமுடையவளும் கருத்தறிந்தவளும் பதிவ்ரதையுமாகிய ஸீதை ப்ரீதியினாலும் அனுஸரணத்தினாலும் நல்லொழுக்கத்தினாலும் பயத்தினாலும் வெட்கத்தினாலும் மற்றும் பல குணங்களாலும் ஸ்ரீராமனுடைய மனத்தைப் பறித்தாள். பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமன் அயோத்யையிலிருந்துகொண்டு யஜ்ஞாதி கர்மங்களை அநுஷ்டித்த விதத்தைக் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஷாட்குண்ய பூர்ணனான ஸ்ரீராமன் பெரியோர்களான வஸிஷ்டாதி முனிவர்களைக் கொண்டு யஜ்ஞங்களை அநுஷ்டித்து ஆசார்யனை முன்னிட்டு ஸமஸ்த தேவதா ஸ்வரூபனும் தேவஶ்ரேஷ்டனுமாகிய தன்னைத் தானே ஆராதித்தான். அவன் அந்த யாகத்தில் ஹோதாவுக்குக் கிழக்குத் திக்கையும், ப்ரஹ்மாவுக்குத் தெற்குத் திக்கையும், அத்வர்யுவுக்கு மேற்குத் திக்கையும், உத்காதாவுக்கு வடக்குத் திக்கையும் ஆசார்

யனுக்கு அந்தத் திசைகளுக்கு இடையிலுள்ள பூமியையும் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தான். மற்றும், ப்ராஹ்மணன் இப்பூமண்டலத்தையெல்லாம் பெற்றுக்கொள்ள உரியவனென்று அவன் நினைத்திருந்தானேயன்றித் தான் கொடுத்தவற்றை ஒரு பொருளாக நினைக்கவில்லை. கொடுத்தவற்றில் சிறிதும் மனப்பற்று வைக்கவில்லை. மற்றும், அவர்களுக்குச் சிறந்த ஆடையாபரணம் முதலிய அலங்காரங்களையும் கொடுத்தான். இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து மேல் துணி கீழ்துணி ஆகிய இரண்டு வஸ்த்ரங்கள் மாத்ரமே மிகப்பெற்றான். ராஜபத்னியாகிய வைதேஹியும் பர்த்தாவின் அபிப்ராயத்தை அறிந்து எல்லா அலங்காரங்களையும் கொடுத்து மங்கல்யம் மாத்ரமே மிகப்பெற்றாள். ஹோதா முதலிய அவ்வந்தணர்கள் ப்ராஹ்மணர்களையே தெய்வமாக நம்பியிருக்கிற அந்த ஸ்ரீராமனுக்குப் பெரியோர்கள்விஷயத்திலுள்ள தானசீலத்தையும் வாத்ஸல்யத்தையும் கண்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து 'இந்தத் திசைகளை நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ள உரியரல்லோம். இவற்றை நீயே ஆண்டு வருவாயாக' என்று விண்ணப்பம் செய்து மீளவும் இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

ப்ராஹ்மணர்கள் சொல்லுகிறார்கள் :—பகவானே! நீ எங்களுக்குக் கொடாதது என்ன இருக்கிறது? எல்லாவற்றையும் கொடுக்க நீ ஸித்தமாயிருக்கின்றனை. நீ ஸர்வேஶ்வரன். உனக்கு மேற்பட்டவன் எவனும் கிடையான். நீ அவாப்த ஸமஸ்தகாமன். உனக்கு இவற்றால் ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம் என்ன இருக்கிறது? மற்றும் பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தை எங்களுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டு எங்கள் ஹ்ருதயத்தில் புகுந்து உன் ப்ரகாசத்தினால் எங்களுடைய அஜ்ஞானத்தைப் போக்குகின்றனை.

இங்ஙனம் தன்னையும் கொடுக்க வழிபார்த்துக் கொண்டிருக்கிற உனக்கு இந்தத் திசைகளைக் கொடுப்பது ஒரு பொருளோ? நீ ப்ராஹ்மண குலத்திற்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் ஸாதித்துக் கொடுப்பவன்; தன் தேஜஸ்ஸினால் திகழுந்தன்மையன்; என்றும் குவியாத அறிவுடையவன்; மிகுந்த புகழுடையவர்களில் முதன்மையானவன். ப்ராணிகளுக்கு த்ரோஹம் செய்கையின்றி, ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் நண்பர்களான முனிவர்கள் உன் பாதாரவிந்தங்களைத் தமது மனத்தில் கொண்டு த்யானிக்கின்றார்கள். உன் குணங்களை எங்களால் வர்ணிக்க முடியுமோ ? உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ஸ்ரீராமன் ஸீதையோடுகூடிப் பதினாயிர மாண்டுகள் ராஜ்யம் ஆண்டு வந்து ஒருசமயம் உலக வ்ருத்தாந்தத்தை அறிய விரும்பி மாறுவேடம் பூண்டு ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் ராத்ரியில் பட்டணத்தில் ஆங்காங்கு ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு ஒரு புருஷன் தன்பார்யையைப் பார்த்து மொழியும் வார்த்தையைக் கேட்டான். அவன் தன் பார்யையைக் குறித்துப் 'பரபுருஷனுடைய வீட்டிற்கு அடிக்கடி போகின்றவளும் மதிகெட்டவளுமாகிய உன்னை நான் போஷிக்கமாட்டேன். 'நெடுநாள் பிறன் வீட்டிலிருந்த ஸீதையை ராமன் அங்கீகரிக்கவில்லையா ? அவனைவிட நீ மேற்பட்டவனோ' என்றால் சொல்லுகிறேன், கேள். ராமன் ஸ்த்ரீலோலன். ஆகையால் அவன் நெடுநாள் ராவணன் வீட்டிலிருந்த ஸீதையை அங்கீகரித்தான். நானோ வென்றால், அங்ஙனம் ஸ்த்ரீகளுக்கு உட்பட்டவனல்லேன். ஆகையால் உன்னை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்று மொழிந்தான். இங்ஙனம் உண்மையை அறியாததும் தோன்றினபடி பலவற்றை மொழிகின்ற

தும் ஆராதிக்க முடியாததுமாகிய உலகத்தினின்றும் பயந்து லோகநாதனாகிய ஸ்ரீராமன் ஸீதையைத் துறக்க; அவளும் கர்ப்பிணியாகவே வால்மீகியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றாள். பிறகு ப்ரஸவகாலம் ஸமீபித்திருக்கையில் இரட்டைப்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அவர்கள் குசனென்றும் லவனென்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள். அவர்களுக்கு ஜாதகராணாதி ஸம்ஸ்காரங்களையெல்லாம் வால்மீகிமுனிவர் நடத்தினார். அங்ஙனமே லக்ஷ்மணனுக்கு அங்கதன் சந்த்ரகேது வென்றும், பரதனுக்குத் தக்ஷன் புஷ்கலனென்றும், சத்ருக்னனுக்கு ஸுபாஹு ச்ருதஸேனனென்றும் இரண்டிரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். பரதன் திக்விஜயம் செய்யும்பொழுது கந்தர்வர்களைக் கோடிகோடியாக வதித்து அவர்களுடைய தனத்தை யெல்லாம் கொண்டுவந்து ராஜனான ஸ்ரீராமனுக்குக் கொடுத்தான். சத்ருக்னன் மது வென்னும் அஸுரனுடைய பிள்ளையாகிய லவணனென்னும் ராக்ஷஸனைக் கொன்று மதுவனத்தில் மதுரையென்னும் பட்டணத்தை நிர்மித்தான். தன் கணவனாகிய ஸ்ரீராமனால் துறக்கப்பட்ட ஸீதை வால்மீகி முனிவரிடம் தன் பிள்ளைகளை வைத்து ஸ்ரீராமனுடைய பாதங்களை த்யானித்துக் கொண்டே பூமியின் ரந்த்ரத்தில் நுழைந்தாள். அதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமபிரான் அந்த ஸீதையின் ஒப்பற்றக் குணங்களை நினைத்துப் புத்தியினால் சோகத்தை அடக்கவல்லவனாயினும் அதை அடக்கமுடியாதவனாயிருந்தான். திறமையமைந்த பெரியோர்களுக்கும் ஆண் பெண்களாய்க் கலந்திருக்கும் விஷயம் இவ்வளவில் இருக்கின்றது. அது எல்லார்க்கும் பயத்தை விளைக்கும். புத்தியின்றி அற்ப ஸுகத்தை விரும்பி இல்லறவாழ்க்கையில் மனம் தாழப்பெற்ற மற்றவர்

களுக்கு அவ்விஷயம் இருக்கும் விதத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? அதன் பிறகு ஸ்ரீராமன் பதின் மூவாயிரம் வர்ஷங்கள் ப்ரஹ்மசர்யம் தவறாமல் அவிச் சின்னமாக அக்னிஹோத்ர ஹோமத்தை நடத்திக் கொண்டு வந்தான். பிறகு ஸ்ரீராமன் வனவாஸம் செய்யும்பொழுது தண்டகாரண்யத்திலுள்ள முட்கள் தைக்கப் பெற்றவைகளும் தளிர்போன்றவைகளுமான தன் பாதாரவிந்தங்களை த்யானிக்கும் ஜனங்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் வைத்துப் பரமபதமென்று கூறப்படுகிற தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளினான். கோதண்ட பாணியான ஸ்ரீராமன் ராக்ஷஸர்களை வதித்ததும் ஸமுத் ரத்தில் அணை கட்டினதும் ஒரு புகழாகமாட்டாது. அவன் இணை யெதிரில்லாத மஹிமையுடையவன். சத்ருக் களை வதிக்கும் விஷயத்தில் அவனுக்கு வானரர்கள் ஸஹாயமோ? அவன் ஸுக்ரீவாதி வானரர்களை ஸஹாய மாகப்பற்றினமை விளையாட்டேயன்றி உண்மையன்று. அங்ஙனமே அணை கட்டினதும் அவனுக்கு ஒரு லீலையே. அவன் தேவதைகளுடைய வேண்டுகோளின்மேல் விளை யாட்டிற்காக மானிட உருவம் பூண்டான். மன்னவனே! திக்கஜங்களுக்கு முகப் பட்டம்போல ஆபரணமாயிருப்ப தும் பாபங்களைப்போக்குவதுமாகிய எவனுடைய பாதார விந்தங்களின் புகழை இப்பொழுதும் ஸபைகளில் ரிஷிகள் பாடுகிறார்களோ இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் குபே ராதிகள் பூமியிலுள்ள ராஜாக்கள் ஆகிய இவர்களின் கிரீ டங்களால் வணங்கப்பெற்ற பாதாரவிந்தங்களையுடைய அந்த ஸ்ரீராமனை நான் சரணம் அடைகின்றேன். கோஸல தேசத்து ஜனங்களில் ஸ்ரீராமனால் தொடப்பட்டவர் களும், பார்க்கப்பட்டவர்களும், அவனுடன் கூட உட் கார்ந்தவர்களும், அவனைப் பின்றொடர்ந்தவர்களு

மஹா யோகிகள் பெறும்படியான பதவியைப் பெற்றார்கள். மன்னவனே! ப்ராணித்ரோஹமின்றி இந்த்ரியங்களை வென்ற புருஷன் ஸ்ரீராமசரித்ரத்தைக் கேட்டு மனத்தில் தரித்துக்கொண்டிருப்பானாயின், ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான புண்யபாபகர்மங்களால் விடுபடுவான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—அந்த ஸ்ரீராமன் எப்படி இருந்தான்? அவன் தன் ப்ராதாக்களிடத்திலும் தேசத்திலுள்ள ஜனங்களிடத்திலும் எப்படி இருந்தான்? அந்த ஜனங்களும் ப்ராதாக்களும் அவனிடத்தில் எப்படி இருந்தார்கள்?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த ஸ்ரீராமன் பரதனுடைய வேண்டுகோளின்படி ஸிம்ஹாஸனத்தை அங்கீகரித்த பின்பு மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவான அம்மஹானுபாவன் திசைகளைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு ப்ராதாக்களை நியமித்துத் தான் கௌஸல்யை முதலிய தாய்மார்களுக்கும் மற்றப்பந்துக்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டு அயோத்யாபுரியை ஆண்டுவந்தான். பட்டணத்து ஜனங்கள் தங்கள் ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீராமன் வனவாஸத்தினின்றும் மீண்டு வருவதைக் கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து பட்டணத்தை அலங்கரித்தார்கள். மார்க்கங்கள் சந்தனஜலங்களாலும் ராமன் பட்டாபிஷேகம் பெற்று ராஜ்யமாளுவதைக் கண்டு மிகவும் மதித்திருக்கின்ற யானைகளின் மதஜலங்களாலும் முழுவதும் நனைக்கப்பட்டு ரமணீயங்களாயிருந்தன. உப்பரிகைகளும் கோபுரங்களும் ஸபைகளும் துளஸிமாடம் முதலிய இடங்களும் தேவாலயங்களும் பொற்குடங்கள் வைத்துப் பதாகைகள் நாட்டி அலங்காரம் செய்யப்பெற்றிருந்தன. பாக்குமரங்களும், இலைகளாலும்

குலைகளாலும் தழைத்து மறைந்திருக்கின்ற வாழைமரங்களும் கட்டித் அணிப்பட்டைகளாலும் கண்ணாடிகளாலும் பூமாலைகளாலும் மங்களதோரணங்கள்கட்டப்பெற்றிருந்தன. பிறகு பட்டணத்துஜனங்கள் பூஜைக்கு வேண்டிய த்ரவ்யங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஆங்காங்கு ஸ்ரீராமனைக் கிட்டித் 'தேவனே! நீ முன்பு வராஹாவதாரம் செய்து ப்ரளயத்தில் அழுந்தின பூமியை மேலுக்கெடுத்தனை. அப்படிப்பட்ட நீ இப்பூமியைப் பாதுகாத்து வருவாயாக' என்று ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தார்கள். தங்கள் ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீராமன் நெடுநாள் கழித்து வந்திருப்பதைக் கேட்டு ஆண்பெண்கள் ஆகிய ப்ரஜைகள் அனைவரும் அவனைப் பார்க்க விரும்பி வீடுவாசல்களையெல்லாம் இருந்தபடியே விட்டு உப்பரிகைகளின்மேல் ஏறி அவனைக் கண்டும் கண்கள் த்ருப்தி அடையப்பெறாமல் அவன்மேல் புஷ்பத்தை இறைத்தார்கள். அந்த ஸ்ரீராமபிரான் தன் வம்சத்தில் பிறந்த இக்ஷ்வாகு முதலிய பூர்வ ராஜாக்கள் வாஸம் செய்து வந்ததும் அழிவில்லாத எல்லாக் கருவூலங்களும்அமைந்து ஸம்ருத்தமாயிருப்பதுமாகிய தன் க்ருஹத்திற்குள் ஆத்மாநுபவத்தினால் த்ருப்திஅடைந்த மஹாநுபாவர்களான முனிவர்களுக்கு மிகவும் அன்பனாகித், தன் மனத்திற்கினிய செயலுடையவளும் மிகுந்த அன்புடையவளுமாகிய ஸீதையுடன் க்ரீடித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய க்ருஹத்தில் போகத்திற்கு வேண்டிய கருவிகள் அனைத்தும் ஸித்தம் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவையெல்லாம் விலையுயர்ந்து அளவற்றவைகளாயிருந்தன. அவ்விடத்தில் வாசல்களெல்லாம் பவளத்தினால் இயற்றப்பட்ட படிகளுடையனவாகி மிகவும் அழகாயிருந்தன. வைடூர்ய ரத்னமயமான ஸ்தம்பங்கள் வரிசைவரிசையாயிருந்தன. தரையெல்லாம்

இந்த்ர நீலரத்னங்கள் படுக்கப்பெற்று நிர்மலமாயிருந்தன. சுவர்கள் ஸ்படிக ரத்னங்களால் இயற்றப்பட்டுத் தேய்த்துத் துடைப்பதனால் பளபளவென்று ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. மற்றும், அம்மாளிகை விசித்ரமாகத் தொடுத்த பூமாலைகளாலும் பதாகைகளாலும் வஸ்த்ரங்களாலும் ரத்ன ஸமூஹங்களாலும் ஸூக்ஷ்ம வஸ்த்ரங்களாலும் சைதன்யம்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற முத்துக்களாலும் போகத்திற்கு வேண்டிய அழகிய கருவிகளாலும் பரிமளமுடைய தூபங்களாலும் தீபங்களாலும் புஷ்பாலங்காரங்களாலும் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்குள்ள ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் புஷ்பங்களைச் சூடி ஆபரணங்களை அணிந்து தேவதைகள் போன்று உலாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீராமன் இத்தகையதான அம்மாளிகையில் வஸித்துக்கொண்டிருந்து பலவாயிரம் வர்ஷங்கள் தன் வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களைத் தவறாமல் மனுஷ்யர்களால் த்யானிக்கப்பட்ட தளிர்போன்ற பாதங்களுடையவனாகி உரிய காலங்களில் ஸீதையுடன் காமபோகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு வந்தான். பதினொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமனுடைய பிள்ளையான குசனுடைய வம்சத்தைக் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீராமனுடைய பிள்ளையாகிய குசனுக்கு அதிதி யென்பவன் பிறந்தான். அவன் பிள்ளை நிஷதன். அவன் பிள்ளை நபன். அவன் பிள்ளை புண்டரீகன். அவன் பிள்ளை க்ஷேமதன்வா. அவன் பிள்ளை தேவானீகன். அவன் பிள்ளை[1] ஹீனன். அவன் பிள்ளை

1. அனீஹனென்று சிலர்.

யாரியாத்ரன். அவன் பிள்ளை பலன். அவன் பிள்ளை சலன். அவன் பிள்ளை வஜ்ரநாபன். அவன் ஸூர்யனுடைய அம்சத்தினால் பிறந்தவன். அவன் பிள்ளை ககணன். அவன் பிள்ளை வித்ருதி. அவன் பிள்ளை ஹிரண்யநாபன். அவன் யோகாசார்யரான ஜைமினியின் சிஷ்யன். கௌஸல்யரான யாஜ்ஞ்யவல்க்ய ரிஷி இந்த ஹிரண்யநாபனிடத்திலிருந்து யோகமென்று கூறப்படுவதும் பெரிய நன்மையை விளைப்பதும் அஜ்ஞானத்தைப் போக்குவதுமான அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தைக் கற்றார். ஹிரண்யநாபன்பிள்ளை புஷ்யன். அவன் பிள்ளை த்ருவஸந்தி. அவன் பிள்ளை ஸுதர்சனன். அவன் பிள்ளை அக்னிவர்ணன். அவன் பிள்ளை சீக்ரன். அவன் பிள்ளை மருத்து. அவன் யோகத்தினால் சரீரத்தை வென்றவன். அவன் கலாபக்ராமமென்னும் க்ராமத்திற்குச் சென்று இன்னமும் இருக்கிறான். இவன் கலியுகத்தின் முடிவில் அழிந்துபோன ஸூர்யவம்சத்தை மீளவும் பிள்ளை பேரன் முதலிய பரம்பரையினால் தழைக்கும்படி நடத்தப்போகிறான். அவன் பிள்ளை ப்ரஸுஸு. அவன் பிள்ளை ஸந்தி. அவன் பிள்ளை[2] மர்ஷணன். அவன் பிள்ளை[3] ஸுமஹான். அவன் பிள்ளை விஸ்வஸாஹ்யன். அவன் பிள்ளை ப்ருஹத்பலன். அவன் யுத்தத்தில் உன் தந்தையாகிய அபிமன்யுவால் அடியுண்டு முடிந்தான். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த இம்மன்னவர்கள் அனைவரும் கடந்தார்கள், இனிமேல் வரப்போகிற இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. ப்ருஹத்பலனுடைய பிள்ளை ப்ருஹத்ரணன். அவன் பிள்ளை உருக்ஷதன். அவன் பிள்ளை வத்ஸப்ரீதன். அவன் பிள்ளை ப்ரதிவ்யோமன். அவன் பிள்ளை பானு. அவன் பிள்ளை

---

2. அமர்ஷணனென்று சிலர்.

3. மஹஸ்வானென்று சிலர்.

தேவாகன். அவன் ஸேனைக்கு ப்ரபுவாயிருப்பான். அவன் பிள்ளை ஸஹதேவன். அவன் பிள்ளை ப்ருஹதச்வன். அவன் வீரனாயிருப்பான். அவன் பிள்ளை பானுமான். அவன்பிள்ளை ப்ரதீகாச்வன். அவன் பிள்ளை ஸுப்ரதீகன். அவன் பிள்ளை மருதேவன். அவன் பிள்ளை ஸுநக்ஷத்ரன். அவன் பிள்ளை[4] ருக்ஷகன். அவன் பிள்ளை அந்தரிக்ஷன். அவன் பிள்ளை ஸுதபந்தன். அவன் பிள்ளை அமித்ரஜித்து. அவன் பிள்ளை ப்ருஹத்வாஜீ. அவன் பிள்ளை பர்ஹி. அவன் பிள்ளை தனஞ்சயன். அவன் பிள்ளை ரணஞ்சயன். அவன் பிள்ளை ஸ்ருஞ்சயன். அவன் பிள்ளை சாக்யன். அவன் பிள்ளை சுத்தோதனன். அவன் பிள்ளை லாங்கலன். அவன் பிள்ளை ப்ரஸேனஜித்து. அவன் பிள்ளை க்ஷுத்ரகன். அவன் பிள்ளை குணன். அவன் பிள்ளை ஸுரதன். அவன் பிள்ளை ஸுமித்ரன். அவன் அந்த வம்சத்திற்குக் கடையியாயிருப்பான். இந்த மன்னவர்கள் ப்ருஹத்பலனுடைய வம்சத்தில் பிறக்கப்போகிறார்கள். இந்த இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களின் வம்சம் ஸுமித்ரனோடு முடியப்போகின்றது. கலியுகத்தில் அந்த ஸுமித்ரன் ராஜனாயிருந்தபின்பு இந்த வம்சம் ஸந்ததியின்றி அப்படியே அழியப்போகின்றது. பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

இக்ஷ்வாகுவின் பிள்ளையாகிய நிமியின் வம்சத்தைக் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இக்ஷ்வாகுவின் பிள்ளையாகிய நிமி ஒருசமயம் யாகம்செய்யத்தொடங்கி வஸிஷ்டரை ருத்விக்காயிருக்கும்படி வேண்டினான். அம்முனிவர் நிமியைப் பார்த்து 'ஓ மன்னவனே! நான் முன்னமே இந்த்

4. புஷ்கரனென்று சிலர்.

ரனால் யாகம் செய்விக்கும்படி வரிக்கப்பட்டேன். ஆகையால் இந்த்ரனுடைய அந்த யாகத்தை முடித்துவிட்டு வருகின்றேன். அதுவரையில் என்னை எதிர்பார்ப்பாயாக' என்றார். பிறகு நிமி ஒன்றும் பேசாதிருந்தான். அவ்வஸிஷ்ட முனிவரும் இந்த்ரனுக்கு யாகம் செய்விக்கப் போனார். அப்பொழுது நிமி ப்ரக்ருதி புருஷ ஈஸ்வரர்களென்கிற தத்வங்களின் உண்மையை அறிந்தவனாகையால் மனுஷ்ய சரீரம் நிலையற்றதென்பதை ஆராய்ந்து அம்முனிவர் வருவதற்கு முன்னமே வேறு ருத்விக்குக்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு யாகம் செய்யத் தொடங்கினான். இக்ஷ்வாகுவம்சத் தரசர்களுக்கு ஆசார்யராகிய வஸிஷ்ட முனிவர் இந்த்ரனுடைய யாகத்தை நிறைவேற்றி வந்து சிஷ்யனாகிய நிமிமன்னவன் செய்த அக்ரமத்தைக் கண்டு' தன்னைத் தானே பண்டிதனாகப் பாவித்துக்கொண்டிருக்கிற நிமியின் சரீரம் அவனை விட்டுப் போகக்கடவது' என்றுசபித்தார். அதைக்கேட்டு நிமியும் தர்மத்தை அநுஸரித்திருக்கின்ற குருவாகிய வஸிஷ்டருக்குப்'பணத்தாசையால் தர்மத்தை அறியாதிருக்கின்ற உம்முடைய தேஹமும் உம்மைவிட்டுப் போகட்டும்'என்று பதில் சாபம் கொடுத்தான். இங்ஙனம் சொல்லி யோக மார்க்கத்தில் ஸமர்த்தனாகிய நிமி தன் தேஹத்தைத் துறந்தான். அங்ஙனமே எங்கள் பாட்டனாராகிய வஸிஷ்டரும் தேஹத்தைத் துறந்து மித்ராவருணர்களுக்கு ஊர்வசியிடத்தில் பிள்ளையாகப் பிறந்தார். பிறகு சிறப்புடைய முனிவர்கள் துறக்கப்பட்ட நிமியின் தேஹத்தைப் பரிமளவஸ்துக்கள் சேர்த்த ஸுகந்த தைலத்தில் வைத்து ஸத்ரயாகத்தை முடித்துக் கடைசியில் அவ்விடம் வந்திருக்கின்ற தேவதைகளைப் பார்த்து 'ஸமர்த்தர்களான நீங்கள் அருள் புரிவீர்களாயின் இந்த நிமி

மன்னவனுடைய தேஹம் ஜீவிக்குமாக' என்று வேண்டினார்கள். தேவதைகள் அப்படியே ஆகட்டுமென்றார்கள். அதற்கு நிமி 'எனக்கு மீளவும் தேஹஸம்பந்தம் வேண்டியதில்லை. தேஹஸம்பந்தம் நேர்ந்தால் அதை மீளவும் விடவேண்டியதாயிருக்கின்றது. அதில் பலவருத்தங்கள் உண்டு. ஆனதுபற்றியே முனிவர்கள் இந்தச் சரீரபந்தத்தை விரும்புகிறதில்லை. ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்பிப் பரமபுருஷனுடைய பாதாரவிந்தங்களையே பணிகின்றார்கள். ஆகையால் நான் துக்கங்களுக்கிடமான சரீரத்தைப் பெறவிரும்பமாட்டேன். ஜலத்தில் மத்ஸ்யங்களுக்கு ம்ருத்யு ஸர்வகாலமும் தொடர்ந்திருப்பதுபோலச் சரீரஸம்பந்தமுடைய ஜீவனுக்கு ம்ருத்யு ஸர்வகாலமும் தொடர்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றது. ஆகையால் நான் சரீரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்" என்றான். அதைக்கேட்ட தேவதைகள் 'நிமி தேஹமில்லாமலே ஸூக்ஷ்மதேஹத்துடன் இஷ்டப்படி ப்ராணிகளின் கண்களில் மூடுவது திறப்பது இவைகளை நடத்திக்கொண்டிருப்பானாக. இதனால் நீங்கள் விரும்பினபடி நிமியும் பிழைத்திருப்பான். அவனுக்கும் இஷ்டப்படி ஸ்தூலசரீர ஸம்பந்தமும் நேராதிருக்கும்' என்றார்கள். அதைக் கேட்டு மஹர்ஷிகள் ஜனங்களுக்கு அரசனில்லாமையால் நேரும் பயத்தை ஆலோசித்து நிமியின் சரீரத்தைக் கடைந்தார்கள். அதினின்றும் ஒரு குமாரன் பிறந்தான். அற்புதமாகப் பிறந்தானாகையால் அவன் ஜனகனென்று பெயர்பெற்றான். ஜீவனில்லாத தேஹத்தினின்றும்பிறந்தானாகையால்விதேஹனென்றும் கடைந்ததனால் பிறந்தானாகையால் மிதிலனென்றும்அவன் வழங்கிவந்தான். அவனால் நிர்மிக்கப்பட்ட பட்டணமும் மிதிலையென்று பெயர் பெற்றது. அந்த மிதிலனிடத்தி

னின்றும் உதாவஸு பிறந்தான். அவன்பிள்ளை நந்திவர்த்தனன். அவன் பிள்ளை ஸுகேசன். அவன் பிள்ளை தேவராதன். அவன்பிள்ளை ப்ருஹத்ரதன். அவன் பிள்ளை மஹாவீர்யன். அவன்பிள்ளை ஸுத்ருத்து. அவன்பிள்ளை த்ருஷ்டகேது. அவன் பிள்ளை ஹர்யச்வன். அவன்பிள்ளை மரு. அவன் பிள்ளை ப்ரதிந்தகன். அவன்பிள்ளை க்ருதரதன். அவன்பிள்ளை தேவமீடன். அவன்பிள்ளை வித்ருதன். அவன் பிள்ளை மஹாத்ருதி. அவன் பிள்ளை க்ருதிராதன். அவன் பிள்ளை மஹாரோமன். அவன் பிள்ளை ஸ்வர்ணரோமன். அவன் பிள்ளை ஹ்ரஸ்வரோமன். அவன் பிள்ளை ஸீரத்வஜன். அவன் யாகம் செய்யும்பொருட்டு யாக பூமியைக் கலப்பையினால் உழுதுகொண்டிருக்கையில் கலப்பையின் நுனியினின்றும் ஸீதை உண்டானாள். அதைப்பற்றி அவன் ஸீரத்வஜனென்று பெயர்பெற்றான். அவன்பிள்ளை குசத்வஜன். அவன் பிள்ளை தர்மத்வஜன். மன்னவனே! தர்மத்வஜனுக்கு க்ருதத்வஜனென்றும் மிதத்வஜனென்றும் இரண்டுபிள்ளைகள். அவர்களில் க்ருதத்வஜனுடைய பிள்ளை கேசித்வஜன். மிதத்வஜனுடைய பிள்ளை காண்டிக்யன். மன்னவனே! க்ருதத்வஜனுடைய பிள்ளையாகிய கேசித்வஜன் ப்ரஹ்மவித்யையில் நிபுணனாயிருந்தான். மிதத்வஜனுடைய பிள்ளையாகிய காண்டிக்யன் கர்மயோகத்தின் உண்மையறிந்தவன். அவன் கேசித்வஜனிடத்தினின்றும் பயந்து ஓடிப்போனான். கேசித்வஜனுடைய பிள்ளை பானுமான். அவன் பிள்ளை சதத்யும்னன். அவன் பிள்ளை சுசி. அவன் பிள்ளை ஸனத்வாஜன். அவன் பிள்ளை ஊர்த்வகேது. அவன் பிள்ளை அஜன். அவன் பிள்ளை புருஜித்து. அவன்பிள்ளை அரிஷ்டநேமி. அவன் பிள்ளை ச்ருதாயு. அவன் பிள்ளை பார்ச்வகன். அவன் பிள்ளை சித்ரரதன். அவன்பிள்ளை க்ஷேமாத்ரி. அவன் மிதிலாபட்டணத்

தைச் செழிப்பாக ஆண்டுவந்தான். அவன் பிள்ளை ஹேமரதன். அவன் பிள்ளை க்ருத்யரதன். அவன் பிள்ளை உபகுரு. அவன் பிள்ளை உபகுப்தன். அவன் அக்னியின் அம்சத்தினால் பிறந்தவன். அவன் பிள்ளை ப்வஸனன். அவன் பிள்ளை ஸுவர்ச்சஸ்ஸு. அவன் பிள்ளை ஸுபூஷணன். அவன் பிள்ளை ப்ருதன். அவன் பிள்ளை ஜயன். அவன் பிள்ளை விஜயன். அவன் பிள்ளை த்ருதன். அவன் பிள்ளை சுனகன். அவன் பிள்ளை வீதிஹவ்யன். அவன் பிள்ளை த்ருதி. அவன் பிள்ளை விபுலாஸ்வன். அவன் பிள்ளை க்ருதி. அவன் பிள்ளை மஹாவசி. ராஜனே! இவர்களெல்லோரும் மிதிலனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள்; மிதிலாபட்டணத்தை ஆண்டுவந்தவர்கள்; ஆத்ம வித்யையில் ஸமர்த்தர்கள். இவர்கள் இல்லறவாழ்க்கையில் இருப்பினும் யோகேஸ்வரனான பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தினால் ஸுகதுக்காதிகளினின்றும் விடுபட்டு ஆத்மாநந்தத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். பதின்மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

(ஸோம வம்சத்தின் வரலாறு. ப்ருஹஸ்பதியின் பத்னியான தாரையிடத்தில் பிறந்த புதனுக்குப்புரூரவன்பிறத்தலும், அவன்ஊர்வசியிடத்தில் ஆறுபிள்ளைகளைப்பெறுதலும்)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! இனிமேல் ஸோமவம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. அது மிகவும் பரிசுத்தமானது. இந்தவம்சத்தில் புண்யமான புகழுடைய [1] ஐலன்முதலிய மன்னவர்கள் பிறந்தார்களென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆயிரந்தலைகளுடன் அநிருத்தரூபியாய்க் கர்ப்போதகத்தில் சயனித்துக் கொண்டிருந்த பரமபுருஷனுடையநாபியாகிறமடுவினின்றும் ஒருதாமரைமலர்

1, புரூரவன்.

உண்டாயிற்று. அதினின்று ப்ரஹ்மதேவன் உண்டானான். அந்த ப்ராஹ்மதேவனுக்கு அத்ரிமஹர்ஷி பிள்ளையாகப்பிறந்தார். அவர் குணங்களில் தந்தையோடொத்தவர். அவருடைய ஆநந்தக்கண்ணீரினின்று ஸோமன் பிறந்தான். அவன் அம்ருதமயனுயிருந்தான். ப்ரஹ்மதேவன் அவனை ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் ஓஷதிகளுக்கும் ஆம்பல் முதலியவற்றிற்கும் ப்ரபுவாக ஏற்படுத்தினான். அவன் மூன்று லோகங்களையும் ஜயித்து ராஜஸூயயாகம் செய்தான். அவன் ப்ருஹஸ்பதியின் பத்னியாகிய தாரையென்பவளைக் கொழுப்பினால் பலாத்காரமாக அபகரித்தான். தேவதைகளுக்குக் குருவான ப்ருஹஸ்பதி தன் பத்னியான தாரையை விடும்படி அடிக்கடி வேண்டியும் ஸோமன் கொழுப்பினால் விடாமலேயிருந்தான். அப்பொழுது அதைப்பற்றித் தேவதைகளுக்கும் தானவர்களுக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. சுக்ரன் ப்ருஹஸ்பதியிடத்தில் த்வேஷத்தினால் அஸுரர்களுடன் சேர்ந்து ஸோமனைத் தன் பக்ஷத்தில் உட்படுத்திக்கொண்டான். ருத்ரன் பூதகணங்களோடுகூடி ப்ருஹஸ்பதியை ஸ்நேஹத்தினால் அங்கீகரித்தான். இந்த்ரன் ஸமஸ்த தேவகணங்களோடுகூடி ப்ருஹஸ்பதியை அநுஸரித்தான். இப்படியிருக்கையில் தாரையைப் பற்றித் தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் பெரிய யுத்தம் உண்டாயிற்று. அதில் பல தேவதைகளும் பல அஸுரர்களும் அழிந்து போனார்கள். அப்பொழுது அங்கிரஸ்ஸு ஸோமனை விரட்டி ப்ரஹ்மதேவனிடம் விண்ணப்பம் செய்தார். பிறகு ஸோமன் அதற்குப் பயந்து தாரையை அவளுடைய பர்த்தாவுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். அப்பொழுது பர்த்தாவாகிய ப்ருஹஸ்பதி தன் பார்யை கர்ப்பிணியாயிருப்பதை அறிந்து 'அடிமதிகேடி! என் க்ஷேத்ரமா

கிய உன்னிடத்தில் பிறர் ஆதானம் செய்த கர்ப்பத்தைச் சீக்ரத்தில் விடுவாயாக. நீ இந்தக் கர்ப்பத்தை விட்டால் தான், உன்னை நான் பஸ்மம் செய்யாதிருப்பேன்; இல்லாதபக்ஷத்தில் ஸ்த்ரீயென்பதையும் பாராமல் உன்னை நான் பஸ்மம் செய்துவிடுவேன்' என்றார். அப்பால் தாரை வெட்கித்துத் தங்கையின் ஒளிபோன்ற ஒளியுடைய பிள்ளையை ப்ரஸவித்தாள். அப்புதல்வனி டத்தில் ப்ருஹஸ்பதி ஸோமன் இருவரும் மனவிருப்ப முற்று 'இவன் என்னுடையவன். உன்னுடையவன ன்று. உன்னுடையவனன்று' என்று ஒருவரோடொரு வர் விவாதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், தேவதைகளும் ரிஷிகளும் தாரையைக் கேட்டார்கள். அவள் வெட் கத்தினால் ஒன்றும் சொல்லவேயில்லை. அப்பால் அப் புதல்வன் கோபித்துத் தாரையை நோக்கி 'கெட்ட நடத்தையுடையவளே! வீண்வெட்கத்தை ஏற்றுக்கொ ண்டு ஏன் உண்மையைச் சொல்லாதிருக்கின்றனை? இப் பொழுது, நான் யாருடைய பிள்ளை? அதை எனக்குச் சொல்வாயாக. உன் தோஷத்தை மறைக்காமல் வெளியிடு வாயாக' என்றான். இங்ஙனம் அப்புதல்வன் தாயை விரட்டி வைவதைக் கண்டு ப்ரஹ்மதேவன் அந்தத் தாரையை ஏகாந்தத்தில் அழைத்து நல்வார்த்தை சொல்லி 'இவன் யாருடைய புதல்வன்?' என்று வினவி னான். அவளும் மெல்லமெல்லச் சந்த்ரனுடையவனென் றாள். பிறகு ஸோமன் ப்ரஹ்மாவின் அநுமதியினால் அப்புதல்வனை அங்கீகரித்தான். மன்னவனே! சந்த்ரன் அப்புதல்வனுடைய ஆழ்ந்த மதியைக் கண்டு களித்தா னகையால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மதேவன் புதனென்று பெய ரிட்டான். அந்தப் புதனிடத்தினின்று புரூரவஸ்ஸு பிறந்தான். ஸுத்யும்னன் ஒருவனத்தில் புகுந்து பெண்

ணுருவம் பெற்று இளையென்று பெயர்பூண்டிருந்தானென்றும், அவளைக் கண்டு புதன் காமவிகாரம் கொண்டு புணர்ந்து ஒருபுதல்வனைப் பெற்றானென்றும் முன்னமே மொழிந்தேனல்லவா? அவனே இந்தப் புரூரவஸ்ஸு. இந்த்ரபவனத்தில் ஊர்வசி அந்தப் புரூரவஸ்ஸினுடைய ஸௌந்தர்யம் ஔதார்யம் சீலம் செல்வம் பராக்ரமம் இக்குணங்களையும் மற்றுமுள்ள காம்பீர்யம் முதலிய பல குணங்களையும் நாரதர்மூலமாய்க் கேட்டுத் தெய்வமடந்தையாகிய அவ்வூர்வசி மித்ராவருணர்களின் சாபத்தினால் மனுஷ்யப்பெண்ணாய்ப் பிறக்கவேண்டியவளாதலால் மன்மதபாணங்களால் அடியுண்டு வருந்தி அந்தப் புரூரவஸ்ஸின் அருகாமைக்கு வந்தாள். மடந்தையர்மணியான அந்த ஊர்வசி உருவங்கொண்ட மன்மதன் போல மிக்க ஸுந்தரனும் புருஷர்களிற் சிறந்தவனுமாகிய புரூரவஸ்ஸைக் கண்டு தைர்யத்தை அவலம்பித்து அவனைக் கிட்டினாள். பிறகு அம்மன்னவன் அம்மடந்தையை நோக்கி ஸந்தோஷத்தினால் கண்கள் மலர்ந்து மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்று இனிய உரைகளுடன் அந்தத் தெய்வமடந்தையைக் குறித்து மொழிந்தான்.

புரூரவஸ்ஸு சொல்லுகிறான்:—சிறந்த அழகுடையவளே! உனக்கு நல்வரவா? உட்காருவாயாக. நான் நீ சொன்னபடி செய்ய ஸித்தமாயிருக்கிறேன். உனக்கு நானென்ன செய்யவேண்டும்? நீ என்னுடன் கலந்திருப்பாயாக. நமக்குப் பலவாண்டுகள் ப்ரீதி மாறாது நடந்துவருமாக.

ஊர்வசி சொல்லுகிறாள் :—அழகனே! உன்னிடத்தில் எந்த மடந்தையின் மனமும் கண்ணும் பற்றாது? எல்லாருடைய மனமும் கண்ணும் உன்னிடத்திலிருந்து மீண்டுபோகமுடியாது. மதியுடைய மாது உன் மார்பைப் புணர விரும்பிப் பெறுவாளாயின், அதினின்று

என்றும் மீளமாட்டாள். ஸௌந்தர்ய லக்ஷ்மி விருப்பத்துடன் உன் சரீரத்தை அடைந்து நழுவாதிருக்கிறாள். வெகுமதி யளிக்கவல்ல மன்னவனே! இந்த ஆடுகளை உன்னிடத்தில் வைக்கிறேன். இவற்றை நீ என் பிள்ளைகளைப்போலப் பாதுகாத்துவரவேண்டும். இதுவே நீ எனக்குச் செய்யும் வெகுமதி. நான் உன்னுடன் கலந்து விளையாடலுற்றிருப்பேன். எவன் புகழத் தகுந்தவனோ, அவனே மடந்தையர்களுக்கு விரும்பத்தகுந்த மணவாளனாவான். ஓ வீரனே! நான் அம்ருதத்தைப் பக்ஷிப்பேனேயன்றி மற்றவற்றைப் பக்ஷிக்கமாட்டேன். மைதுனகாலம் தவிர மற்ற எக்காலத்திலாயினும் நீ ஆடையின்றி எனக்குப் புலப்படுவாயாயின், அப்பொழுதே நான் புறப்பட்டுப் போய்விடுவேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஆழ்ந்த மதியுடைய புரூரவமன்னவன் அதற்கு அப்படியேயென்று ஒப்புக்கொண்டான். மற்றும், அவன் அத்தெய்வமடந்தையை நோக்கி 'உன்னுடைய அழகை என்னென்று சொல்லுவேன்? ஆ! இஃதென்ன ஆச்சர்யம்! உன் கருத்தும் அப்படியே ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றது. உன் அழகு கருத்து ஆகிய இவையிரண்டும் மனுஷ்யலோகத்தையெல்லாம் மதிமயங்கச் செய்கின்றன. இத்தகைய தெய்வமடந்தையான நீ, தானே வந்திருக்கையில் எவன்தான் உன்னைப் பணியமாட்டான்?" என்று புகழ்ந்தான். அப்பால் உரியபடி விளையாடல்களை விளைக்கின்ற அந்த ஊர்வசியுடன் புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய புரூரவமன்னவன் தேவதைகள் விளையாடுகின்ற சைத்ரரதம் முதலிய உத்யான வனங்களில் இஷ்டப்படி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். தாமரைத்தாதின் பரிமளம்போன்ற பரிமளமுடைய அந்த ஊர்வசியுடன் ஓயாது விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற அம்

மன்னவன் அவளுடைய முகத்தின் வாஸனையால் வஞ்சிக்கப்பட்டுப் பலவர்ஷங்கள் அதிலேயே ஸந்தோஷமுற்றிருந்தான். பிறகு ஒருகால் தேவேந்த்ரன் 'என்கொலு மண்டபம் ஊர்வசி இல்லாமையால் எனக்கு அழகாகத் தோன்றவில்லை. ஆகையால் நான் அவளை வரவழைக்க வேண்டும்' என்று தனக்குள் விசாரித்து அவளை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காகக் கந்தர்வர்களை அனுப்பினான். அந்தக் கந்தர்வர்கள் நடுராத்ரியில் இருள் மூடி எல்லோரும் உறக்கந் தலைக்கொண்டிருக்கையில் தெரியாமல் வந்து ஊர்வசி புரூரவமன்னவனிடத்தில் பாதுகாக்கும்படி வைத்திருந்த ஆடுகளை மாயையினால் பறித்துக்கொண்டு போனார்கள். ஊர்வசி தன் பிள்ளைகளைப்போல அபிமானித்திருந்த அந்த ஆடுகள் கந்தர்வர்களால் பறியுண்டு கதறுகையில், ஊர்வசி அதைக் கேட்டு 'ஐயோ! பாழானேனே! திறமையற்றவனும் நபும்ஸகனும் தன்னை வீரனாக வீரனென்று அபிமானித்திருப்பவனுமாகிய இந்தக் கணவனால் நான் பாழானேன். நாதனென்று வீண்பெயர்பூண்ட இம்மன்னவனை நான் நம்பியிருக்கையில், என் குழந்தைகளைத் திருடர் பறித்துக்கொண்டு போனார்களே! நான் இந்தத் திறமையற்ற புருஷனை நம்பிப் புதல்வர்களை இழக்கலானேனே. பெண்பிள்ளை வெளிப்படப் பயந்து இரவும் பகலும் படுத்திருப்பது போல, இப்புருஷனும் படுத்திருக்கிறானே. (என்னைச் சீக்ரம் விடுவிடு. அப்புறம் போ. என்னுடம்பில் சுற்றியிருக்கின்ற உன் கைகளை எடுப்பாயாக. இவன் என்னை விட முடியாமல் பயந்து பெருவிருப்பத்துடன் தொடர்ந்து வருகிறான். இவன் என்ன புருஷனோ?)' என்றாள். இங்ஙனம் வாக்குக்களாகிற பாணங்களால் அடியுண்டு மாவெட்டிகளால் அடியுண்ட யானைபோன்ற அந்தப் புரூரவ

மன்னவன் கோபமுற்று அரையில் ஆடையின்றிக் கத்தி யை எடுத்துக்கொண்டு ராத்ரியில் புறப்பட்டோடினன். அப்பொழுது அக்கந்தர்வர்கள் ஆடுகளை விட்டு மின்னல் கள்போல மின்னிப் போனார்கள். பிறகு அம்மன்னவன் ஆடுகளை ஓட்டிக்கொண்டுவருகையில், ஊர்வசி அவன் அரையில் ஆடையின்றியிருக்கக் கண்டு தான் செய்த ஏற் பாட்டிற்கு விபரீதமாக நடந்தானென்று புறப்பட்டுப் போனாள். பிறகு ஐலனென்னும் பேருடைய புரூரவன் படுக்கையில் பத்னியைக் காணமல் வருந்தி அவளிடத்தி லேயே மனம் செல்லப்பெற்றுத் தைர்யமின்றிச் சோகித் துக்கொண்டு பித்தம பிடித்தவன்போலப் பூமியெல்லாம் சுற்றினன். இங்ஙனம் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற அம்மன் னவன் குருக்ஷேத்ரத்தில் ஸரஸ்வதி நதிக்கரையில் ஏகாந் தத்தில் அந்த ஊர்வசியையும் மற்றும் அவள் ஸகிகள் ஐந்துபேர்களையும் கண்டு களிப்புற்று முகம் மலரப்பெற்று இங்ஙனம் அழகாக மொழிந்தான்.

புரூரவ மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—அடி அன்பிற் கிடமான என் மனைவி! நில் நில். என்னைப் பயங்கர மான துக்கஸாகரத்தில் தள்ளவேண்டாம். இஃது உனக் குத் தகாது. இன்னும் நம்முடைய ரஹஸ்யப்பேச்சுக் கள் முடியவில்லையே. நாம் கூடியிருந்து வேடிக்கையாகப் போவோம். ஓ தெய்வமடந்தையே! உனக்காக அழகிய என் தேஹத்தை இவ்வளவு தூரம் இழுத்துக்கொண்டு வந்தேன். இஃது இவ்விடத்தில் விழுந்துபோகின்றது. இனி இதைச் செந்நாய்களும் கழுகுகளும் பக்ஷிக்கப் போகின்றன. நீ அருள் புரியாது போவாயாயின், இப்படியே நடக்கும். இது நிச்சயம்.

ஊர்வசி சொல்லுகிறாள்:—நீ வீண்ப்ரதிஜ்ஞை செய் தவனாகாதே. தீரனாயிரு. மரணம் அடையாதே. இச்செந்

நாய் முதலியன உன் சரீரத்தைப் பக்ஷிக்கவேண்டாம். எங்கும் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்நேஹம் நிலைநின்றிராது. ஸ்த்ரீகளின் ஹ்ருதயம் செந்நாய்களின் ஹ்ருதயம் போன்றதே. அவர்களுக்குச் சிறிதும் மனஇரக்கம் கிடையாது. அவர்கள் கொடுந்தன்மை யுடையவர்கள்; பொறுமையற்றவர்கள். ஸாஹஸமென்றால் அவர்களுக்கு மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கும். தங்கள் மனத்திற்கு இஷ்டமான கார்யத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக எப்படிப்பட்ட ஸாஹஸ கார்யத்தையும் செய்வார்கள். ஸ்வல்ப ப்ரயோஜனத்திற்காகத் தம்மை நம்பியிருக்கின்ற கணவனையும் ப்ராதாவையுங் கூட வதிப்பார்கள். தங்கள் அபிப்ராயத்தை அறியாத மூடர்களிடத்தில் தமக்குப் பெரிய விஶ்வாஸம் உள்ளது போல அபிநயித்து ஸ்நேஹத்தைத் துறந்து மணவாளனைப் புதிது புதிதாகத் தேடுவார்கள்; கள்ள புருஷனை விரும்புந்தன்மை யுடையவர்கள், தங்கள் நெஞ்சில்தோன்றினபடியே செய்வார்களன்றி ஒருவர்க்கும் அடங்க மாட்டார்கள். ஆகையால் நீ என் ஸ்நேஹத்தைத் துறப்பாயாக. காதலனே! ஒரு ஸம்வத்ஸரம் கழிந்தபின்பு நீ என்னுடன் ஒரு ராத்ரி கூடியிருப்பாய். அப்பொழுது நமக்கு இன்னம் சில பிள்ளைகள் பிறக்கப் போகின்றன.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அம்மன்னவன் அவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவள் கர்ப்பிணி யென்பதை அறிந்து தன் பட்டணத்திற்குப் போனான். மீளவும் ஓராண்டு கழிந்த பின்பு ஊர்வசி அம்மன்னவனிடம் வந்தாள். பிறகு புரூரவமன்னவன் வீரனான புத்ரனுடன் வந்திருக்கின்ற ஊர்வசியைக் கண்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து அவளுடன் ஓரிரவு கலந்திருந்தான். மீளவும் தன்னை விட்டுப் பிரியமுடியாமல் வருந்துகின்ற அம்மன்னவனை நோக்கி ஊர்வசி மொழிந்தாள்.

ஊர்வசி சொல்லுகிருள்:—மன்னவனே! நீ இந்தக் கந்தர்வர்களைத் துதித்து அருள்புரியச் செய்வாயாக. அவர்கள், நீ என் லோகத்திற்கு வரும்படியான உபாயத்தை உனக்குத் தெரிவிப்பார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிருர்:—அங்ஙனமே அம்மன்னவன் கந்தர்வர்களை ஸ்தோத்ரம் செய்தான். அவர்களும் அதற்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து அக்னிஸ்தாலியை (அக்னியாதானம் செய்வதற்குரிய ஒரு பாத்ரத்தை)க்கொடுத்தார்கள். அவன் ஊர்வசியைப் பெறுதற்கு ஸாதனமாகக் கொடுத்த அந்தஅக்னிஸ்தாலியை ஊர்வசியாகவே நினைத்து வனத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்து மறந்து அந்தப் பாத்ரத்தை அவ்விடத்திலேயே வைத்து விட்டு வீட்டிற்குப் போய் இரவில் தினந்தோறும் அந்த ஸ்தாலியை நினைத்துக் கொண்டு அங்கு வஸித்திருந்தான். பிறகு த்ரேதாயுகம் ஆரம்பித்தது. அப்பொழுது அப்புரூரவனுடைய மனத்தில் யஜ்ஞாதி கர்மங்களை அறிவிக்கின்ற வேதங்கள் தோற்றின. அப்பால் அம்மன்னவன் ஸ்தாலியை வைத்த இடத்திற்குப் போய் அங்கு வன்னிமரத்தினிடையில் அரசமரம் முளைத்திருக்கக் கண்டு, தன் மனத்தில் தோன்றின வேதவாக்யத்தில் வன்னிமரத்தினின்று அக்னியைக் கடைந்தெடுப்பதென்னும் பொருள் தெரியப்பெற்று அந்த வன்னிமரத்தினிடையில் முளைத்திருக்கின்ற அரசமரத்தை அக்னியைக் கடைந்தெடுப்பதற்கு உரிய கருவியாகவும் ஆராய்ந்து, அந்த அரசமரத்தினால் அக்னியைக் கடைவதற்குரிய இரண்டு கட்டைகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஊர்வசியின் லோகத்தைப் பெறவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் மந்த்ரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு கீழரணிக்கட்டையை ஊர்வசியாகவும் மேலரணிக்கட்டையைத் தானாகவும் இர

ண்டிற்கும் இடையிலுள்ள கட்டையைப் பிள்ளையாகவும் த்யானித்துக்கொண்டு கடைந்தான். அவன் கடைந்ததனால் அக்னி உண்டாயிற்று. அது போக்ய வஸ்துக்களையெல்லாம் விளைவிக்கவல்லது. அவ்வக்னி வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட ஆதானமென்னும் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்று ஆஹவனீயம் கார்ஹபத்யம் தக்ஷிணம் என்று மூன்று வகையாகப் பிரிந்தது. அதை அம்மன்னவன் தனக்குப் புண்யலோகத்தை விளைக்கும் பிள்ளையாக ஏற்படுத்திக்கொண்டான். அவன் ஊர்வசிலோகத்தைப் பெற விரும்பி அவ்வக்னியினால் யாகபலன்களைக் கொடுப்பவனும் ஸமஸ்த தேவதாஸ்வரூபனும் தன்னைப் பற்றினாருடைய வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையனும் இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவனுமாகிய பகவானை ஆராதித்தான். முன்பு க்ருதயுகத்தில் ஸமஸ்த வர்ணங்களுக்கும் மூலகாரணமான ப்ரணவமொன்றே வேதமாயிருந்தது. நாராயணனொருவனே தெய்வமாயிருந்தான். மற்றொருவனும் தெய்வமாயிருந்ததில்லை. லௌகிகமான அக்னியொன்றே இருந்தது. ஹம்ஸர்களென்கிற ஒருவர்ணமே இருந்தது. மன்னவனே! த்ரேதா யுகத்தினாரம்பத்தில் புரூரவனிடத்தினின்று மூன்று வேதங்கள் உண்டாயின. (க்ருதயுகத்தில் அனைவரும் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்திருந்தார்கள் த்ரேதாயுகத்தில் பெரும்பாலும் ரஜோகுணம் தலையெடுத்திருந்தமையால் வேதங்கள் முதலியன பலவாறு பிரிந்து புரூரவன் மூலமாய்க் கர்மமார்க்கம் வெளியாயிற்று). பிறகு அந்தப் புரூரவமன்னவன் தான் பிள்ளையாக அபிமானித்த அக்னியின் மூலமாகக் கந்தர்வலோகத்தை அடைந்தான். பதினான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

புரூரவனுடைய வம்சமும், பரசுராமன் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனைக் கொன்ற வ்ருத்தாந்தமும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—புரூரவனுக்கு ஊர்வசியின் கர்ப்பத்தினின்றும் ஆயு ஃச்ருதாயு ஸத்யாயு ரயன் விஜயன் ஜயன் என்று ஆறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஃச்ருதாயுவின் பிள்ளை வஸுமான். ஸத்யாயுவின் பிள்ளை ஃச்ருதஞ்சயன். ரயனுடைய பிள்ளை ஏகன். ஜயனுடைய பிள்ளை அமிதன். விஜயனுடைய பிள்ளை பீமன். அவன் பிள்ளை காஞ்சனன். அவன் பிள்ளை ஹோத்ருகன். அவன் பிள்ளை ஜஹ்னு. அவன் கங்கையைக் கண்ஷம் செய்து குடித்துவிட்டானென்று ப்ரஸித்தம். அவன் பிள்ளை பூரு. அவன் பிள்ளை பலாகன். அவன் பிள்ளை அஜகன். அவன்பிள்ளை குசன். குசனுக்குக் குசாம்பன் மூர்த்தயன் வஸு குசநாபன் என்று நான்கு பிள்ளைகள். அவர்களில் குசாம்பனுடைய பிள்ளை காதி. காதிக்கு ஸத்யவதியென்று ஒரு பெண் பிறந்தாள். அவளை ப்ராஹ்மணஃச்ரேஷ்டரும் பார்க்கவவம்சத்தில் பிறந்தவருமான ருசீகர் தனக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டினார். அப்பால் காதி அவ்வரன் தன் புதல்விக்கு அநுரூபனல்லாமையை ஆலோசித்துப் பார்க்கவரான அந்த ருசீகரைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

காதி சொல்லுகிறான்:—ஒருபக்கத்தில் கறுத்தகாதுடையவைகளும் சந்த்ரனையொத்த ஒளியுடையவைகளுமான ஆயிரங் குதிரைகளைக் கன்யாசுல்கமாகக் கொடுக்க வேண்டும். எங்கள் கன்னிகைக்கு இதுவும் போராது. நாங்கள் கௌசிகர்கள். ஆகையால் எங்கள் ஏற்றத்தை ஆராய்ந்து அதற்கு உரியபடி நடப்பீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் சொல்லப்பெற்ற அந்த ருசீகர் காதியின் கருத்தை அறிந்துகொண்டு

வருணனிடம் சென்று அவன் சொன்ன லக்ஷணங்கள் அமைந்த குதிரைகளை யாசித்து வாங்கிக்கொண்டுவந்து கொடுத்து அழகிய முகமுடைய ஸத்யவதியை மணம்புரிந்தார். பிறகு ஒரு காலத்தில் அந்த ருசீகரிஷி பிள்ளை வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் பத்னியாலும் மாமியாராலும் வேண்டப்பெற்று ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியர்களென்கிற இரண்டுவர்ணங்களுக்குரிய இருவகை மந்த்ரங்களாலும் இரண்டு வகையான சருவைப் பக்வம்செய்து வைத்து ஸ்நானம் செய்யப்போனார். அவர் ஸ்நானம் செய்து வருவதற்குள், பார்யையிடத்தில் பர்த்தாவுக்கு ஸ்நேஹம் அதிகமாகையால் தன் பெண்ணான ஸத்யவதிக்காகப் பக்வம் செய்த சரு மேலாயிருக்குமென்று பாவித்துத் தன் புதல்வியை வேண்ட, அந்த ஸத்யவதியும் ப்ராஹ்மணமந்த்ரங்களால் மந்த்ரிக்கப்பட்ட தன் சருவைத் தாய்க்குக் கொடுத்து அவளுக்காக க்ஷத்ரியமந்த்ரங்களால் மந்த்ரிக்கப்பட்ட சருவைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு இருவரும் பக்ஷித்து விட்டார்கள். பிறகு ருசீகமுனிவர் ஸ்நானம் செய்து வந்து நடந்த ஸங்கதியைத் தெரிந்துகொண்டு பத்னியைப் பார்த்து 'நீ தப்புக் கார்யம் செய்தனை. ஆகையால் எல்லோரையும் தண்டிக்கும்படியான கொடுந்தன்மையுடைய புதல்வன் உனக்குப் பிறப்பான். உன் ப்ராதாவோ வென்றால் பரப்ரஹ்மத்தை உணர்ந்தவர்களில் சிறந்த ப்ராஹ்மண ஶ்ரேஷ்டனாயிருப்பான்' என்றார். பிறகு ஸத்யவதி 'இங்ஙனம் நிக்ரஹிக்கவேண்டாம்' என்று வேண்டுகையில், அந்தப் பார்க்கவர் 'ஆனால் உன்பேரன் கோரனாகப் பிறப்பான். பிள்ளை சாந்தனாகவேயிருப்பான்' என்றார். அப்பால் ஸத்யவதிக்கு ஜமதக்னி பிறந்தார். அனந்தரம் அந்த ஸத்யவதி மிகவும் பரிசுத்தமாயிருப்பதும் உலகங்

களை யெல்லாம் பரிசுத்தமாக்குவதுமான கௌசிகியென்னும் நதியாகப் பெருகினாள். பிறகு ஜமதக்னி ரேணுவின் புதல்வியான ரேணுகையென்பவளை மணம் புரிந்தார். அந்த ரேணுகையிடத்தில் பார்க்கவரிஷிக்கு வஸுமனன் முதலிய புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் கடைசிப் பிள்ளை ராமனென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருந்தான். பெரியோர்கள் அந்த ராமனை வாஸுதேவாம்சமென்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றும், அவன் ஹைஹயர்களான கார்த்தவீர்யாதிகளின் குலத்தையெல்லாம் அழித்தான். அன்றியும், அவன் இப்பூமண்டலத்தை இருபத்தோரு தடவை க்ஷத்ரியபீஜமே இல்லாதபடி த்வம்ஸம்செய்தான். ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் நன்மனமின்றி விரோதம் செய்வதும் தர்மத்தில் விருப்பமின்றி வீண்கர்வமுற்றுப் பூமிக்குப் பாரம்போன்றிருப்பதும் ரஜஸ் தமோகுணங்கள் நிறைந்ததுமாகிய க்ஷத்ரியகுலம் சிறிது அபராதம் செய்யினும் அதற்காக அதை வதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—பகவானுடைய அம்சமாகிய ராமன் க்ஷத்ரியவம்சங்களையெல்லாம் அடிக்கடி அடித்து த்வம்ஸம் செய்தானென்றீர். துர்ப்புத்திகளான க்ஷத்ரியர்கள் அந்த ராமன் விஷயத்தில் அப்படி என்ன அபராதம் செய்தார்கள்?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஹைஹயமென்னும் தேசங்களுக்கு ப்ரபுவும் க்ஷத்ரியர்களில் சிறந்தவனுமாகிய கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் நாராயணனுடைய அம்சமான தத்தாத்ரேயரைப் பலவாறு சுச்ருஷைகளால் ஆராதித்து ஆயிரம் கைகளையும் சத்ருக்களால் பொறுக்கமுடியாத பராக்ரமத்தையும் அழிவில்லாத இந்த்ரியபலம் புத்திபலம் செல்வம் தேஹகாந்தி வீர்யம் புகழ் தேஹபலம்

யோகேஸ்வரத்வம் அணிமாதி ஸித்திகள் அமைந்த ஐஸ்வர்யம் இவற்றையெல்லாம் பெற்றுக் காற்றுப்போல உலகங்களில் எங்கும் தடைபடாத கதியுடையவனாகி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஒருகால் சிறந்த பெண்மணிகளுடன் கூடி வைஜயந்தியென்னும் பூமாலையை அணிந்து ரேவாநதியின் ப்ரவாஹத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்து மதம் தலையெடுத்துத் தன் புஜங்களால் ரேவாநதியின் ப்ரவாஹத்தை அணை கட்டினாற்போலத் தகைந்தான். அப்பொழுது பத்துத்தலையனான ராவணன் திக்விஜயத்திற்காகப் புறப்பட்டு அர்ஜுனனுடைய பட்டணத்திற்கு அருகாமையில் ரேவாநதிக்கரையில் இறங்கித் தன் விடுதியில் தேவபூஜை செய்துகொண்டிருக்கையில், அர்ஜுனன் 'ப்ரவாஹத்தைத் தடுத்ததனால் மேல்நோக்கிப் பாய்கின்ற ரேவாநதியின் ஜலத்தினால் தன் விடுதியெல்லாம் வெள்ளம் பாய்ந்து முழுகக் கண்டு தன்னைப் பெரிய வீரனாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற ராவணன் அர்ஜுனன் பராக்ரமத்தைப் பொறுமல் அவனை எதிர்த்தோடினான். ஸ்த்ரீகளோடுகூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற அவ்வர்ஜுனனைப் பரிபவிக்க முயன்று முதலில் அபராதம் செய்த ராவணன் அவனால் ஸ்த்ரீகளின் எதிரில் அவலீலையாகப் பிடித்துத் தன் பட்டணத்தில் கொண்டு போய்ச் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டிருந்து பிறகு வானரம்போலவிடுக்கப்பட்டான். அவ்வர்ஜுனன் ஒருகால் வனத்தில் வேடிக்கையாக வேட்டையாடித்திரிந்து தெய்வாதீனமாக ஜமதக்னியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றான். அரசனாகிய அவ்வர்ஜுனன் வந்ததைக் கண்டு ஸைன்யம் மந்த்ரிகள் வாஹனங்கள் இவற்றோடுகூடின அவ்வர்ஜுனனுக்குத் தபோதனரான அந்த ஜமதக்னிமுனிவர் காமதேனுவைக் கொண்டு அதிதி ஸத்காரம் செய்தார். அப்

பொழுது வீரனாகிய அவ்வர்ஜுனன் தன்னுடைய ஐஸ்வர்யத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்டு அற்புதமாயிருக்கின்ற ஜமதக்னியின் அதிதிஸத்காரஸாமர்த்யத்தைக் கண்டு அதை ஆதரிக்காமல் அம்முனிவருடைய ஹோமதேனுவிடத்தில் விருப்பமுற்றுத் தன் படர்களை நோக்கி ரிஷியின் ஹோமதேனுவாகிய அந்தப் பசுவைப் பறித்துக்கொண்டு போகும்படி ஏவினான். அவர்களும் அப்படியே கன்றுடன் கதறுகின்ற பசுவைப் பலாத்காரமாக மாஹிஷ்மதிபட்டணத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டார்கள். பிறகு அர்ஜுனானன்னவன் புறப்பட்டுப் போகையில், முன்பு வெளியில் எங்கோ போயிருந்த ராமன் தந்தையின் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்து அவ்வர்ஜுனன் செய்த துஷ்டத்தனத்தைக்கேட்டு அடியுண்ட ஸர்ப்பம்போல் கோபித்துப் பயங்கரமான கண்டக்கோடாலியையும் அம்பறுத்தூணிகளையும் தநுஸ்ஸையும் எடுத்துக்கொண்டு கவசத்தையும் அணிந்து, ஸிம்ஹம் கூட்டத்தில் தலைமையுள்ள பெரியகஜத்தைத் தொடர்வதுபோல, ஒருவராலும் எதிர்க்கமுடியாதவனாகி அர்ஜுனனைப் பின்பற்றினான். அவ்வர்ஜுனனும் பட்டணத்திற்குள் நுழையும்பொழுது, தனுஸ்ஸு பாணம் கண்டக்கோடாலி இவைகளைத் தரித்து ஸூர்யனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுடைய ஜடைகள் விளங்கப்பெற்று மான்தோலை அரையில் உடுத்துப் பேரொளியுடன் திகழ்கின்றவனும் ப்ருகுவம்சத்தவர்களில் சிறந்தவனுமாகிய ராமன் தன்னைப் பின்றொடர்ந்து வரக் கண்டான். பிறகு அர்ஜுனன் தேர் யானை குதிரை காலாட்கள் அமைந்திருப்பவைகளும் கதை கத்தி பாணம் ருஷ்டி சதக்னி சக்தி முதலிய ஆயுதங்களுடையவைகளும் மிக்கப் பயங்கரங்களுமான பதினேழு அக்ஷௌஹிணீ ஸைன்யங்களை ராமன்மேல்

னுடைய மாதாவான ரேணுகை வேண்டாம் வேண்டா மென்று வேண்டிக்கொண்டிருப்பினும் மிகவும் கொடுந் தன்மையுடையவர்களாகையால் அந்த க்ஷத்ரியாதமர்கள் பலாத்காரமாகத் தலையை அறுத்துக் கொண்டு போனார்கள். அப்பொழுது ரேணுகை துக்கசோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டுத் தன்னைத் தானே புடைத்துக் கொண்டு 'ராம ராம' என்று உரக்கக் கதறினாள். தூரத்திலிருந்த அவள் பிள்ளைகள் 'ஆ! ராமா' என்கிற அந்தத் தீனஸ்வரத்தைக் கேட்டு விரைந்தோடி வந்து மாண்டிருக்கின்ற தந்தையைக் கண்டார்கள். அவர்கள் துக்கம் கோபம் பொறுமை தைன்யம் சோகம் இவற்றின் வேகத்தினால் மதிமயங்கி 'ஓ அண்ணா! ஸாதூ! தர்மிஷ்டனே! நீ எங்களைத் துறந்து ஸ்வர்க்கம் போயினை' என்று புலம்பினார்கள். பிறகு ராமன் தந்தையின் சரீரத்தை ப்ராதாக்களிடம் வைத்துத் தான் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு க்ஷத்ரிய குலத்தையெல்லாம் அழிக்க ஸங்கல்பித்தான். அப்பால் அவன் ப்ராஹ்மணவதத்தினால் அழகழிந்து விளக்கமற்றிருக்கின்ற மாஹிஷ்மதிபுரிக்குச்சென்று அந்தப் பட்டணத்தினிடையில் ஹைஹயதேசாதிபதிகளான அர்ஜுனகுமாரர்களின் சிரங்களை அறுத்துப் பெரிய மலையாகக் குவித்தான். அவர்களின் ரக்தத்தினால் பாபிஷ்டர்களுக்குப் பயத்தை விளைப்பதும் கோரமுமான ஒருநதியை உண்டாக்கினான். ஸமர்த்தனாகிய ராமன், க்ஷத்ரியர்கள் ந்யாயமார்க்கத்தைக் கடந்திருக்கையில் பித்ருவதத்தையே காரணமாக வைத்துக்கொண்டு இருபத்தோரு தடவைகள் பூமியில் க்ஷத்ரியப் பூண்டே இல்லாதபடிசெய்து ஸமந்தபஞ்சகமென்னும் தேசத்தில் ஐந்து ரக்தமடுக்களை உண்டாக்கினான். பிறகு தந்தையின் சிரஸ்ஸை எடுத்து அதை அவருடைய உடலோடு ஸந்தானம்செய்து யஜ்ஞத்தில்

வைத்துப் பலயாகங்களால் ஸமஸ்த தேவதாஸ்வரூபனும் ஸர்வாந்தராத்மாவுமாகிய பரமபுருஷனை ஆராதித்தான். கிழக்குத் திக்கை ஹோதாவுக்கும், தெற்குத் திக்கை ப்ரஹ்மாவுக்கும் மேற்குத் திக்கை அத்வர்யுவுக்கும் வடக்குத் திக்கை உத்காதாவுக்கும், அக்னிதிக்கு முதலிய மற்றதிக்குக்களை மற்ற ருத்விக்குக்களுக்கும் இடையிலுள்ள பாகத்தைக் கஶ்யபருக்கும் ஆர்யாவர்த்த தேசத்தை உபத்ரஷ்டாவுக்கும், அதைச் சுற்றிலுமுள்ள பாகத்தை[1] ஸதஸ்யர்களுக்கும் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தான். பிறகு அவப்ருத ஸ்நானம் செய்து பாபங்களெல்லாம் தீரப்பெற்று மேகங்களற்ற ஸூர்யன்போன்று ஸரஸ்வதியென்னும் ப்ரஹ்ம நதியின் கரையில் விளங்கினான். அந்த ஜமதக்னிமுனிவரும் முன் நினைவு மாறப்பெருமல் தன் தேஹத்தைப்பெற்று ராமனால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸப்தரிஷிகளின் மண்டலத்தில் ஏழாவராயிருந்தார். ஜமதக்னியின் குமாரனும் மஹானுபாவனும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவனுமாகிய ராமனும் வரப்போகிறமன்வந்தரத்தில் ஸப்த ரிஷிகளில் ஒருவராயிருந்து வேதத்தை வெளியிடப்போகிறான். இப்பொழுது அந்த ராமன் க்ஷத்ரியவதம் முதலிய தண்டனையைத் துறந்து தெளிந்த மதியுடையவனுகி மஹேந்த்ர பர்வதத்தில் வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஸித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் சாரணர்களும் அவன் புகழைப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மன்னவனே! ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் ஸர்வாந்தராத்மாவும் ஸர்வேஶ்வரனும் தன்னைப் பற்றினருடைய வருத்தங்களைப் போக்குந் தன்மையனுமாகிய பரமபுருஷன் இங்ஙனம் ப்ருகுவம்சத்தில் பரசுராமனாய் அவதரித்துப் பூமிக்குப் பெரும் பாரமான க்ஷத்ரியர்களையெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாக வதித்

1. ஸதஸ்யர்—ஸபிகர்.

தான். காதி மன்னவனுக்கு எரிகிற அக்னிபோல் மஹா தேஜஸ்வியாகிய விஸ்வாமித்ரனென்ற ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அவன் தவத்தினால் க்ஷத்ரியஜாதியைத் துறந்து ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸைப் பெற்றான். அந்த விஸ்வாமித்ரருக்கு நூற்றொரு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் இடையிலுள்ளவன் மதுச்சந்தனென்னும் பெயருடையவன். அதைப்பற்றி அவர்கள் அனைவரும் மதுச்சந்தர்களென்றே வழங்கி வந்தார்கள். அஜீகர்த்தருடைய நடுப்பிள்ளையும் பார்க்கவ கோத்ரத்தில் பிறந்தவனும் தேவதைகளால் கொடுக்கப்பட்ட ப்ராணனையுடையவனாகையால் தேவராதனென்று மற்றொரு பெயருடையவனுமாகிய சுனச்சேபனை விஸ்வாமித்ரர் தனக்குப் பிள்ளையாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு தன் பிள்ளைகளை நோக்கி 'நீங்கள் சுனச்சேபனை உங்களெல்லோர்க்கும் முன் தோன்றலாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்' என்றார். சுனச்சேபனென்பவன் தாய்தந்தைகளால் விக்ரயம் செய்யப்பட்டு ஹரிச்சந்த்ரனுடைய யாகத்தில் நரபசுவாயிருந்தான். அவன் விஸ்வாமித்ரரைச் சரணம் அடைந்து அவர் உபதேசித்த மந்த்ரங்களால் வருணன் முதலிய தேவதைகளைத் துதித்துப் பாசபந்தத்தினின்றும் விடுபட்டான்; ஹரிச்சந்த்ரனுடைய யாகத்தில் வருணாதி தேவதைகளால் ப்ராணன்களைக் கொடுக்கப் பெற்றவனாகையால் காதி வம்சத்தவர்களுக்குள் தேவராதனென்று ப்ரஸித்தனாயிருந்தான். அவனே சுனச்சேபன். ப்ருகு வம்சத்தில் பிறந்தவனாகையால் அவனைப் பார்க்கவனென்றும் வழங்குவதுண்டு. அங்ஙனம் விஸ்வாமித்ரர் கேட்டதற்கு மதுச்சந்தனுடைய தமையன்மார்கள் ஐம்பதுபேர்களும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அப்பால் விஸ்வாமித்ரமுனிவர் கோபித்து 'ஓ துர்ஜனங்களே! ம்லேச்சர்களாவீர்களாக'

என்று சபித்தார். பிறகு மதுச்சந்தனும் அவன் தம்பிகள் ஐம்பதின்மர்களும் தந்தையை நோக்கி 'நீர் எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டபடி நாங்கள் செய்யவித்தமாயிருக்கிறோம்' என்று மொழிந்து மந்த்ரங்களை உணர்ந்தவனுகிய அந்தத் தேவராதனென்கிற சுனச்சேபனைத் தங்களெல்லோர்க்கும் தமையனாக ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்கள் சுனச்சேபனைப் பார்த்து 'நாங்கள் எல்லோரும் உனக்குப் பின் பிறந்தவர்களாகிறோம்' என்று மொழியவும் மொழிந்தார்கள். பிறகு விஸ்வாமித்ரர் அதற்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து அந்தப் புதல்வர்களை நோக்கி 'நீங்கள் என்னை வெகுமதித்து என் கருத்தைத் தொடர்ந்து, நான் வீரனான புதல்வனைப் பெற்று மகிழும்படி செய்தீர்களாகையால் நீங்களும் வீரர்களான புதல்வர்களைப் பெற்று க்ஷேமமாயிருப்பீர்கள். ஓ! குசிகர்களே! வீரனாகிய இந்தத் தேவராதனும் என் புதல்வனாகையால் உங்களைச் சேர்ந்த கௌசிகனேயாய் விட்டான். நீங்கள் இவனைத் தொடர்ந்திருப்பீர்களாக' என்றார். பிறகு அந்த விஸ்வாமித்ரருக்கு உஷ்ணிகன் ஹாரீதன் ஜயந்தன் ஸுமதன் முதலிய மற்றும் சில பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். இங்ஙனம் சிலரைச் சபித்துச் சிலரை அநுக்ரஹித்து வேறொருவனைப் பிள்ளையாக ஸ்வீகரித்தாராகையால் அந்தக் கௌசிக குலம் விஸ்வாமித்ர புத்ரர்களால் பலவாறாயிற்று. தேவராதனைத் தமையனாக ஏற்படுத்திக் கொண்டார்களாகையால் வேறு ப்ரவரத்தையும் பெற்றது. பதினாறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ புரூரவன் பிள்ளைகளில் ஆயுவின் வம்சத்தைக் கூறுதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—புரூரவனுடைய பிள்ளைகளில் ஆயுவென்பவன் ஒருவன் உண்டென்று மொழிந்தேனல்லவா? அவனுக்கு நஹுஷன் க்ஷத்ரவ்ருத்தன் ரஜி ரம்பன் அனேனன் என்று ஐந்து பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். எல்லோரும் மிகுந்த வீர்யமுடையவர்கள். அவர்களில் க்ஷத்ரவ்ருத்தனுடைய வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! க்ஷத்ர வ்ருத்தனுடைய பிள்ளை ஸுஹோத்ரனென்பவன். அவனுக்குக் காஸ்யன் குசன் க்ருத்ஸமதனென்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் க்ருத்ஸமதனுடைய பிள்ளை சுனகன். அவனுக்குச் சௌனகர் பிறந்தார். அவர் பஹ்வ்ருசர்களில் சிறந்தவர்; முனிவராயிருந்தார். காஸ்யனுடைய பிள்ளை காசிராஜன். அவன் பிள்ளை தீர்க்கதபன். அவன் பிள்ளை தன்வந்தரி. அவனே ஆயுர்வேதமென்கிற வைத்ய சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டான். அவன் யஜ்ஞத்தில் ஹவிர்ப்பாகம் பெற்றவன்; வாஸுதேவனுடைய அம்சாவதாரம். நினைத்தமாத்ரத்தில் ரோகத்தைப் போக்கவல்லவன். (இவன் ஸமுத்ரங்கடையும்பொழுது உண்டான தன்வந்தரியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்). அவன் பிள்ளை கேதுமான். அவன் பிள்ளை பீமரதன். அந்தக் கேதுமானுக்கு த்யுமானென்று மற்றொரு பிள்ளை உண்டு. அவன் திவோதாஸனென்றும் ப்ரதர்த்தனனென்றும் சத்ருஜித்தென்றும் வத்ஸனென்றும் ருதத்வஜனென்றும் குவலயாஸ்வனென்றும் பல நாமங்களைப் பெற்றான். அவனுக்கு அலர்க்கன் முதலிய பல பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் அலர்க்கனொருவனே யௌவனத்துடன்

அறுபத்தாறாயிரம் வர்ஷங்கள் பூமியை ஆண்டுவந்தான். அக்காலத்தில் அவனைத் தவிர மற்றெவனும் யௌவனத்துடன் பூமியை ஆளவில்லை. அலர்க்கன்பிள்ளை ஸந்நதி. அவன்பிள்ளை ஸுகேதன். அவன் பிள்ளை ஸுகேதனன். அவன் பிள்ளை தர்மகேது. அவன்பிள்ளை ஸத்யகேது. அவன் பிள்ளை த்ருஷ்டகேது. அவன் பிள்ளை ஸுகுமாரன். அவன் மன்னவனாயிருந்தான். அவன் பிள்ளை வீதிஹோத்ரன். அவன் பிள்ளை பர்க்கன். அவன்பிள்ளை பர்க்கபூமி. இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட இம்மன்னவர்கள் காஸ்யனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள்; காஸ்யனுடைய கொள்பாட்டனாகிய க்ஷத்ரவ்ருத்தனுடைய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். (ஆயுவின் பிள்ளைகளில் ஒருவனான க்ஷத்ரவ்ருத்தனுடைய வம்சத்தை மொழிந்தேன். இனி அவர்களில் மற்றொருவனான ரம்பனுடைய வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக). ரம்பனுக்கு ரபஸனென்றும் கம்பீரனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். அவர்களில் ரபஸன் பிள்ளை க்ரது. க்ரதுவின் பார்யையிடத்தில் ப்ராஹ்மணகுலம் உண்டாயிற்று. இனி ஆயுவின் பிள்ளைகளில் மற்றொருவனான அனேனனுடைய வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. அனேனனுடைய பிள்ளை சுத்தன். அவன் பிள்ளை சுசி. அவன் பிள்ளை த்ரிககுத்து. அவனுக்குத்[1] தர்மஸாரதியென்று மற்றொரு பெயரும் உண்டு. அவன் பிள்ளை சாந்தரயன். அவன் ஜ்ஞானயோகத்தில் இழிந்து மோக்ஷஸாதனமான கார்யத்தை அநுஷ்டித்துவந்தான். ஆகையால் அவனுக்கு ஸந்ததி கிடையாது. ஆயுவின் பிள்ளைகளில் மற்றொருவனான ரஜிக்கு ஐந்நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் மஹாதேஜஸ்விகள். ரஜி தே

1. ப்ரஹ்மஸாரதி யென்று சிலர்.

வதைகளால் வேண்டப்பெற்றுத் தைத்யர்களை வதித்து அவர்களால் பறிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்தை இந்த்ரனுக்கு மீட்டுக்கொடுத்தான். இந்த்ரன் மீளவும் ப்ரஹ்லாதனிடத்தினின்று மிகவும் சங்கித்து ஸ்வர்க்கத்தை அந்த ரஜிக்கே கொடுத்து அவன் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு தன்னையும் அவனிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்தான். ரஜியின் பிள்ளைகள் ஐந்நூறுபேர்களும் தங்கள் தந்தை மரணம் அடைந்தபின்பு ஸ்வர்க்கத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டுகிற தேவேந்த்ரனுக்கு அதைக் கொடாமல், யஜ்ஞபாகங்களையும் பெற்றுக் கொண்டு வந்தார்கள். பிறகு ப்ருஹஸ்பதி அபிசார விதியின்படி அவர்களுக்கு மதிகேடு நேரும்படி அக்னியில் ஹோமம் செய்தமையால், இந்த்ரபதவியை ஆளும்படியான மதியின் திறமை அமைந்திருக்கையாகிற நல்வழியினின்று தவறியிருக்கின்ற அந்த ரஜியின் புத்ரர்கள் அனைவரையும் இந்த்ரன்வதித்தான்; ஒருவனும்மிகவில்லை. க்ஷத்ரவ்ருத்தனுடைய பேரனாகிய குசன் பிள்ளை [1] ப்ரீதியென்பவன். அவன்பிள்ளை ஸஞ்சயன். அவன்பிள்ளை ஜயன். அவன்பிள்ளை க்ருதன். அவன் பிள்ளை ஹர்யபலவகன். அவன் பிள்ளை ஸஹதேவன். அவன் பிள்ளை பீமன். அவன் பிள்ளை ஜயஸேனன். அவன் பிள்ளை ஸங்க்ருதி. அவன் மஹாசூரனும் மஹாரதனுமாயிருந்தான். இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட இம்மன்னவர்கள் அனைவரும் க்ஷத்ரவ்ருத்தனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். இனி நஹுஷனுடைய வம்சத்து மன்னவர்களைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

1. ப்ரதியென்று சிலர்.

யயாதியின் வ்ருத்தாந்தம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ப்ராணிகளுக்கு ஆறு இந்த்ரியங்கள்போல, நஹுஷனுக்கு யதி யயாதி ஸம்யாதி ஆயாதி விக்ருதி க்ருதி என்னும் இவ்வாறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவனான யதி யென்பவன் தந்தை தனக்கு ராஜ்யம் கொடுக்கினும் அதில் கடைசியாக விளையும் துக்கங்களை அறிந்தவனாகையால் அதை அங்கீகரிக்கவில்லை. ராஜ்யத்தில் இழிந்தவன் தன்னை அறியமாட்டானல்லவா? பிறகு நஹுஷன் இந்த்ரபதவியைப் பெற்று இந்த்ராணியைப் புணரவிரும்புகையில், அவள் அகஸ்த்யர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களிடம் விண்ணப்பம் செய்ய, அவர்களும் அவனை வாஹனத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ஊர்கோலம்வர, நஹுஷன் இந்த்ராணியைப் புணரவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் விரைந்து சீக்ரம்போகும்படி அம்முனிவர்களைக் கால்கட்டைவிரலால் குற்றித்தூண்ட, அவர்கள் அவனுடைய துர்ப்புத்தியைக் கண்டு கோபித்து 'ஸர்ப்பமாய் விடுவாயாக' என்று சபித்து வாஹனத்தினின்றும் கீழே விழத்தள்ள, அவன் அப்படியே ஸ்வர்க்கத்தினின்று நழுவி மலைப்பாம்பாகப் பிறந்தான். யயாதி தன் தந்தை அங்ஙனம் இந்த்ரபதவியினின்று நழுவினபின்பு ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்தான். அவன் தன் தம்பிகளான ஸம்யாதி முதலிய நால்வரையும் நான்கு திசைகளில் ஏற்பாடு செய்து, தான் சுக்ரனுடைய பெண்ணான தேவயானியையும் வ்ருஷபர்வனுடைய பெண்ணான சர்மிஷ்டையையும் மணம்புரிந்து பூமியைப் பாதுகாத்துவந்தான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—மஹானுபாவனாகிய சுக்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷி; யயாதி க்ஷத்ரியர்களி

லும் தாழ்ந்தவன். ஆகையால் க்ஷத்ரியனுக்கும் ப்ராஹ்மணனுக்கும் ப்ரதிலோமமான ஸம்பந்தம் எப்படி நேர்ந்தது?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தானவர்களுக்கு ப்ரபுவான வ்ருஷபர்வனுடைய பெண் சர்மிஷ்டையென்பவள். அவள் மிகுந்த அழகுடையவள். அப்பெண்மணி ஒருகால் ஆயிரம் ஸகிகளுடனும் ஆசார்யனான சுக்ரனுடைய பெண்ணாகிய தேவயானியுடனும் கூடிப் புஷ்பித்த வ்ருக்ஷங்கள் அடர்ந்திருப்பதும் வண்டுகளின் மதுரமான கானத்தினால் ரமணீயமான தாமரையோடைகளின் மணற்குன்றுகள் அமைந்து அழகியதுமான பட்டணத்து உத்யானத்தில் புகுந்து உலாவினாள். பிறகு தாமரைக்கண்ணிகளான அப்பெண்மணிகள் தாமரைத்தடாகத்திற்குச் சென்று பட்டு வஸ்த்ரங்களைக் கரையில் அவிழ்த்து வைத்துத் தடாகத்தில் இறங்கி ஒருவர்மேல் ஒருவர் ஜலத்தை இறைத்துக்கொண்டு விளையாடினார்கள். அப்பொழுது ருத்ரன் பார்வதியோடு வ்ருஷபவாஹனத்தின்மேலேறி அவ்வழியே போகக் கண்டு அப்பெண்கள் அனைவரும் வெட்கி வேகமாகக் கரையேறி வஸ்த்ரங்களை எடுத்து உடுத்திக் கொண்டார்கள். சர்மிஷ்டை வேகத்தில் தெரியாமல் குருபுத்ரியான தேவயானியின் வஸ்த்ரத்தைத் தன்னுடையதென்று ப்ரமித்து உடுத்திக்கொண்டாள். பிறகு தேவயானி அதற்குக் கோபித்துச் சர்மிஷ்டையை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தாள்.

தேவயானி சொல்லுகிறாள்:— ஆ! எங்கள் தாதி செய்யத்தகாத கார்யம் செய்தாள். கண்டீர்களா? நாய் யாகத்தின் ஹவிஸ்ஸைத் தீண்டுவதுபோல நான் உடுத்திக்கொள்ளவேண்டிய வஸ்த்ரத்தை எடுத்துத் தான் உடுத்திக்கொண்டாளல்லவா? ப்ராஹ்மணர்களல்

லவோ தவத்தினால் இவ்வுலகத்தைப் படைத்தார்கள். ப்ராஹ்மணர்களே பரமபுருஷனுடைய முகமென்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றன. பரஞ்சோதியான பரப்ரஹ்மத்தை இவர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள். இவர்களே நன்மைக்கிடமான வைதிகமார்க்கத்தை வெளியிட்டார்கள். உலகங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுக்களான தேவஸ்ரேஷ்டர்களும் இவர்களை எழுந்தெதிர்கொண்டு வணங்குகிறார்கள். ஸர்வாந்தராத்மாவும் எல்லோர்க்கும் சுத்தியை விளைப்பவனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானமுமாகிய பகவானுங்கூட இவர்களை எதிர்கொண்டுவணங்குகிறான். இங்ஙனம் பலவகையில் சிறந்த அந்தணர்களிலும் நாங்கள் ப்ருகுவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். இந்தச் சர்மிஷ்டையின் தந்தையாகிய வ்ருஷபர்வனென்பவன் அஸுரன், எங்கள் தந்தையின் சிஷ்யன். இப்படியிருக்க, இங்ஙனம் செய்யத்தகாத இவள், சூத்ரன் வேதத்தை ஓதுவதுபோல, நான் உடுத்திக்கொள்ள வேண்டிய வஸ்த்ரத்தை உடுத்திக் கொண்டாள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் துர்ப்பாஷைகளால் அவமதிக்கப்பட்ட சர்மிஷ்டை கோபத்தினால் பெண் ஸர்ப்பம்போல் பெருமூச்செறிந்து உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு வைகின்ற குருபுத்ரியான தேவயானியைப் பார்த்து மொழிந்தாள்.

சர்மிஷ்டை சொல்லுகிறாள்:—அடி பிச்சைக்காரப் பெண்ணே! நீ உன் நிலைமையை அறியாமல் பலவாறு பிதற்றுகின்றனை. காக்கைபோலவும் நாய் போலவும் நீ உன் ஜீவனத்திற்காக எங்கள்வீட்டை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சர்மிஷ்டை இப்படிப் பட்ட இன்னம் பல கொடிய மொழிகளால் ஆசார்யபுத்ரி

யான தேவயானியைத் திரஸ்கரித்துக் கோபத்தினால் வஸ்த்ரத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அவளைக் கிணற்றில் தள்ளினாள். பிறகு சர்மிஷ்டை புறப்பட்டுப்போகையில் யயாதி மன்னவன் வேட்டையாடிக் கொண்டே தெய்வாதீனமாய்த் தண்ணீர் விரும்பி அக்கிணற்றின் அருகாமைக்கு வந்து அங்கு ஒரு பெண்மணி அரையில் ஆடையின்றி விழுந்திருக்கக் கண்டான். பிறகு ஆடையில்லாதிருக்கின்ற அந்தத் தேவயானிக்கு அம்மன்னவன் தன் மேலுத்தரீயத்தைக் கொடுத்து மனஇரக்கத்துடன் தன் கையால் அவள் கையைப் பிடித்து அவளைக் கரையேற்றினான். சுக்ரனுடைய பெண்ணாகிய தேவயானி தன்னைக் கரையேற்றின வீரனான யயாதியைப் பார்த்து ப்ரேமம் நிறைந்த உரையுடன் கூறினாள்.

தேவயானி சொல்லுகிறாள்:—மன்னவனே! சத்ரு பட்டணங்களை அழிக்க வல்லவனே! நீ என்கையைப் பிடித்தாய். இங்ஙனம் உன்னால் பிடிக்கப்பட்ட என்னை மற்றொருவன் கைப்பிடிக்கலாகாது. ஆகையால் நீயே என்னை மணம்புரியவேண்டும். 'நீ ப்ராஹ்மணப்பெண். நான் க்ஷத்ரியன். நமக்கு விவாஹம் எப்படிக் கூடும்?" என்று சங்கிக்கவேண்டாம். மன்னவனே! நமக்கு இந்த விவாஹஸம்பந்தம தெய்வாதீனமாய் நேரிட்டிருக்கின்றதேயன்றிப் புருஷயத்னத்தால் நேர்ந்ததன்று. ஆகையால் அவ்விஷயத்தில் தோஷமில்லை. கிணற்றில் விழுந்திருந்த எனக்கு உன்காட்சி நேரிட்டதே; இது தெய்வத்தின் செயலென்பதில் ஸந்தேஹம் உண்டோ? அங்ஙனமே நம்முடைய ஸம்பந்தமும் தெய்வச் செயலால் நேரிட்டது. நீண்டபுஜ தண்டங்களுடையவனே! மற்றும், நான் ப்ராஹ்மணப் பெண்ணாயினும், ப்ராஹ்மணன் என் கையைப் பிடிக்க இடமில்லை. முன்பு ப்ருஹஸ்பதியின் புதல்வனா

கிய கசன் என்னால் சபிக்கப்பெற்று எனக்கு அங்ஙனம் மறுசாபம் கொடுத்திருக்கிறான். ஆதலால் நீ இவ்விஷயத்தில் சங்கிக்கவேண்டாம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பிறகு யயாதிமன்னவன் இதற்குச் சாஸ்த்ரம் இடங்கொடாமையால் தனக்கு அநிஷ்டமாயினும் அது தெய்வாதீனமாய் நேர்ந்திருப்பதையும் அதர்மத்தில் செல்லுந்தன்மையற்ற தன் மனம் அவளிடத்தில் விருப்பமுற்றிருப்பதையும் ஆராய்ந்து அவள் சொன்னதை அப்படியே அங்கீகரித்தான். வீரனான யயாதி மன்னவன் புறப்பட்டுப் போகையில் தேவயானி தந்தையிடம் சென்று அழுதுகொண்டே சர்மிஷ்டை செய்தது சொன்னது எல்லாவற்றையும் அறிவித்தாள். ஜ்ஞானாதி குணங்கள் நிறைந்த சுக்ராசார்யன் அதைக் கேட்டு மனவருத்தமுற்றுப் புரோஹிதத்தொழிலை நிந்தித்து உஞ்சவ்ருத்தியைப் புகழ்ந்துகொண்டு பெண்ணுடன்கூடி வ்ருஷபர்வனுடைய பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டுப் போனான். பிறகு வ்ருஷபர்வன் தன் குருவான சுக்ராசார்யன் தன்மேல் கோபித்துத் தன் சத்ருக்களான தேவதைகளுக்கு ஜயத்தை விளைக்கவேண்டுமென்று அபிப்ராயப்பட்டிருப்பதை அறிந்து ஓடிச்சென்று வழியில் பாதங்களில் விழுந்து குருவை அருள்புரியும்படி வேண்டினான். அரைக்ஷணத்திற்குமேல் கோபம் தங்கப் பெறாத மஹானுபாவனான அந்தப் பார்க்கவனும் சிஷ்யனான வ்ருஷபர்வனைப் பார்த்து 'ராஜனே! இவளுடைய விருப்பத்தை நீ நிறைவேற்றவேண்டும். என்னால் இவளைத் துறக்கமுடியாது. எனக்கு இவளிடத்தில் ஸ்நேஹம் அளவற்றிருக்கின்றது' என்றான். வ்ருஷபர்வன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டு நிற்கையில், தேவயானி 'நான் என் தந்தையால் கொடுக்கப்பெற்று எவ்வி

டம் போகிறேனோ, அவ்விடத்தில் இந்தச் சர்மிஷ்டை தன் தாஸிகளுடன் என்னைத் தொடர்ந்து வந்து எனக்குத் தாஸியாயிருக்கவேண்டும்' என்று தன் மனக்கருத்தைச் சொன்னாள். பிறகு சர்மிஷ்டை, அந்தச் சுக்ரன் ப்ரதிகூலித்தால் தன் தந்தை முதலியவர்க்கு ஸங்கடம் நேருவதையும், அநுகூலித்தால் பெரிய ப்ரயோஜனம் கைகூடுவதையும் ஆலோசித்துத் தன் ஸகிகளான ஆயிரம் பெண்களுடன் தானும் தாஸிபோல தேவயானிக்குப் பணிவிடை செய்து வந்தாள். அப்பால் சுக்ராசார்யன் தன் புதல்வியான தேவயானியைச் சர்மிஷ்டையுடன் நஹுஷன் பிள்ளையான யயாதிக்குக் கொடுத்து அவனைப் பார்த்து 'மன்னவனே! சர்மிஷ்டையை ஒருகாலும் படுக்கையில் ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது' என்று மொழிந்தான். அனந்தரம் ஒருகாலத்தில் சர்மிஷ்டை யயாதி மன்னவனுடைய பார்வையும் சுக்ரனுடைய பெத்திரமாகிய தேவயானி அழகான பிள்ளைகளைப்பெற்றுக்காட்டுவதைக் கண்டு தானும் ருதுகாலத்தில் இருப்பதும்பட்ட தன் ஸகியான தேவயானியின் பர்த்தாவான அந்த 'குழந் மன்னவனையே தனக்கு ஸந்ததியின் பொருட்டு [illegible]னாள். தர்மஜ்ஞனாகிய யயாதி மன்னவன் அப்பொழுது சர்மிஷ்டையால் ஸந்ததியின்பொருட்டு வேண்டப்பெற்றுத் தர்மஸூக்ஷ்மத்தை ஆராய்ந்து சுக்ரனுடைய வார்த்தை நினைவுக்கு வந்திருப்பினும் அக்காலம் தெய்வாதீனமாய் நேர்ந்திருப்பதைப்பற்றி அவளைப் புணர்ந்தான். தேவயானி யதுவென்றும் துர்வஸுவென்றும் இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். வ்ருஷபர்வனுடைய புதல்வியான சர்மிஷ்டை த்ருஹ்யுவென்றும் அநுவென்றும் பூருவென்றும் மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அப்பால் பெருஞ் செருக்குடைய தேவயானி, அஸுரனுடைய

குமாரத்தியான சர்மிஷ்டையும் தன் பர்த்தாவிடத்தினின்றே கர்ப்பம் தரித்த செய்தியை அறிந்து பெருங்கோபமுற்றுத் தந்தையின் க்ருஹத்திற்குப் போனாள். காமக்கலவியில் மனம் தாழ்ந்த யயாதி அன்பிற்கிடமான தேவயானியைத் தொடர்ந்து பாதங்களைப் பிடித்துக்கொள்வது முதலிய பல உபசாரங்களைச் செய்து பல நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லி வேண்டியும் அவளை அருள் புரிவிக்க வல்லவனாகவில்லை. அப்பொழுது சுக்ரன் கோபித்து அந்த யயாதியை நோக்கிப் 'பெண்ணாசை பிடித்தவனே! பொய்யே ஒரு புருஷ உருவங்கொண்டாற் போலிருப்பவனே! துர்ப்புத்தி! ப்ராணிகளின் அழகைக் குலைக்கவல்ல கிழத்தனம் உன்னைப் பிடித்துக்கொள்ளுமாக' என்று சபித்தான். சபிக்கப்பட்ட அம்மன்னவன் சுக்ரனைப் பார்த்து 'ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே! உமது புதல்வியிடத்தில் காமநித்துங்களால் நான் இன்னும் த்ருப்தி உண்டாகப்பெறுடன் கூடின்றேன். ஆகையால், என்னைப் பொறுத்தருளபட்டுப் பேந்' என்றான். அதைக்கேட்ட சுக்ரனும் 'உன் சுக்ராசாநத்தை எவன் வாங்கிக்கொள்கிறேனென்று ஒப்புக்கொள்கிறானோ அவனுடைய யௌவனவயதை நீ பெற்றுக்கொண்டு உன் கிழத்தனத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பாயாக. காமபோகங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் எது வரையில் மாறாதிருக்குமோ அது வரையில் நீ உன் கிழத்தனத்தைக் கொடுத்து யௌவனத்தை மாற்றிக்கொள்வாயாக' என்றான். அந்த யயாதி மன்னவன் இங்ஙனம் கிழத்தனத்திற்கு ஒரு எல்லை ஏற்படுத்திக்கொண்டு வந்து தன் பிள்ளைகளில் ஜ்யேஷ்டனான யதுவைப் பார்த்து 'அப்பா! யது! உன் பாட்டனால் ஏற்பட்ட இந்த என் கிழத்தனத்தை நீ பெற்றுக்கொண்டு உன் யௌவன வயதை எனக்குக் கொடுப்பா

யாக. நான் இன்னும் சப்தாதி விஷயபோகங்களில் த்ருப்தி உண்டாகப்பெறாதிருக்கிறேன். ஆகையால் உன்னுடைய யௌவனவயதைப் பெற்று நான் இன்னும் சில வர்ஷங்கள் ஸுகத்தை அனுபவிக்க விரும்புகிறேன்' என்றான். அதைக்கேட்ட யது தந்தையை நோக்கி 'உனக்கு வயதின் நடுவில்நேரிட்டகிழத்தனத்தை வாங்கிக்கொள்ள எனக்கு இஷ்டமில்லை. விஷயஸுகங்களை அனுபவிக்காமல் எவனும் வைராக்யத்தை அடையமாட்டான். அந்த ஸுகங்களை அனுபவித்த நீயே இன்னும் வைராக்யம் உண்டாகப்பெறவில்லை. முதலே விஷய ஸுகத்தை அனுபவிக்காத நான் எப்படி வைராக்யத்தைப் பெறுவேன்?' என்றான். துர்வஸு த்ருஹ்யு அநு இவர்களும் அங்ஙனமே தந்தையால் வேண்டப்பெற்றும், அநித்யமான தேஹத்தை நித்யமாக ப்ரமித்துத் தாமத்தை அறியாதவர்களாகையால் யதுவைப்போலவே கிழத்தனத்தை வாங்கிக்கொள்ளமாட்டோமென்று அம்மன்னவனைத் திரஸ்கரித்தார்கள். பிறகு யயாதி மூன்று பிள்ளைகளைக்காட்டிலும் வயதில் குறைந்தவனும் குணங்களால் மேம்பட்டவனுமாகிய பூருவென்னும் புதல்வனைப் பார்த்துக் 'குழந்தாய்! நீயும் உன்தமையன்மார்களைப் போல என்னைத் திரஸ்கரிக்கலாகாது' என்றான். அதைக்கேட்ட பூரு தந்தையை நோக்கி 'ஓ மன்னவனே! இவ்வுலகத்தில் எந்தப் புருஷன்தான் தனக்குத் தேஹத்தை விளைத்துக் கொடுத்த மஹோபகாரகனான தந்தைக்குப் பதிலுபகாரம் செய்யவல்லனாவான்? புருஷன் தந்தையின் அனுக்ரஹத்தினாலல்லவோ மேலான இஹலோகஸுகத்தையும் பரலோக ஸுகத்தையும் பெறுகின்றான்? ஆகையால் அவனுக்குப் பதிலுபகாரம் செய்ய முடியாது. ஆயினும், அவன் நெஞ்சில் நினைப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அதை

நிறைவேற்றுகின்றவன் உத்தமன். அவன்சொன்னபடிசெய்கின்றவன் மத்யமன். அதை அச்ரத்தையோடு செய்கின்றவன் அதமன். அச்ரத்தையோடும் செய்யாதவன் அத்தந்தையின் மலமூத்ரங்கள் போன்றவனேயன்றி அவன்புதல்வனேயாகமாட்டான்' என்று இங்ஙனம்மொழிந்துகொண்டே ப்ரீதியுடன் தந்தையின் கிழத்தனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தன்யௌவனத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தான். பிறகு அந்த யயாதி மன்னவனும்பிள்ளை கொடுத்த யௌவனவயதைப் பெற்றுக் காமஸுகங்களை இஷ்டப்படி அனுபவித்து வந்தான். அவன் ஏழு த்வீபங்களுக்கும் ப்ரபுவாகி ப்ரஜைகளைத் தந்தைபோலப் பாதுகாத்துக்கொண்டு இந்த்ரியங்களெல்லாம் திடமாயிருக்கப்பெற்று மனவிருப்பத்தின்படி விஷயங்களை அனுபவித்தான். அன்பிற்கிடமான தேவயானி மிகவும் அன்பனுகிய தன் பர்த்தாவுக்கு ஏகாந்தத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியை விளைத்தாள். யயாதி மிகப்பெரிய தக்ஷிணைகளையுடைய பல யாகங்களால் ஸமஸ்த தேவஸ்வரூபனும் ஸமஸ்த யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கத் தகுந்தவனும் அவற்றிற்குப் பலன் கொடுப்பவனும் அவற்றின் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் புசிப்பவனும் தன்னைப் பற்றினருடைய வருத்தங்களைப் போக்குகின்றவனுமாகிய பரமபுருஷனை ஆராதித்தான். சேதனசேதனரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் எவனால் தன்னிடத்தில் படைக்கப்பெற்று, ஆகாயத்தில் மேகங்களின் வரிசைபோலவும், ஸ்வப்னம் போலவும், மாயைபோலவும், மனோரதம்போலவும் பலவாறு தோற்றுவதும் மறைவதுமாயிருக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட பெருமையுடையவனும் வாஸுதேவனென்று ஓதப்படுகின்றவனும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் ஹ்ருதய குஹைகளில் வஸிப்பவனும் அணுவான ஜீவனைக் காட்டிலும்

மிகவும் அனுவாயிருப்பவனுமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை மனத்தில் த்யானித்துக்கொண்டு ஒரு பலனையும் விரும்பாமல் ஸமர்த்தனாகிய அம்மன்னவன் பல யாகங்கள் செய்தான். பூமண்டலத்திற் கெல்லாம் ப்ரபுவாகிய அந்த யயாதி இங்ஙனம் அடங்காமல் நிந்திக்கத் தகுந்தவைகளான மனம் முதலிய ஆறு இந்த்ரியங்களால் அனேகமாயிரமாண்டுகள் காமபோகங்களை அனுபவித்தும், த்ருப்தி அடையவில்லை. பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

யயாதி விரக்தியினால் தேவயானிக்குத் தன் நிலைமையைக் கூறி மோக்ஷம் பெறுதலும், தேவயானியும் யயாதியின் உபதேசத்தினால் விவேகம் உண்டாகப்பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ண த்யானத்தினால் சரீரத்தைத் துறத்தலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த யயாதி மன்னவன் இங்ஙனம் ஸ்த்ரீலோலனாகிக் காமஸுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு கால் தன்புத்தி வழி தப்பி மயங்கினதை அறிந்து வெறுப்புற்றுத் தன் காதலியான தேவயானிக்கு ஒரு பழமொழியைக் கூறினான்.

யயாதி சொல்லுகிறான்:—பார்க்கவருடைய புதல்வியே! என்னைப்போன்ற மூடனுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை உட்கொண்டிருப்பதாகிய ஒரு பழைய இதிஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. பார்க்கவீ! என்னைப் போன்ற மூடனான க்ருஹஸ்தனுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை வனத்திலுள்ள ஜிதேந்த்ரியர்கள் மனஇரக்கத்தினால் சோகிக்கிறார்கள். அரண்யத்தில் தனியே திரிந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒரு ஆடு தனக்கு இன்பத்தைத் தேடிக்கொண்டு, தன் கர்மத்திற்கு உட்பட்டுக் கிணற்றில்

விழுந்திருக்கின்ற ஒரு பெண்ணாட்டைக் கண்டது. அது காமஸுகத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையதாகையால் அந்தப் பெண்ணாட்டைக் கிணற்றினின்று கரையேற்றுவதற்கு உபாயத்தை ஆலோசித்துக் கரையில் கொம்பின் நுனியால் மண் முதலியவற்றை எடுத்துக் கரையேறும்வழியை உண்டாக்கிற்று. அனந்தரம் அழகிய இடையின் பின்புறமுடைய அந்தப் பெண்ணாடு கிணற்றினின்று கரையேறி அந்த ஆணாட்டையே தனக்குக் கணவனாகும்படி விரும்பிற்று. அப்பால் அந்தப் பெண்ணாடு விரும்பினதைக் கண்டு மற்றும் பல பெண்ணாடுகளும் அங்கங்களெல்லாம் பருத்துத் தாடி மீசைகள் அமைந்து மிகுந்த ரேதஸ்ஸுடையதும் மைதுனவ்யாபாரத்தில் திறமையுடையதுமாகிய அந்த ஆணாட்டையே மிகுந்த மனவிருப்பத்துடன் மேல்விழுந்து விரும்பின. அந்த ஒரு ஆணாடே பல பெண்ணாடுகளால் சூழப்பட்டு அளவற்றதாயிருக்கும் ஸம்போக ஸுகத்தை மேன்மேலும் விளைத்துக்கொண்டு காமாவேசமாகிற பிசாசத்தினால் பிடியுண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்ததேயன்றித் தனக்கு மேல்வரும் கெடுதியைச் சிறிதும் சிந்திக்கவேயில்லை. அந்த ஆணாடு இங்ஙனம் வேறுசில பெண்ணாடுகளுடன் கலந்து காமஸுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கையில், முதலில் கிணற்றினின்று எடுக்கப் பட்ட பெண்ணாடு 'இது நம்மைக்காட்டிலும் அழகான வேறு பெண்ணாட்டை அங்கீகரித்து நம்மைத் துறக்கப் பார்க்கின்றது' என்று பயந்து அந்த ஆணாடு வேறுபெண்ணாட்டுடன் கலந்திருக்கையாகிற அந்தச் செயலைப் பொறுக்க முடியாதிருந்தது. வாஸ்தவத்தில் அந்த ஆணாடு கெட்ட எண்ணமுடையது; மேலுக்கு மாத்ரம் நல்ல எண்ணமுடையதுபோல அபிநயித்துக் கொண்டிருந்தது. அதன்

ஸ்நேஹமெல்லாம் க்ஷணகாலத்திற்குமேல் நிலைநிற்காது. அது காமக்கலவியில் மிகுந்த சபலமுடையது. இந்த்ரிய ஸுகங்களால் ஸந்தோஷமடையுந் தன்மையுடையதேயன்றித் தர்மத்தைச் சிறிதும் ஆராய்ந்ததன்று. அந்தப் பெண்ணாடு தன் கணவன் அங்ஙனம் வேறு பெண்ணாடுகளுடன் கலந்திருப்பதை அறிந்து அதைத் துறந்து மனவருத்தத்துடன் போய்விட்டது. பிறகு ஸ்த்ரீ சாபலமுடைய அந்த ஆணாடு அதைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் வருந்தி அதை அருள்புரிவிக்கும்பொருட்டுத் தொடர்ந்து சென்று பெண்பூனையைத் தொடர்ந்த ஆண்பூனைபோலப் பல நல்வார்த்தைகளால் நடுவழியில் ஸமாதானப்படுத்த முயன்றும், அதை அருள்புரிவிக்க முடியாதிருந்தது. தொங்கிக்கொண்டிருந்த அந்த ஆட்டின் வ்ருஷணத்தை ஒரு ப்ராஹ்மணன் கோபத்தினால் அறுத்தான். உபாயமறிந்த அந்த ப்ராஹ்மணனே மீளவும் ப்ரயோஜனத்தை ஆராய்ந்து வ்ருஷணத்தை முன்போலவே தொங்கும்படி ஒட்டவைத்தான். நல்லியற்கையுடையவளே! அறுந்த வ்ருஷணத்தைப் பெற்ற அந்த ஆணாடு கிணற்றில் கிடைத்த பெண்ணாட்டுடன் வெகுகாலம் பலவாறு காமஸுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பினும், த்ருப்தி உண்டாகப் பெறவில்லை. அழகிய புருவங்களுடையவளே! அந்த ஆடுபோலவே நானும் உன் ப்ரீதியினால் கட்டுண்டு உன்மாயையினால் மோஹித்து இப்பொழுதும் என்னை அறியாதிருக்கிறேன். பூமியிலுள்ள நெல் யவை முதலிய தான்யங்களும் பொன் வெள்ளி முதலியவைகளும் பசுக்களும் ஸ்த்ரீகளும் ஆகிய இவையெல்லாம் எவ்வளவு நிறைந்திருப்பினும் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையவனுக்கு மனக்களிப்பை நிறை

வேற்ற வல்லவையாகமாட்டா. சப்தாதி விஷயங்களை அநுபவிக்கவேண்டு மென்னும் ப்ரீதி ஒருகாலும் அவற்றை அநுபவிக்கையால் அடங்காது. அக்னி நெய்த்தாரைகளால் மேன்மேலும் வளர்ந்தெரிவது போல, அவ்விருப்பம் காமபோகங்களை அநுபவிக்கையால் மேன்மேலும் வளர்ந்துவருமன்றி ஒருகாலும் குறையாது. எத்தகைய ப்ராணிகளிடத்திலும் ராகம் த்வேஷம் முதலிய கெட்ட எண்ணங்களைச் செய்யாமல் எல்லாவற்றையும் தன்னைப் போலவே பார்க்குந்தன்மையுள்ள புருஷனுக்கு எல்லாத் திசைகளும் ஸந்தோஷமயமாயிருக்குமன்றி ராகத்வேஷாதிகளால் மனக்கலக்கமுற்றவனுக்கு ஒருகாலும் பூர்ணமான ஸந்தோஷம் உண்டாகாது. சப்தாதிவிஷயங்களில் விருப்பம் துர்ப்புத்தியுடையவர்களால் துறக்கமுடியாது. புருஷன் கிழத்தன்மையை அடையினும் காமபோகங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமென்கிற அவனுடைய விருப்பம் கிழத்தன்மையை அடையாது. அவ்விருப்பம் புருஷனுக்குப் பற்பல துக்கங்களை விளைக்கும். சிறிதும் துக்கமின்றிக் கேவல ஸுகத்தையே அநுபவிக்கவேண்டு மென்று விரும்புகின்றவன் அவ்விருப்பத்தை அடியோடு நிச்சயமாய்த் துறக்கவேண்டும். தாயோடாயினும் உடன்பிறந்தவளோடாயினும் புதல்வியோடாயினும் ஏகாந்தத்தில் கலந்து உட்காரலாகாது. இந்த்ரியங்கள் மிகுந்த வலிவுடையவை. அவை விவேகமுடையவனையும் இழுத்துக் கொண்டு போய்விடும். ஸர்வகாலமும் தவறாமல் சப்தாதி விஷயங்களை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற எனக்கு இப்பொழுது ஆயிரமாண்டுகள் சென்றன. ஆயினும் இப்பொழுதும் அந்தந்த விஷயங்களை அநுபவிப்பதற்குரிய காலங்களில் அவற்றை அநுபவிக்கவேண்டு மென்னும்

விருப்பம் அபாரமாக உண்டாகின்றதேயன்றிச் சிறிதும் குறையவில்லை. காமபோகங்களை அனுபவிக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பம் அவற்றை எவ்வளவு அனுபவிப்பி னும் அடங்காதாகையால் நான் இவ்விருப்பத்தைத் துறந்து பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத் திக் குளிர் வெயில் முதலிய த்வந்த்வங்களால் விளையும் வருத்தங்களின்றித் தேஹாத்மப்ரமத்தையும் வென்று ம்ருகங்களுடன் ஸஞ்சரிக்கப் போகிறேன். அறிவுள்ள புருஷன் இஹலோகஸுகம் பரலோகஸுகம் ஆகிய இரண்டும் புருஷார்த்தமன்றென்றும், அவற்றால் மேன் மேலும் ஸம்ஸாரம் வளர்ந்துவருமென்றும், கடைசியில் ஆத்மநாசமே நேருமென்றும் ஆராய்ந்தறிந்து இஹ பர லோகஸுகங்களை நெஞ்சிலும் நினைக்கமாட்டான். ஆதலால், இனி அனுபவிக்கலாகாதென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? இங்ஙனம் அறிந்து அவற்றை நெஞ்சிலும் நினையாதிருப்பானாயின், மஹாநந்தஸ்வரூப னான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியப் பெறுவான். அத்தன்மையுள்ள புருஷனுக்குக் காம போகங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பம் தானே பறந்து போகும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—நஹுஷன்பிள்ளையான யயாதி இங்ஙனம் தன் பத்னியான தேவயானிக்கு மொ ழிந்து தன் புதல்வனான பூருவுக்கு அவனுடைய யௌவ னவயதைக் கொடுத்துச் சப்தாதி விஷயங்களை அனுப விக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் தொலையப் பெற்று அந்தப் பூருவினிடத்தினின்று தன்கிழத்தனத்தை வாங்கிக்கொண்டான். பிறகு அம்மன்னவன் அக்னிதிக் கில் த்ருஹ்யுவையும் தென்திக்கில் யதுவையும் மேற்கு திக் கில் துர்வஸுவையும் வடக்குதிக்கில் அனுவையும் பாது

காக்கும்படி ஏற்படுத்தினான். வெகுமதிக்கத் தகுந்த மஹாகுணசாலியான' பூருவை அத்திசைகளினிடையி லுள்ள பூமண்டலத்திற் கெல்லாம் அரசனாக அபிஷே கம் செய்து அவன் தமையன்மார்களான யது முதலிய வர்களை அவனுக்கு உட்பட்டு நடக்கும்படி ஏற்படுத்தித் தான் வனத்திற்குச் சென்றான். இறகு முளைக்கப்பெற்ற பறவை கூட்டைத் துறப்பது போல, அந்த யயாதிமன் னவன் பல வர்ஷங்களாக ஆறு இந்த்ரியங்களாலும் தான் தடையின்றி அனுபவித்துக்கொண்டுவந்த சப் தாதி விஷயஸுகங்களையெல்லாம் ஒரு க்ஷணகாலத்தில் துறந்தான். ப்ரஸித்தனாகிய அம்மன்னவன் வனத்திற் குச் சென்று அங்குத் தேஹத்திலும் அதைத் தொடர் ந்த மற்றவைகளிலும் மனப்பற்றைத் துறந்து ப்ரஹ்மோ பாஸனத்தினால் ஸத்வாதிகுணங்களின் கார்யமான ரா கத்வேஷாதிகளெல்லாம் தொலையப்பெற்றுப் பெரியோர் களுக்கு ப்ராப்யமும் வாஸுதேவனென்னும் பெய ருடையதுமான பரப்ரஹ்மத்தில் மனத்தை நிலை நிறுத்தி அந்தப் பகவானுடைய பக்தர்கள் பெறும்படியான கதி ஸமீபிக்கப்பெற்றான். தேவயானியோவென்றால் தன் கணவன் சொன்ன பழமொழியைக் கேட்டு, ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்நேஹத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு ஒருவரை யொருவர் பிரிந்திரிக்க முடியாமல் வருந்துவதை இங்ஙனம் ஒரு பழமொழிபோல மொ ழிந்து தன்னைப் பரிஹாஸம் செய்தாற் போல நினைத் தாள். அப்பால் அந்தத் தேவயானி, வழிப்போக்கர் கள் தண்ணீர்ப்பந்தலில் ஒன்று சேருவதுபோல, ஈஶ்வர னுக்கு உட்பட்டவர்களான பிள்ளை பெண்டிர் கணவன் முதலியவர்கள் தத்தம் பந்துக்களோடு சேருவது நிலை யற்றதென்றும், ப்ரபுவான ஈஶ்வரனுடைய மாயையினால்

ஏற்பட்டதென்றும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு, எல்லாவற்றையும் ஸ்வப்னம்போல நினைத்துத் தேஹம் அதைத் தொடர்ந்தவை முதலிய அனைத்திலும் மனப்பற்றைத் துறந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தை நிறுத்தித் தன் சரீரத்தைத் துறந்தாள். [1]உலகங்களை யெல்லாம் படைப்பவனும் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனும் பசி தாஹம் முதலிய ஊர்மிகளற்றவனும் குணங்களாலும் ஸ்வரூபத்தினாலும் அளவற்றவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் வாஸுதேவனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ பூருவின்வம்சமும், சகுந்தலோபாக்யானமும், பரதனுடைய வ்ருத்தாந்தமும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பரீக்ஷித்து மன்னவனே! நீ எந்த வம்சத்தில் பிறந்தனையோ, அப்படிப்பட்ட பூருவின் வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன். மற்றும், இவ்வம்சத்தில், வம்சத்தை மேன்மேலும் வளர்ப்பவர்களான ராஜர்ஷிகளும் அத்தகைய ப்ராஹ்மணர்களும் பிறந்தார்கள். பூருவின் பிள்ளை ஜனமேஜயன். அவன்பிள்ளை ப்ரதன்வான் அவன்பிள்ளை ப்ரவிரோதன். அவன் பிள்ளை நமஸ்யு. அவன்பிள்ளை சாரு. அவன்பிள்ளை ஸுத்யு. அவன் பிள்ளை பஹுகவன். அவன் பிள்ளை சர்யாதி (ஸம்யாதி). அவன் பிள்ளை அஹம்யாதி. அவன் பிள்ளை ரௌத்ராதி. (ரௌத்ராஸ்வன்). ஸர்வஸ்மாத்பர

---

1. ஸ்ரீசுகர், காமக்கலவியில் கால்தாழ்ந்த யயாதியும் தேவயானியும் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் மோக்ஷம் அடைந்தார்களென்று மொழிந்து அப்பகவானுடைய குணங்களை நினைத்துமன மகிழ்ந்து அவனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறார்.

னும் ஜகத்ஸ்வரூபனுமாகிய பகவானிடத்தினின்று பத்து இந்த்ரியங்கள் உண்டானாற்போல, அந்த ரௌத்ராதிக்கு க்ருதாசியென்னும் அப்ஸரமடந்தையிடத்தில் ருதேயு, கக்ஷேயு, ஸ்தலேயு, க்ருதேயு, ஜலேயு, ஸந்ததேயு, தர்மேயு, ஸத்யேயு, வ்ரதேயு வனேயு என்று பத்துப் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ருதேயுவின் பிள்ளை ரந்திஸாரன். அவனுக்கு ஸுமதி த்ருவன் அப்ரதிரதனென்று மூன்று பிள்ளைகள். அவர்களில் அப்ரதிரதனுடைய பிள்ளை கண்வன். அவன்பிள்ளை மேதாதிதி. அவனுக்கு ப்ரஸ்கண்வர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்கள் பிறந்தார்கள். ரந்திஸாரனுடைய பிள்ளையாகிய ஸுமதிக்கு ரைப்யனென்பவன் பிறந்தான். அவன் பிள்ளை துஷ்யந்தன். அவன் ப்ரஸித்தன். துஷ்யந்தன் ஒருகால் வேட்டைக்காகத் திரிந்துகொண்டு தெய்வாதீனமாய்க் கண்வமஹர்ஷியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றான். அம்மன்னவன் அங்கு ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைப் போன்று தன் தேஹகாந்தியாலேயே தன்னையும் ஆஸ்ரமத்தையும் அலங்கரிப்பவளும் தேவமாயைபோன்றவளுமான ஒரு மடந்தையைக் கண்டு அப்பொழுதே மோஹித்தான். அவன் அவளைக் கண்டமாத்ரத்தில் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து வேட்டையாடின வருத்தமும் தீர்ந்து மன்மதபாதையால் பரிதபித்துச் சிலபடர்களுடன் சென்று புன்னகை செய்துகொண்டே அம் மடந்தையர் மணியை நோக்கி இனிய உரையுடன் மொழிந்தான்.

துஷ்யந்தன் சொல்லுகிறான்:—மாதரசீ! நீ யார்? உன்னொளி தாமரைப்பூவினுடைய உட்புறத்தின் ஒளி போன்றிருக்கின்றது. மனத்திற்கு இனியவளா யிருக்கின்றனை. நீ யாருடையவள்? ஜனஸஞ்சாரமில்லாத இவ் வனத்தில் நீ என்ன செய்ய விரும்புகின்றனை? அழகிய

இடையுடையவளே! நீ ராஜகுமாரத்தியா யிருக்கவேண்டு மென்று நான் நிச்சயமாக நினைக்கிறேன். பூருவின் வம்சத்தில் பிறந்தவர்களின் மனம் ஒருகாலும் அதர்மத்தில் விருப்பங் கொள்ளாது. (என் மனம் உன்னிடத்தில் விருப்பமுற்றிருக்கையால் நீ க்ஷத்ரியகன்னிகையாயிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயிக்கிறேன்).

சகுந்தலை சொல்லுகிறாள்:—நான் விஸ்வாமித்ரருக்கு மேனகையிடத்தில் பிறந்தவள். (ஆகையால் க்ஷத்ரிய கன்னிகை யென்பது வாஸ்தவமே). என் தாயான மேனகை ஸ்வர்க்கம் போகும்பொழுது என்னை இவ்வனத்தில் விட்டுப்போனாள். இவ்விஷயம் மஹானுபாவரான கண்வருக்குத் தெரியும். வீரனே! உனக்குப் பணிவிடை செய்ய ஸித்தமாயிருக்கின்றேன். உனக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைச் சொல்வாயாக. தாமரைக் கண்ணனே! உட்காருவாயாக. நான் செய்யும் பூஜையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். இங்குச் செக்நெல் தான்யங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைப் புசிப்பாயாக. மனத்திற்கு ருசிக்குமாயின், இங்கு வஸித்திருப்பாயாக.

துஷ்யந்தன் சொல்லுகிறான்:—அழகிய புருவங்களுடையவளே! குசிகவம்சத்தில் பிறந்த நீ இங்ஙனம் சொல்லுவது யுக்தமே. ராஜகன்னிகைகள் தாமே தங்களுக்கு அனுரூபனான மணவாளனைத் தேடி வரிப்பார்களல்லவா ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பிறகு அம்மாதரசி துஷ்யந்தன் சொன்னபடி அங்கீகரிக்கையில், தேச காலங்களுக்கு உரியபடி நடத்தவேண்டிய செயல்களை அறிந்த அம்மன்னவனும் காந்தர்வ விவாஹ விதியின்படி தர்மம் தவறாமல் சகுந்தலை யென்னும் பெயருடைய அம்மடக்

தையர்மணியை மணம் புரிந்தான். வீணாகாத வீர்ய முடைய அந்த ராஜர்ஷி தன் மஹிஷியான சகுந்தலை யிடத்தில் வீர்யத்தை ஆதானம் செய்தான் (கர்ப்பா தானம் செய்தான்). பிறகு மற்றைநாள் விடியற்காலை யில் தன் பட்டணத்திற்குச் சென்றான். அப்பால் சகுந் தலை ப்ரஸவகாலம் நேரப்பெற்றுப் புதல்வனைப் பெற்றாள். அந்தப் புதல்வனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஜாதகரணம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களையெல்லாம் கண்வமஹர்ஷி வனத் திலேயே நடத்தினார். அப்பாலகன் மிகுந்த பலமுடைய வனாகையால் ஸிம்ஹத்தைப் பிடித்துக்கட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். சகுந்தலை, அளவற்ற பராக்ரமமுடை யவனும் பகவானுடைய அம்சாம்சத்தினால் பிறந்தவனு மாகிய அப்புதல்வனை எடுத்துக்கொண்டு பர்த்தாவான துஷ்யந்த மன்னவனிடம்வந்தாள். நிந்தைக்கிடமல்லாத பார்யையும் புதல்வனுமாகிய அவ்விருவரும் வந்திருக்கை யில், துஷ்யந்தமன்னவன் தன்னுடைய பார்யாபுத்ரர்க ளென்று அங்கீகரியாதிருந்தான். அப்பொழுது ஸமஸ்த பூதங்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஆகாயத்தில் அசரீரிவாக்கு அம்மன்னவனுக்குச் செவிப்பட்டது. 'தாய் தோல்பைபோலக் கர்ப்பத்திற்கு ஆதாரமாயிருப்பவள். பிள்ளை தந்தையினுடையவனே. பிள்ளை தந்தையிடத்தி னின்று பிறந்தவனாகையால் அவன் அந்தத்தந்தையே யன்றி அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனல்லன். ஆகையால், துஷ்யந்தனே! உன் பிள்ளையாகிய இவனை நீ அங்கீகரித்துப் போஷிப்பாயாக. சகுந்தலையை அவ மதிக்கவேண்டாம். ஸந்ததியை மேன்மேலும் வளரச் செய்யவல்ல புதல்வன் தந்தையை யமலோகத்தினின் றும் மீட்டு ஸ்வர்க்கலோகம் சேரும்படி செய்வான். புரு ஷன் தன்னுடைய ரேதஸ்ஸுக்குப் பிறந்த பிள்ளை

யைத் தான் அங்கீகரிப்பது அவஶ்யமே. இப்புதல்வனைப் பிறப்பித்தவன் நீயே யென்று சகுந்தலே சொல்லுவது ஸத்யமே'. அம்மன்னவனும் அந்த அசரீரிவாக்கைக் கேட்டபின்பு பார்யையையும் பிள்ளையையும் அங்கீகரித்தான். தந்தையாகிய துஷ்யந்தன் மரணம் அடைகையில் பிள்ளையாகிய அந்தப் பரதனும் சக்ரவர்த்தியாகிப் பெரும் புகழுடையிருந்தான். பூமியில் பகவானுடைய அம்சத்தினால் பிறந்த அப்பரதனுடைய மஹிமையைப் பாடுகிறார்கள். அந்தப் பரதனுடைய வலக்கையில் சக்ரரேகையும், பாதங்களில் பத்மரேகையும் விளங்கின. அவன் மஹாபிஷேக விதியின்படி அபிஷேகம் செய்யப்பெற்றுப் பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவாயிருந்தான். ஸமர்த்தனாகிய அப்பரதன் கங்கையின்கரையில் இருநூற்றைம்பது அஶ்வமேதயாகங்கள் செய்து பகவானை ஆராதித்தான். மற்றும், அவன் யமுனையின்கரையில் தீர்க்கதமஸ்ஸென்னும் ரிஷியைப் புரோஹிதராக ஏற்படுத்திக்கொண்டு எழுபத்தெட்டு அஶ்வமேதயாகங்கள் செய்தான். அந்த யாகங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் பணத்தை அபாரமாகக் கொடுத்தான். துஷ்யந்தனுடைய பிள்ளையான அப்பரதன் மிகுந்த குணமுடைய தேசத்தில் [1] அக்னிசயனம் செய்தான். அதில் அம்மன்னவன் பூரிதானமாகக் கொடுத்த பசுக்களை அநேகமாயிரம் ப்ராஹ்மணர்கள் [2]பத்து பத்தாகப் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். மற்றும் அம்மன்னவன் மஷ்காரமென்னும் புண்யதீர்த்தத்தில் [3]முப்பத்துமூன்று நூறு குதிரைகளைக் கட்டி ராஜாக்களை

1, அக்னிசயனமென்பது வைதிகமான ஒரு கர்மவிசேஷம்.

2 பத்தமென்பது ஸங்க்யாவிசேஷம். பத்து பத்தாகவென்று உலகத்திலும் வழங்குகிறார்கள்.

3. மூவாயிரத்துமுன்னூறு.

யெல்லாம் வியப்புறச் செய்துகொண்டு பெருமாயாவிக ளான தேவதைகளின் மாயைகளை யெல்லாம் கடந்தான். (தேவதைகள் யாகக்குதிரையைப் பறிப்பது முதலிய பல மாயைகளைச் செய்து யாகங்களை நிறைவேற வொட்டார் கள். ராஜாக்களும் தங்களால் கூடுமான வரையில் விக்ன ங்களைச் செய்வார்கள். அம்மன்னவன் அவ்விருவர்க ளுடைய விக்னங்களை யெல்லாம் தடுத்து யாகம் செய் தான்). மற்றும், அவன் மஷ்காரமென்னும் கர்மத்தில் வெளுத்த தந்தங்கள் அமைந்து உடம்பெல்லாம் பொன் னலங்காரம் செய்யப்பெற்றுக் கறுத்திருப்பவைகளும் சிறந் தவைகளுமான பதினான்குகோடி யானைகளைக் கொடுத் தான். பரதனுடைய செயல்கள் மிகவும் அற்புதமாயிருப் பவை. அத்தகைய செயல்களை அவனுக்கு முன்பட்ட ராஜாக்களாவது பின்பட்ட ராஜாக்களாவது எவரும் செய்யவில்லை. இனிமேல் வரப்போகிறவர்களும் செய்ய மாட்டார்கள். ஜனங்களில் கைகளால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவர்களுமில்லை. இனி அடையப்போகின்றவர்களு மில்லை. (ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்கு ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய புண்ய கர்மங்கள் ஸாதனமேயன்றி அவரவர்க ளுடைய புஜங்கள் ஸாதனமாவது எங்கேனுமுண்டோ? அங்ஙனமே பரதனுடைய செயல்கள் அவனையொழிய மற்றவர்களால் செய்யமுடியாது). அம்மன்னவன் திக்விஜ யத்தில் தன் பலத்தினால் ப்ராஹ்மணத்வேஷிகளான கிராதர் ஹூணர் யவனர் அந்த்ரர் வங்கர் சகர் கஷர் ம்லேச்சர் முதலிய துஷ்ட ராஜாக்களை யெல்லாம் கொன் றான். முன்பு தேவதைகளை வென்று அவர்களுடைய மடந்தையர்களைப் பறித்துக்கொண்டு பாதாள லோகம் சேர்ந்து வஸித்திருந்த பலிஷ்டர்களான அஸுரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் வதித்து அம்மடந்தையர்களை மீட்டுக்

கொண்டு வந்து அவரவர்களுக்குச் சேர்ப்பித்தான். மற்றும், பரதன் ராஜனாயிருக்கும்பொழுது, ஆகாயம் பூமி இரண்டும் அவன்ப்ரஜைகள் விரும்பும் விருப்பங்களையெல்லாம் அபாரமாகக் கறந்தன. இங்ஙனம் அம்மன்னவன் இருபத்தொன்பதினாயிரமாண்டுகள் திசைகளில் தன் கட்டளையை நடத்தி வந்தான். இவ்வாறு பூமண்டலத்தை யெல்லாம் பரிபாலித்துக்கொண்டுவந்த அந்தப் பரத மன்னவன் லோகபாலர்களின் ஐச்வர்யம், நிகரற்றதான தன் செல்வம், எங்கும் தடைபடாத தன் கட்டளை, ப்ராணன்கள் ஆகிய இவையெல்லாம் நிலையற்றவையென்று நிச்சயித்து அவையெல்லாவற்றினின்றும் மனப்பற்றை மாற்றிக்கொண்டான். அந்தப் பரதமன்னவனுக்கு மிகவும் ப்ரியமான மூன்று பார்யைகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் மூவரும் விதர்ப்பராஜன் புதல்விகள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளை மன்னவன் பார்த்துத் தனக்கு அனுரூபமாயில்லையென்று சொல்லுகையில், வ்யபிசார சங்கையினால் நம்மைத் துறப்பானென்று பயந்து கொன்றுவிட்டார்கள். இங்ஙனம் அவனுடைய வம்சம் பாழாகையில், அதற்காக மருத்ஸோமமென்னும் யாகம் செய்கின்ற அம்மன்னவனுக்குத் தேவதைகள் அருள்புரிந்து பரத்வாஜனென்னும் பிள்ளையைக் கொடுத்தார்கள். ஒருகால் ப்ருஹஸ்பதி தம் ப்ராதாவான உசத்யருடைய பார்யையான மமதையென்பவளிடத்தில் மைதுனத்திற்காகத் தொடங்குகையில், கர்ப்பத்திலுள்ள சிசு இரண்டாங்கர்ப்பத்திற்கு இடமில்லாமையால் முறையிட்டுத் தடுக்க, ப்ருஹஸ்பதி கோபித்து 'நீ தீர்க்கமான தமஸ்ஸை அடைவாய். அந்தனுமாவாய்' என்று சபித்துப் பலாத்காரமாக வீர்யத்தை நிஷேகஞ் செய்தான். கர்ப்பத்திலுள்ள சிசு ப்ருஹஸ்பதியின் சாபத்

தினால் தீர்க்கதமஸ்ஸென்னும் பெயர்பெற்றது. அச் சிசு அவ்வீர்யத்தைத் தன் புறங்காலால் உதைத்து வெளித்தள்ள வீர்யம் பூமியில் விழுந்தவுடன் ஒரு குமாரனாயிற்று. கணவன் கைவிடுவானென்னும் பயத்தினால் பிறனுடைய வீர்யத்திற்குப் பிறந்த அப்புதல்வனைத் துறக்க விரும்புகின்ற மமதையை நோக்கித் தேவதைகள் ப்ருஹஸ்பதிக்கும் அவளுக்குமான விவாதத்தை உட்கொண்டதும் அப்புதல்வனுடைய நாமத்தை நிரூபிப்பதுமாகிய இம்மொழியைக் கூறினார்கள். (மமதையைப் பார்த்து ப்ருஹஸ்பதி சொல்லுகிறார்:—) 'அடி மதிகேடீ! இப் புதல்வனைப் போஷிப்பாயாக. ஒருவனுடைய க்ஷேத்ரத்தில் மற்றொருவனுடைய பீஜத்திற்குப் பிறந்தவனாகையால் இப்புதல்வன் இருவர்களால் உண்டானவன். ஆதலால் இவன் உன்பர்த்தாவுக்கும் புதல்வனே. ஆகையால் உன் பர்த்தாவிடத்தினின்றும் நீ சங்கிக்கவேண்டாம்'. (இங்ஙனம் ப்ருஹஸ்பதியால் சொல்லப்பட்ட மமதை ப்ருஹஸ்பதியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்:—) 'ப்ருஹஸ்பதீ! இருவர்க்குப் பிறந்தவனாகிய இப்புதல்வனை நீயே போஷிப்பாயாக. நான் போஷிக்கமாட்டேன்' என்று தாய்தந்தைகளான மமதையும் ப்ருஹஸ்பதியும் விவாதப்பட்டு அப்புதல்வனைத் துறந்துபோனார்களாகையால் அவன் [1]பரத்வாஜனென்று பெயர்பெற்றான்'. மமதை இங்ஙனம் மொழிகின்ற தேவதைகளால் தூண்டப்பட்டும், வ்யபிசாரத்தினால் பிறந்தவனாகையால் இவன் நமக்கு உபயோகப்படமாட்டானென்று துறந்துபோனாள். பிறகு

---

1. த்வாப்யாம் ஜாயதஇதி த்வாஜ:. இருவர்க்குப் பிறந்தவன் த்வாஜன். பர - என்றால் போஷிப்பாயாக என்று பொருள். ப்ருஹஸ்பதியும் மமதையும் 'த்வாஜம் பர' என்று விவாதப்பட்டார்களாகையால் அவன் பரத்வாஜனானனென்றுணர்க

அப்புதல்வனை மருத்துக்கள் போஷித்தார்கள். பரதனுடைய வம்சம் பாழாயிருக்கையில் அம்ருத்துக்கள் அப்புதல்வனைப் பரதனுக்குக் கொடுத்தார்கள். அதனால் அவன் [1]விததனென்றும் பெயர் பெற்றான். இருபதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ பரதனுடைய ஸந்ததியையும் ரந்திதேவனுடைய வ்ருத்தாந்தத்தையும் கூறுதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—விததனுடைய பிள்ளை மன்யு. அவனுக்கு ப்ருஹத்க்ஷத்ரன் ஜயன் மஹாவீர்யன் நரன் கர்க்கனென்று ஐந்து பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் நரனுடைய பிள்ளை ஸங்க்ருதி. பரீக்ஷித்து மன்னவனே! ஸங்க்ருதிக்குக் குருவென்றும் ரந்திதேவனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். ரந்திதேவனுடைய கீர்த்தியை இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் பாடுகிறார்கள். அவன் தான் ஒரு முயற்சியும் செய்யாமல் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்தவைகளைக் கொண்டு ஸந்தோஷமுற்றிருப்பவன் ; அவ்வப்பொழுது தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்தவற்றையெல்லாம் புசிக்க விரும்புகின்றவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுந் தன்மையன். ஸாயங்காலத்திற்கென்றாவது நாளைக்கென்றாவது சிறிதும் மிகுத்து வைத்துக்கொள்வது அவனுக்கு வழக்கமில்லை. அவன் குடும்பத்துடன் இளைத்திருப்பினும் ஜிதேந்த்ரியனாகையால் அதைப்பற்றி வருத்தமுறாமலே யிருப்பான். அவன் ஒருகால் ஆஹாரமின்றி ஜலத்தையுங் கூடப் பருகாமல் நாற்பத்தெட்டுநாள் வெறுமனே இருக்

1. வம்சம் அழிந்திருக்கையில் அதை மேன்மேலும் வளரச் செய்தானாகையால் விததனானன். (விதநோதி இதி விததः விததனென்றால் பரவச்செய்பவன்.

தான். அவனுடைய குடும்பம் வருத்தமுற்றிருந்தது. பசி தாஹங்களால் நடுக்கமுற்றிருக்கின்ற அம்மன்னவன் ஒருநாள் காலையில் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்த நெய் பாயஸம் அப்பம் இவைகளையும் ஜலத்தையும் புசிக்க விரும்பித் தொடங்குகையில், அப்பொழுது ஒரு ப்ராஹ்மணன் அதிதியாக அவ்விடம் வந்தான். அந்த ரந்திதேவன் ப்ரீதியுடனும் ஶ்ரத்தையுடனும் கூடி ஸமஸ்த பூதங்களிலும் பரம புருஷன் வஸிக்கிறுனைகையால் எல்லாம் பகவத் ஸ்வரூபமென்று பாவித்துத் தான் புசிக்க வைத்திருந்த நெய் பாயஸம் முதலியவற்றை அந்த அதிதிக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தான். அந்த ப்ராஹ்மணன் அதைப் புசித்துப் போனுன். பிறகு அம்மன்னவன் மிகுந்த அன்னத்தைத் தன் குடும்பத்திற்குப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துத் தானும் புசிக்க விரும்புகையில், ஒரு சூத்ரன் மற்றொரு அதிதியாய் வந்து சேர்ந்தான். அம்மன்னவன் பகவானை நினைத்துக்கொண்டு தனக்காக வைத்துக் கொண்டிருப்பதில் அந்தச் சூத்ரனுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தான். அவன் போனபின்பு, மற்றொருவன் நாய்களால் சூழப்பெற்று அதிதியாய் வந்து அம்மன்னவனைப் பார்த்து 'ராஜனே! என் கூட்டத்துடன் பசியினுல் வருந்துகின்ற எனக்கு அன்னம் கொடுப்பாயாக' என்றுன். அம்மன்னவன் அதிதிகளுக்குக் கொடுத்து மிகுந்திருக்கின்ற அவ்வன்னத்தை வெகுமதியுடன் நாய்களுக்கும் அவற்றை யோட்டிக்கொண்டுவந்தவனுக்கும் கொடுத்துப் பரமபுருஷபாவனையால் அவனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தான். பிறகு ஜலம் மாத்ரமே மிகுந்திருந்தது. அதுவும் ஒருவனுக்கு மாத்ரமே த்ருப்தியை விளைக்கக்கூடிய வளவுள்ளதாயிருந்தது. அம்மன்னவன் அந்த ஜலத்தைப் பானஞ் செய்யத் தொடங்குகையில், ஒரு புலையன்

வந்து 'மன்னவனே! நீசனுகிய எனக்கு ஜலங்கொடுப்பாயாக' என்றான். அந்தப் புலையன் மொழிந்த வார்த்தை மிகவும் தீனமாகி அவனுடைய வருத்தத்தையெல்லாம் வெளியிடக்கூடியதாயிருந்தது. ரந்திதேவன் அவ்வசனத்தைக் கேட்டு மன இரக்கத்தினுல் மிகவும் பரிதபித்து அவனைக் குறித்து இங்ஙனம் அம்ருதம்போன்ற வசனத்தை மொழிந்தான்.

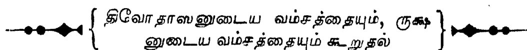
ரந்திதேவன் சொல்லுகிறான்:—அணிமாதி அஷ்டைஸ்வர்யங்களோடு கூடின ப்ரஹ்மாதிகளின் கதியையாவது மோக்ஷத்தையாவது நான் விரும்பவில்லை. பசிதாஹங்களால் வருந்துகிற ப்ராணிகளின் மனத்தில் உண்டாகிற வருத்தத்தையெல்லாம் நானொருவனே அநுபவிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், அப்பொழுது எல்லோரும் துக்கமற்றிருப்பார்களல்லவா? மன இரக்கத்திற்கிடமாகி ஜீவிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றவனுக்கு ப்ராணன்களைத் தரிக்கச் செய்யவல்ல ஜலத்தைக் கொடுப்பதனுலேயே பசிதாஹங்களால் விளையும் வருத்தம் ஶரீராயாஸம் தைன்யம் ஶ்ரமம் சோகம் வ்யஸனம் மோஹம் ஆகிய இவையெல்லாம் பறந்து போகும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— இயற்கையாகவே மன இரக்கமுடைய ரந்திதேவமன்னவன் தான் தாஹத்தினுல் மரணம் அடையுந்தசையில் இருப்பினும் தைர்யத்துடன் இங்ஙனம் மொழிந்து தான் வைத்துக்கொண்டிருந்த ஜலத்தையும் அந்தப் புலையனுக்குக் கொடுத்தான். அர்த்தம் காமம் முதலிய பலனை விரும்புகின்றவர்களுக்கு அப்பலன்களைக் கொடுப்பவர்களும் மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுக்களுமாகிய ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் அம்மன்னவனிடம் அருள்புரிந்து அவனுக்குத் தேஹாத்ம விவேகத்தையும் விளைவித்துத் தாங்கள் அவனைப் பரீ

க்ஷிப்பதற்காக அதிதிகளாய் வந்த மாயையையும் அறிவித்தார்கள். அப்பால் அந்த ரந்திதேவன் அந்த ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நமஸ்கரித்துத் தேஹத்திலும் அதைத் தொடர்ந்த மற்றவைகளிடத்திலும் மனப்பற்றைத் துறந்து இஹபரலோக ஸுகங்களில் ஆசையற்றவனாகி ஷாட்குண்ய பூர்ணனான வாஸுதேவனிடத்தில் பக்தியுடன் மனத்தை நிலைநிறுத்தினான். ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாமல் வாஸுதேவனிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடைய அம்மன்னவனுக்கு ஸத்வரஜஸ் தமோகுணமயமான மாயை ஸ்வப்னம்போல்மறைந்தது (ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினின்று விடுபட்டான்). அந்த ரந்திதேவனை அநுஸரித்திருந்தவர்கள் அனைவரும் அவனோடு ஸஹவாஸம் செய்த மஹிமையால் தேஹாத்ம ப்ரமம் முதலிய அஜ்ஞானம் நீங்கி ஆத்மஜ்ஞானம் உண்டாகப்பெற்று ஸ்ரீமந் நாராயணனையே பரம கதியாகப் பற்றினார்கள். கர்க்கனுடைய பிள்ளை சினி. அவன் பிள்ளை கார்க்யன். அவனிடத்தினின்று ப்ராஹ்மணகுலம் உண்டாயிற்று. மஹாவீர்யனுடைய பிள்ளை துரிதக்ஷயன். அவனுக்குத்ரய்யாருணி கவி புஷ்கராருணி என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அம்மூவரும் க்ஷத்ரியகுலத்தினின்று ப்ராஹ்மணத் தன்மையைப் பெற்றார்கள். ப்ருஹத்க்ஷத்ரனுடைய பிள்ளை ஹஸ்தி. இவனே ஹாஸ்தின புரத்தை உண்டாக்கினான். ஹஸ்திக்கு அஜமீடன் த்விமீடன் புருமீடன் என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அஜமீடனுடைய வம்சத்தில் பிறந்த ப்ரியமீடன் முதலியவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களானார்கள் அந்த அஜமீடனுக்கே ப்ருஹதிஷுவென்று மற்றொரு புதல்வன் உண்டு. அவன் பிள்ளை ப்ருஹத்தனு. அவன் பிள்ளை ப்ருஹத்காயன். அவன் பிள்ளை ப்ருஹத்ரதன். அவன் பிள்ளை விசதன். அவன் பிள்ளை ஸேனஜித்து. அவ

னுக்கு ருசிராஸ்வன் த்ருடஹனு காஸ்யன் வத்ஸன் என்று நான்கு பிள்ளைகள். அவர்களில் ருசிராஸ்வன் பிள்ளை ப்ராஜ்ஞன். அவன் பிள்ளை ப்ருதுஸேனன். அவன் பிள்ளை பாரன். அவன் பிள்ளை நீபன். அவனுக்கு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அந்த நீபனே ஸ்ரீசுகருடைய புதல்வியான க்ருதியென்பவளிடத்தில் ப்ரஹ்மதத்தனென்னும் புதல்வனைப் பெற்றான். அவன் மஹாயோகியாயிருந்தான். அவன் தன் பார்யையான ஸரஸ்வதியிடத்தில் விஷ்வக்ஸேனனென்னும் புதல்வனைப் பெற்றான். அவன் ஜைகீஷவ்யருடைய உபதேசத்தினால் யோகசாஸ்த்ரத்தை இயற்றினான். அந்த விஷ்வக்ஸேனனுடைய பிள்ளை உதக்ஸேனன். அவன்பிள்ளை பல்லாதன். இவர்கள் எல்லாரும் அஜமீடனுடைய பிள்ளையாகிய ப்ருஹதிஷுவின் வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். த்விமீடன் பிள்ளை யவீநரன். அவன் பிள்ளை த்ருதிமான் அவன் பிள்ளை ஸத்யத்ருதி. அவன் பிள்ளை த்ருடநேமி. அவன் பிள்ளை ஸுபார்ஸ்வன். அவன் பிள்ளை ஸுமதி. அவன் பிள்ளை ஸந்நிமான். அவன்பிள்ளை க்ருதி. அவன் ஹிரண்யநாபரிடத்தினின்று யோகத்தையும் ஸாமவேதத்தின் ஆறு ஸம்ஹிதைகளையும் பெற்றுப் பிறர்க்கு அத்யயனம் செய்வித்தான். அவன் பிள்ளை உக்ராயுதன், அவன் பிள்ளை க்ஷேம்யன். அவன்பிள்ளை ஸுவீரன். அவன்பிள்ளை ரிபுஞ்சயன். அவன்பிள்ளை பஹுரதன். புருமீடனுக்கு ஸந்ததி கிடையாது. அஜமீடனுக்கு நலினியென்னும் பார்யையிடத்தில் நீலனென்று மற்றொரு புதல்வன் பிறந்தான். அவன்பிள்ளை சாந்தி. அவன் பிள்ளை ஸுசாந்தி. அவன் பிள்ளை புருஜ்ஞன். அவன் பிள்ளை அர்க்கன். அவன்பிள்ளை பர்ம்யாஸ்வன். அவனுக்கு முத்கலன் யவீநரன் ப்ருஹதிஷு காம்பில்யன் ஸஞ்சயன் என்று

ஐந்து பிள்ளைகள். பர்ம்யாச்வன் தன் பிள்ளைகள் ஐவரையும் பார்த்து 'பிள்ளைகளே! நீங்கள் என்னுடைய ஐந்து விஷயங்களையும் பாதுகாக்கவல்லவர்கள்' என்றான். ஆகையால் அவர்கள் பஞ்சாலர்களென்று பெயர் பெற்றார்கள். அவர்களில் முத்கலனிடத்தினின்று மௌத்கல்யமென்று ப்ரஸித்திபெற்ற ப்ராஹ்மணகுலம் உண்டாயிற்று. பர்ம்யாச்வனுடைய பிள்ளையாகிய முத்கலனிடத்தினின்று பிள்ளையும் பெண்ணுமாக இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தன. அவற்றில் பிள்ளை திவோதாஸனென்பவன். பெண் அஹல்யையென்பவள். அவளே கௌதமரை மணம் புரிந்து அவரிடத்தினின்று சதாநந்தரைப் பெற்றாள். சதாநந்தருடைய பிள்ளை ஸத்யத்ருதி. அவர் தனுர்வேதத்தில் ஸமர்த்தர். அவர் பிள்ளை சரத்வான். ஊர்வசியைக் கண்டதனால் அவருடைய ரேதஸ்ஸு நழுவிச் சரமென்கிற நாணற்புல்லின் அடியில் விழுந்தது. அதனால் அவர் சரத்வானென்று பெயர் பெற்றார். அந்த ரேதஸ்ஸு பரிசுத்தமான ஆசாரமுடைய ஆணும் பெண்ணுமான இரண்டு குழந்தைகளாயிற்று. சந்தனு மன்னவன் வேட்டைக்குப் போகும்பொழுது தெய்வாதீனமாய் அவ்வாண் பெண் குழந்தைகளைக் கண்டு மன இரக்கத்துடன் கொண்டுபோய் வளர்த்தான். அவ்வாண் பெண் குழந்தைகளில் ஆண்குழந்தை க்ருபாசார்யர். பெண் குழந்தை க்ருபி யென்பவள். அவள் த்ரோணசார்யருக்குப் பார்யையானாள். இருபத்தொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ திவோதாஸனுடைய வம்சத்தையும், ருக்ஷனுடைய வம்சத்தையும் கூறுதல் }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—முத்கலனுடைய பிள்ளையாகிய திவோதாஸனுக்குமித்ராயுவென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு ச்யவனன் ஸுதாஸன் ஸஹதேவன் ஸோமகன் என்று நான்கு பிள்ளைகள். அவர்களில் ஸோமகனுக்கு நூறு பிள்ளைகள். அவர்களில் ஜந்து வென்பவன் எல்லார்க்கும் ஜ்யேஷ்டன். ப்ருஷதனென்பவன் எல்லார்க்கும் கனிஷ்டன். ப்ருஷதனுடையபிள்ளை த்ருபதன். த்ருபதனுக்கு த்ரௌபதியென்னும் புதல்வியும் த்ருஷ்டத்யும்னன் முதலிய புதல்வர்களும் பிறந்தார்கள். த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய பிள்ளை த்ருஷ்டகேது பர்ம்யாஶ்வனுடைய வம்சத்தில் பிறந்த இந்த த்ருஷ்டத்யும்னாதிகள் பஞ்சாலரென்னும் பெயருடைய முத்கல வம்சத்தில் பிறந்தவர்களாகையால் பாஞ்சாலகர்களென்று கூறப்படுகிறார்கள். அஜமீடனுக்கு ருக்ஷனென்று மற்றொரு புதல்வன் இருந்தான். அவன் பிள்ளை ஸம்வரணன். அவன் ஸூர்யனுடைய பெண்ணாகிய தபதியென்பவளிடத்தில் குருவென்னும் புதல்வனைப் பெற்றான். அவன் குருக்ஷேத்ரத்திற்கு ப்ரபு. அந்தக் குருவுக்குப் பரீக்ஷித்து ஸுதனு ஜஹ்னு நிஷதன் என்று நான்கு பிள்ளைகள். அவர்களில் ஸுதனுவின் பிள்ளை ஸுஹோத்ரன். அவன் பிள்ளை ச்யவனன். அவன் பிள்ளை க்ருதி. அவன் பிள்ளை உபரிசரவஸு. அவனுக்கு ப்ருஹத்ரதன் குஸும்பன் மத்ஸ்யன் ப்ரத்யக்ரன் சேதிபன் முதலிய இவர்கள் பிள்ளைகள். அவர்கள் சேதி தேசங்களை ஆண்டு வந்தார்கள். அவர்களில் ப்ருஹத்ரதனுடைய பிள்ளை குசாக்ரன். அவன் பிள்ளை ருஷபன். அவன்பிள்ளை புஷ்பவான். அவன்பிள்ளை ஹிதன் (ஸத்யஹிதன்). அவன் பிள்ளை ஜஹு (ஜகு).

ப்ருஹத்ரானுக்கு மற்றொரு பார்யையிடத்தில் இரண்டு துண்டங்கள் பிறந்தன. அவற்றை அவள் வெளியில் போட்டாள். அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஜரை யென்னும் ராக்ஷஸி 'ஜீவிப்பாயாக. ஜீவிப்பாயாக.' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவ்விரண்டு துண்டங்களையும் ஒன்று சேர்த்தாள். ஜரை ஸந்தானஞ் செய்ததனால் அப் புதல்வன் ஜராஸந்தனென்று பெயர்பெற்றான். ஜராஸந்தனுக்கு ஸஹதேவன் பிறந்தான். ஸஹதேவனுக்கு ஸோமாபியென்றும் ச்ருதச்ரவனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். குருவின் பிள்ளைகளில் பரீக்ஷித்துக்கு ஸந்ததி இல்லை. ஜஹ்னுவுக்கு ஸுரதனென்பவன் பிறந்தான். அவன் பிள்ளை விதூரதன். அவன் பிள்ளை ஸார்வபௌமன். அவன் பிள்ளை ஜயஸேனன். அவன் பிள்ளை ராதிகன். அவன்பிள்ளை த்யுமான். அவன்பிள்ளை க்ரோதனன். அவன்பிள்ளை தேவாதிதி. அவன்பிள்ளை ருக்ஷன். அவன்பிள்ளை திலீபன். அவன்பிள்ளை ப்ரதீபன். அவனுக்குத் தேவாபி சந்தனு பாஹ்லீகன் என்று மூன்றுபிள்ளைகள். அவர்களில் தேவாபி தந்தை கொடுத்த ராஜ்யத்தைத் துறந்து வனத்திற்குச் சென்றான். பிறகு சந்தனு ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தான். அவன் பூர்வஜன்மத்தில் மஹாபிஷனென்று பெயர்பெற்றிருந்தான். அவன் இந்த ஜன்மத்தில் எவரெவரைக் கைகளால் தொடுகிறானோ, அவர்களனைவரும் கிழவர்களாயினும் யௌவனவயதைப் பெற்று மேலான சாந்தி குணத்தையும் அடைந்துகொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவன் ஜனங்களுக்கு ஸுகத்தை விளைத்துக் கொண்டிருந்தானகையால் சந்தனுவென்று பெயர் பெற்றான். ஒரு கால் அவனுடைய ராஜ்யத்தில் பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள் வரையில் மேகம் மழை பெய்யாமலேயிருந்தது. அப்பொழுது அம்மன்னவன் ப்ராஹ்மணர்கள்

அழைத்து இதற்கென்ன காரணமென்று வினவ, அவர்கள் அம்மன்னவனை நோக்கி 'உன் தமையன் இருக்க அவனுக்கு முன்னே நீ ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கிறுயாகையால், தமையன் விவாஹம் செய்துகொள்ளாதிருக்கையில் விவாஹஞ் செய்துகொண்ட தம்பியின் தோஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனே. ஆகையால் அந்தத் தோஷம் தீரும்பொருட்டு ராஜ்யத்தைத் தமையனுக்குக் கொடுப்பாயாக. அப்பால் மழை பெய்யும்' என்றூர்கள். அம்மன்னவனும் மழை பெய்து நாடுகளும் நகரங்களும் க்ஷேமப்படவேண்டுமென்று விரும்பி வனத்திற்குச் சென்று 'க்ஷத்ரியனுக்கு ப்ரஜைகளைப் பாதுகாக்கை முதலியவை முக்யமான தர்மம். ஆகையால் நீ ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும்' என்று தமையனை நல்வார்த்தை சொல்லி வேண்டினுன். அதற்கு முன்னமே அவனுடைய மந்த்ரியாகிய அச்மாரதனென்பவன் தேவாபியைப் பாஷண்டனுக்கி ராஜ்யத்திற்குத் தகாதவனுகச் செய்யும் பொருட்டு அனுப்பியிருந்த அந்தணர்கள் பாஷண்ட மதத்தைச் சார்ந்த உரைகளை மொழிந்து தேவாபியை வேதமார்க்கத்தினின்றும் நழுவச் செய்தார்கள். அதனுல் அவன் தன்னை வேண்டுகின்ற சந்தனுவைப் பார்த்து வேதவாதங்களைப் பழித்து வீண் பேச்சுக்களைப் பேசினுன். அங்ஙனம் அந்தத் தேவாபி வேதமார்க்கத்தினின்று நழுவி ராஜ்யத்திற்குத் தகாதவனுகிவிட்டபடியால் சந்தனுவினுடைய தோஷம் நீங்கி அவனுடைய ராஜ்யத்தில் மேகம் மழைபெய்தது. தேவாபி கலாபத்திற் சென்று யோகத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்து கலியுகத்தில் ஸோமவம்சம் அடியோடு அழிந்து போகையில் அதை மீளவும் புத்ரபௌத்ரபாரம்பர்யமாய் வளர்த்து நிலைநிறுத்தப்போகிறுன். ப்ரதீபனுடைய பிள்ளையாகிய

பாஹ்லீகனுக்கு ஸோமதத்தன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பூரி பூரிஸ்ரவன் சலன் என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். கங்கை ப்ரஹ்மசாபத்தினால் மனுஷ்யஸ்த்ரீயாய்ப் பிறந்து ஸ்வயம்வரத்தில் சந்தனுவை வரித்தாள். அவனுக்கு அந்தக் கங்கையிடத்தில் ஆத்மஜ்ஞானியான பீஷ்மர் பிறந்தார். மற்றும், அவர் தர்மத்தை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவர்; மஹாபாகவதர்; வித்வான்; வீர ஸைன்யத்திற்கு நாயகராகி முன்னின்று நிர்வஹிக்குந் திறமையுடையவர். அவர் பரசுராமனை யுத்தத்தில் ஸந்தோஷப்படுத்தினர். (முன்பு உபரிசரவஸுவின் வீர்யத்தை மத்ஸ்யம் பக்ஷிக்க, அதன்வயிற்றில் அவ்வீர்யம் ஒரு பெண்ணாகி வளர்ந்தது. செம்படவர்கள் அந்த மத்ஸ்யத்தைப் பிடித்து அதன்வயிற்றிலிருந்த பெண்ணை எடுத்து வளர்த்தார்கள். அவள் மதஸ்யகந்தியென்றும் யோஜனகந்தியென்றும் ஸத்யவதியென்றும் பல பெயர்களைப் பெற்றாள். சந்தனு தன் பார்யையான கங்கை மறைகையில் அந்தச் செம்படவர்கள் வளர்த்த பெண்மணியை மணம்புரிந்தான்). அவனுக்கு அந்த மத்ஸயகந்தியென்னும் செம்படவப் பெண்ணிடத்தில் சித்ராங்கதனென்றும் விசித்ரவீர்யனென்றும் இரண்டுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் சித்ராங்கதன் தன்னோடொத்த பெயருடைய(சித்ராங்கதனென்கிற) கந்தர்வனால் யுத்தத்தில் முடிக்கப்பட்டான். இந்தச் செம்படவப்பெண்ணைச் சந்தனுபரிக்ரஹிப்பதற்கு முன்னமே இவளுக்குப் பராசரரிடத்தினின்று பகவானுடைய அம்சாவதாரமான வ்யாஸர் பிறந்தார். அவர் வேதங்களையெல்லாம் பாதுகாத்தார். க்ருஷ்ணத்வைபாயனரென்றும் அவரை வழங்குவதுண்டு. சுகரென்று ப்ரஸித்திபெற்ற நான் அவரிடத்தினின்று பிறந்தவன். நானொருவனே இந்த ஸ்ரீபாகவதத்தை அவரிடத்தில் அத்

யயனம் செய்தேன். பாதராயணரென்று ப்ரஸித்தரும் மஹானுபாவருமாகிய அந்த வ்யாஸர் பைலர் முதலிய தன் சிஷ்யர்களை உபேக்ஷித்துத் தம் புதல்வனும் மிகுந்த சாந்தகுணமுடையவனுமாகிய எனக்குமாத்ரமே பரமரஹஸ்யமான இந்த ஸ்ரீபாகவதமென்னும் புராணத்தை உபதேசித்தார். சந்தனுவின் பிள்ளையாகிய விசித்ர வீர்யன், பீஷ்மர் ஸ்வயம்வரத்தினின்று பலாத்காரமாகக் கொண்டு வந்த அம்பிகை அம்பாலிகையென்கிற காசி ராஜன்புதல்விகளிருவரையும் மணம் புரிந்தான். அவர்களிடத்தில் மனம் தாழப்பெற்ற அந்த விசித்ரவீர்யன் க்ஷயரோகத்தினால் மரணம் அடைந்தான். மஹானுபாவராகிய பாதராயணர் தன் தாயான ஸத்யவதியினால் சொல்லப்பட்டு, ஸந்ததியற்ற தன் ப்ராதாவான விசித்ரவீர்யனுடைய க்ஷேத்ரமாகிய அம்பிகையிடத்தில் த்ருதராஷ்ட்ரனையும், அம்பாலிகையிடத்தில் பாண்டுவையும, அவனுடைய தாஸியிடத்தில் விதுரனையும் பிறப்பித்தார். த்ருதராஷ்ட்ரனுக்குத் தன் பார்யையான காந்தாரியிடத்தில் நூறு பிள்ளைகளும் துஸ்ஸலையென்னும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள்: பிள்ளைகளில் ஜ்யேஷ்டன் துர்யோதனன். பாண்டுவுக்குக் குந்தியென்றும் மாத்ரியென்றும் இரண்டு பார்யைகள். அவன் வனத்தில் மானுருவம்பூண்டு க்ரீடித்துக்கொண்டிருந்த ரிஷிதம்பதிகளின்சாபத்தினால் தன் பார்யைகளிடத்தில் ஸம்போகம் தடைபடப்பெற்றிருந்தான். அவன்பார்யையான குந்தியிடத்தில் தர்மன் வாயு இந்திரன் இவர்களிடத்தினின்று யுதிஷ்டிரன் முதலிய மூன்று பிள்ளைகளும், மற்றொரு பார்யையான மாத்ரியிடத்தில் அஸ்விதேவதைகளிடத்தினின்று நகுலன் ஸஹதேவன்என்று இரண்டுபிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். யுதிஷ்டிரன்முதலிய ஐவர்களுக்கும் ஒரேபார்யையாகிய த்ரௌ

பதியிடத்தில் ஐந்து பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் ஐவரும் ஸந்ததியில்லாமலே முடிந்தார்கள். த்ரௌபதியிடத்தில் யுதிஷ்டிரனுக்கு ப்ரதிவிந்தனும், பீமஸேனனுக்கு ஶ்ருதஸேனனும், அர்ஜுனனுக்கு ஶ்ருதகீர்த்தியும், நகுலனுக்குச் சதானீகனும், ஸஹதேவனுக்கு ஶ்ருதகர்மாவும் பிறந்தார்கள். மற்றும் யுதிஷ்டிராதிகளுக்கு வேறு பார்யைகளிடத்தில் வேறு பிள்ளைகளும் பிறந்திருந்தார்கள். யுதிஷ்டிரனுக்குப்பௌரவியிடத்தில் தேவகனும், பீமஸேனனுக்கு ஹிடிம்பையிடத்தில் கடோத்கசனும், அவனுக்கே காளியிடத்தில் ஸர்வகதனும், ஸஹதேவனுக்குப் பர்வதபுத்ரியாகிய விஜயையிடத்தில் ஸுஹோத்ரனும், நகுலனுக்குக் கரேணுமதியிடத்தில் வீரமித்ரனும் (நிரமித்ரனும்) பிறந்தார்கள். அர்ஜுனன் இராவதியிடத்தில் இராவானையும், மணலூருபதியின் புதல்வியாகிய உலூபியிடத்தில் பப்ருவாஹனனையும் பெற்றான். மணலூருமன்னவன் தன் புதல்வியை அர்ஜுனனுக்குக் கொடுக்கும்பொழுது 'ப்ராதாவில்லாத இக்கன்னிகையை அலங்கரித்து உனக்குக் கொடுக்கிறேன். இவளிடத்தில் பிறக்கும் பிள்ளையை எனக்குப் பிள்ளையாகக் கொடுக்கவேண்டும்' என்னும் ஏற்பாட்டுடன் கொடுத்தானாகையால், பப்ருவாஹனன் அர்ஜுனன் பிள்ளையாயினும் தன் பாட்டனாகிய மணலூருபதியின் புதல்வனாயினான். அவ்வர்ஜுனனுக்கு ஸுபத்ரையிடத்தில் உன் தந்தையாகிய அபிமன்யு பிறந்தான். அவன் அதிரதர்களான ஸமஸ்த வீரர்களையும் ஜயித்தவன்; மஹாவீரன். அந்த அபிமன்யுவுக்கு உத்தரையிடத்தில் நீ பிறந்தனை. துர்யோதனன் முதலிய கௌரவர்கள் அனைவரும் பாழாகையில் கோபமுற்ற அஶ்வத்தாமாவின் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர தேஜஸ்ஸினால் நீ கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுதே கொளுத்தப்

பட்டனே. பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமையினுல் நீ ம்ருத்யுவிடத்தினின்று விடுபட்டுப் பிழைத்தனே. அப்பா! மன்னவனே! ஜனமேஜயன் ஶ்ருதஸேனன் பீமஸேனன் உக்ரஸேனன் என்கிற இந்நால்வரும் உன் பிள்ளைகள். இவர்களில் ஜனமேஜயன், நீ தக்ஷகனுல் மரணமடைந்ததை அறிந்து பெருங்கோபமுற்றுக் காவஷேயரான துரரென்பவரைப் புரோஹிதராக ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஸர்ப்பயாகஞ் செய்யத்தொடங்கி அந்த யாகாக்னியில் ஸர்ப்பங்களையெல்லாம் ஹோமம் செய்யப்போகிறுன். மற்றும், அவன் முயன்று பூமண்டலத்திலுள்ள ஸமஸ்த ராஜாக்களையும் ஜயித்து அஶ்வமேத யாகங்கள் செய்யப்போகிறுன். அவனுக்குச் சதானீகனென்னும் புதல்வன் பிறக்கப்போகிறுன். அவன் யாஜ்ஞ்யவல்க்யரிடத்தில் வேதங்களை ஓதி க்ருபரிடத்தில் அஸ்த்ரஜ்ஞானத்தையும், ஶௌனகரிடத்தில் ஆத்மபரமாத்ம ஜ்ஞானத்தையும் பெறப்போகிறுன். அந்தச் சதானீகனுக்கு ஸஹஸ்ரானீகனும், அவனுக்கு அஶ்வமேதஜனும், அவனுக்கு அஸீமக்ருஷ்ணனும், அவனுக்கு நிச்சக்ருவும் பிறக்கப்போகிறுர்கள். ஹஸ்தினுபுரம் கங்காப்ரவாஹத்தில் அமிழ்ந்துபாழாகையில், அவன் அதினின்று புறப்பட்டுக் கௌசாம்பியென்னும் பட்டணத்தில் வஸிக்கப்போகிறுன். (அதைப்பற்றியே அவன் நிச்சக்ருவென்று பெயர் பெறப்போகிறுன்). அவனுக்கு உக்தனும், அவனுக்குச் சித்ராதனும், அவனுக்குச்சுசிரதனும், அவனுக்கு வ்ருஷ்டிமானும், அவனுக்கு ஸுஷேணனும், அவனுக்கு ஸுநீதனும், அவனுக்கு ந்ருசக்ஷுவும், அவனுக்கு ஸுகீநலனும், அவனுக்குப்பாரிப்லவனும், அவனுக்கு மேதாவியும், அவனுக்கு ஸுநயனும், அவனுக்கு ந்ருபஞ்சயனும், அவனுக்குத் தூர்வனும், அவனுக்கு திமியும், அவனுக்கு ப்ரு

ஹத்ரதனும், அவனுக்கு ஸுதாஸனும், அவனுக்குச் சதானீகனும், அவனுக்குத் துர்த்தமனனும், அவனுக்கு விஹீனரனும், அவனுக்குத் தண்டபாணியும், அவனுக்கு நிதியும், அவனுக்கு க்ஷேமகனும் பிறக்கப்போகிறார்கள். இங்ஙனம் ப்ராஹ்மணகுலத்திற்கும் க்ஷத்ரியகுலத்திற்கும் காரணமான ஸோமவம்சம் தேவதைகளாலும் அருள் புரியப்பெற்றது. இவ்வம்சம் கலியுகத்தில் க்ஷேமகராஜன் வரையில் தொடர்ந்துவந்து அவனோடு முடியப்போகின்றது. [1] இனி, மகததேசாதிபதிகளாக வரப்போகிற மன்னவர்களைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. ஜராஸந்தனுடைய பிள்ளையான ஸஹதேவனுக்கு மார்ஜாலேயனும், அவனுக்கு ஶ்ருதஶ்ரவனும், அவனுக்கு அயுதாயுவும், அவனுக்கு நிரமித்ரனும், அவனுக்கு ஸுநக்ஷத்ரனும், அவனுக்கு ப்ருஹத்ஸேனனும், அவனுக்குக் கர்மஜித்தும், அவனுக்கு ஶ்ருதஞ்சயனும், அவனுக்குச் சுசியென்னும் ப்ராஹ்மணனும், அவனுக்கு க்ஷேமனென்னும் க்ஷத்ரியனும், அவனுக்கு ஸுவ்ரதனும், அவனுக்குத் தர்மநேத்ரனும், அவனுக்கு த்ருடஸேனனும், அவனுக்கு ஸுமதியும், அவனுக்கு ஸுபலனும், அவனுக்கு ஸுநீபனும், அவனுக்கு ஸத்யஜித்தும், அவ

1. அஜமீடனுடைய பேரனாகிய ஸம்வரணன் பிள்ளை குரு. அவனுக்குப் பரீக்ஷித்து முதலிய நான்கு புதல்வர்கள். அவர்களில் பரீக்ஷித்துக்குப்பிள்ளையில்லையென்று முன்னமே மொழியப்பட்டது. ஸுதனு ஜஹ்னு இவர்களின் வம்சம் கூறப்பட்டது. நிஷதனுடைய வம்சம் சொல்லவில்லை. ஸுதனுவின்பிள்ளைகளில் ஒருவனான ப்ருஹத்ரதனுடையவம்சம் ஜருவரையில் சொல்லப்பட்டது. மற்றொருவனுடைய வம்சமும் ஶ்ருதஶ்ரவன் வரையில் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ஶ்ருதஶ்ரவனுடைய பாட்டனும் மகததேசாபதியுமான ஸஹதேவனுடைய வம்சத்தில் வரப்போகிற மன்னவர்களைச் சொலத் தொடங்குகிறார்.

னுக்கு விஶ்வஜித்தும், அவனுக்குப் புரஞ்சயனும் பிறக்கப்போகிறார்கள். இவர்கள் அனைவரும் ப்ருஹத்ரதனுடைய வம்சத்தில் வரப்போகிறவர்கள். இவ்வம்சம் ஆயிரமாண்டுகள்வரையில் தொடர்ந்துவந்து அப்பால் முடியப்போகின்றது. இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ யயாதியின் பிள்ளைகளான அனு த்ருஹ்யு துர்வஸு யது இவர்களின் வம்சத்தைக் கூறுதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—யயாதியின் நான்காம் பிள்ளையாகிய அனுவுக்கு ஸபாநரன் சக்ஷுஸ் பரோக்ஷன் என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஸபாநரன் பிள்ளை காலநாபன். அவன் பிள்ளை ஸ்ருஞ்சயன். அவன் பிள்ளை ஜனமேஜயன். அவன் பிள்ளை மஹாசாலன். அவன்பிள்ளை மஹாமனஸ்ஸு. அவனுக்கு உசீனரனென்றும் திதிக்ஷுவென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். அவர்களில் உசீரனுக்குச் சிபி வனன் க்ரிமி தர்ப்பன் என்று நான்கு பிள்ளைகள். அவர்களில் சிபிக்கு வ்ருஷதர்ப்பன் ஸுவீரன் மத்ரன் கேகயன்என்று நான்கு பிள்ளைகள். உசீனரனுடைய தம்பியாகிய திதிக்ஷுவின்பிள்ளை வ்ருஷத்ரதன். அவன்பிள்ளை ஹேமன். அவன் பிள்ளை ஸுதபஸ்ஸு. அவன் பிள்ளை பலி (பிலன்). அந்தப் பலியின் பார்யையிடத்தில் தீர்க்கதமஸ்ஸென்னும் மஹர்ஷியால் அங்கன் வங்கன் கலிங்கன் ஸிம்ஹன் புண்ட்ரன் அந்த்ரன் என்பவர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் மன்னவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் கிழக்குத் திக்கில் தங்கள் தங்கள் பெயரால் ஆறு தேசங்களை உண்டாக்கினார்கள். அவர்களில் அங்கன் பிள்ளை கனபானன். அவன் பிள்ளை ஹவிரதன். அவன் பிள்ளை

தர்மரதன். அவன் பிள்ளை சித்ரரதன். அவனுக்குப் பிள்ளையில்லை. அவனே ரோமபாதனென்று ப்ரஸித்தனுயிருந்தான். அவனுக்கு ஸ்நேஹிதனான தசரதன் தன் புதல்வியான சாந்தையென்பவளைக் கொடுத்தான். அப்பெண்மணியை ருஷ்யஶ்ருங்கர் மணம் புரிந்தார். அவர் விபண்டகமுனிவர்க்குப் பெண்மானிடத்தில் பிறந்தவர். ரோமபாதனுடைய ராஜ்யத்தில் மழை பெய்யாதிருக்கையில், மழைக்காக அம்மன்னவனால் அனுப்பப்பட்ட விலைமாதர்கள் சென்று நாட்யம் ஸங்கீதம் வாத்யம் இவைகளாலும் விலாஸங்களாலும் ஆலிங்கனம் முதலியவைகளாலும் அவரை வசப்படுத்திப் பட்டணத்திற்கு வரவழைத்தார்கள். அந்த ருஷ்யஶ்ருங்கமுனிவர் ஸந்ததியற்ற தசரதமன்னவனைக் கொண்டு மருத்வானைக் குறித்து ஒரு யாகஞ் செய்வித்து அவனுக்கு ஸந்ததி உண்டாகும்படி செய்தார். பிள்ளையில்லாதிருந்த அம்மன்னவனும் அதனால் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். ரோமபாதன் பிள்ளை சதுரங்கன். அவன்பிள்ளை ப்ருதுலாக்ஷன். அவனுக்கு ப்ருஹத்ரதன் ப்ருஹத்கர்மன் ப்ருஹத்பானு என்று மூன்று பிள்ளைகள். அவர்களில் ப்ருஹத்ரதன் பிள்ளை ப்ருஹன்மனஸ்ஸு. அவன் பிள்ளை ஜயத்ரதன். அவனுக்கு ஸம்பூதியென்னும் பார்யையிடத்தில் விஜயன் பிறந்தான். அவன் பிள்ளை த்ருதி. அவன் பிள்ளை த்ருதவ்ரதன். அவன் பிள்ளை ஸத்யகர்மன். அவன்பிள்ளை அதிரதன். இவன் கங்கையின்கரையில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், குந்தி தனக்குப் பிறந்த பிள்ளையை ஒரு பெட்டியில் வைத்து மூடிக் கங்கையின் வெள்ளத்தில் விட, அதில் அடித்துக்கொண்டு வருகின்ற அந்தப் பெட்டியை, ஸந்ததியற்ற அம்மன்னவன் கண்டெடுத்து அதற்குள்ளிருந்த குழந்தையைத்

தனக்குப் பிள்ளையாக வைத்துக்கொண்டான். அவன், குந்திக்குக் கன்னித்தன்மை கழியாதிருக்குந் தசையில் பிறந்தவன்; கர்ணனென்னும் பெயருடையவன். அவன் பூமியை ஆண்டுவந்தான். அவன் பிள்ளை வ்ருஷஸேனன். (இனி யயாதியின் மூன்றும் பிள்ளையான த்ருஹ்யுவின் வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன்). த்ருஹ்யுவின் பிள்ளை பப்ரு. அவன் பிள்ளை ஸேது. அவன் பிள்ளை ஆரப்தன். அவன் பிள்ளை காந்தாரன். அவன்பிள்ளை கர்மன். அவன் பிள்ளை க்ருதன். அவன் பிள்ளை துர்மதன். அவன்பிள்ளை ப்ரசேதஸ்ஸு. அவனுக்கு நூறு பிள்ளைகள். அவர்கள் வடதிசையில் சென்று ம்லேச்சதேசங்களுக்கு ப்ரபுக்களாயிருந்தார்கள். (இனி யயாதியினுடைய இரண்டாம் பிள்ளையான துர்வஸுவின்வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன்) துர்வஸுவின் பிள்ளை வஹ்னி. அவன் பிள்ளை பர்க்கன். அவன் பிள்ளை வஹ்னிமான் (பானுமான்). அவன் பிள்ளை ஸுபானு. அவன்பிள்ளை கர்த்தமன். அவன் கம்பீரமான மதியுடையவன். அவன் பிள்ளை மருத்தன். அவனுக்கு ஸந்ததி கிடையாது. அவன் பூருவின் வம்சத்தில் பிறந்த துஷ்யந்தனைப் பிள்ளையாக வளர்த்துக் கொண்டான். அவன் ராஜ்யத்தை விரும்பித் தன் ஜனக வம்சத்தையே அடைந்தான். இனி, யயாதியின் ஜ்யேஷ்ட புத்ரனாகிய யதுவின் வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன். அது மிகவும் பரிசுத்தமானது; ப்ராணிகளின் ஸமஸ்தபாபங்களையும் போக்கும். ஷாட்குண்ய பூர்ணனாகிய பரமபுருஷன் இந்த யதுவம்சத்தில் மானிட உருவம்பூண்டு அவதரித்தானாகையால் இவ்வம்சத்தைக் கேட்கிற மனிதன் ஸமஸ்த பாபங்களாலும் விடுபடுவான். யதுவுக்கு ஸஹஸ்ரஜித்து க்ரோஷ்டு நலன் ரிபு என்று நான்கு பிள்ளைகள். அவர்களில் முதல்வனாகிய ஸஹஸ்ரஜித்

தின் பிள்ளை சதஜித்து. அவனுக்கு மஹாஹயன் வேணுஹயன் ஹைஹயன் என்று மூன்று பிள்ளைகள். அவர்களில் ஹைஹயன் பிள்ளை தர்மன். அவன் பிள்ளை நேத்ரன். அவன் பிள்ளை குந்தி. அவன் பிள்ளை ஸோஹஞ்சி. அவன் பிள்ளை மஹிஷ்மான். அவன் பிள்ளை பத்ரஸேனகன். அவனுக்குத் துர்மதன் தனகன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள். அவர்களில் தனகனுக்கு க்ருதவீர்யன் க்ருதாக்னி க்ருதவர்மன் க்ருதௌஜஸ்ஸு என்று நான்கு பிள்ளைகள். அவர்களில் க்ருதவீர்யன் பிள்ளை அர்ஜுனன். அவன் கார்த்தவீர்யனென்று ப்ரஸித்தனாயிருந்தான். அவன் ஏழு த்வீபங்களுக்கும் ப்ரபுவாயிருந்தான். மற்றும், அவன் பகவானுடைய அம்சாவதாரமாகிய தத்தாத்ரேயரிடத்தினின்று யோகத்தையும் அணிமாதிஸித்திகளையும் பெற்றான். ஆயிரஞ் சொல்வி என்? உலகத்திலுள்ள மன்னவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் யஜ்ஞம் தானம் தவம் யோகம் இவைகளாலும் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞானம் வீர்யம் ஜயம் இவை முதலியவைகளாலும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுடைய கதியை அநுஸரிக்கமாட்டார்கள். இது நிச்சயம். மற்றும் எங்கும் தடைபடாத பலமுடைய அவ்வர்ஜுனன் பகவானுடைய அம்சமாகிய தத்தாத்ரேயரைத் தினந்தோறும் நினைத்துக்கொண்டே எண்பத்தையாயிரம் வர்ஷங்கள் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வந்தான். அவனை நினைத்தமாத்ரத்தில் கெட்டுப்போன வஸ்துக்களும் தானே அகப்படும். அவன் ஆறு இந்த்ரியங்களாலும் அழிவற்ற ஸுகத்தை அநுபவித்தான். அவனுக்கு ஆயிரம் பிள்ளைகள். அவர்களில் ஜயத்வஜன் ஶூரஸேனன் வ்ருஷணன் மது ஊர்ஜிதன் என்று ஐந்து பெயர்கள் மாத்ரமே மிகுந்தார்கள். மற்றவர்கள் எல்லோரும் பார்க்கவராமனால் யுத்தத்தில்

மாண்டு போனார்கள். மிகுந்த அவர்களில் ஜயத்வஜனு டைய பிள்ளை தாலஜங்கன். அவனுக்கு நூறுபிள்ளைகள்; தாலஜங்கர்களென்றும் பெயருடையவர்கள்; க்ஷத்ரியர் கள். அவர்கள் ஔர்வமஹர்ஷியின் தேஜஸ்ஸினால் உதவி செய்யப்பெற்ற ஸகரனால் அழிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஜ்யேஷ்டன் வீதிஹோத்ரன். அவன் பிள்ளை மது. அவனுக்கு நூறு பிள்ளைகள். அவர்களில் வ்ருஷ் ணியென்பவன் ஜ்யேஷ்டன். அவர்கள் மதுவின் பே ரன்மார்களாகையால் மாதவர்களென்றும், அவர்களில் வ்ருஷ்ணியே முக்யனாயிருந்தானாகையால் வ்ருஷ்ணிக ளென்றும், யதுவின் வம்சத்தில் பிறந்தவர்களாகையால் யாதவர்களென்றும் ப்ரஸித்திபெற்றிருந்தார்கள். (இங் ஙனம் யதுவின் பிள்ளைகளில் முதல்வனுடைய வம்சம் சொல்லப்பட்டது. இனி இரண்டாவனுடைய வம்சத் தைச் சொல்லுகிறேன்). யதுவின் பிள்ளையாகிய க்ரோஷ் டுவின் பிள்ளை வ்ருஜினவான். அவன்பிள்ளை ஸ்வாஹிதன். அவன் பிள்ளை உருசங்கு. அவன் பிள்ளை சித்ரரதன். அவன் பிள்ளை சசிபிந்து. அவன் மஹாயோகி, மிகுந்த பாக்யமுடையவன்; குணங்களால் சிறப்புற்றிருந்தான். அவனிடத்தில் [1]பதினான்கு மஹாரத்னங்கள் இருந்தன. அவன் ஏழு த்வீபங்களுக்கும் ப்ரபுவாகி ஒருவராலும் வெல்லப்படாமல் ஜயசீலனாயிருந்தான். அவனுக்குப் பத் தாயிரம் பார்யைகள் இருந்தார்கள். பெரும்புகழுள்ள அம்மன்னவன் ஒவ்வொருத்தியிடத்திலும் லக்ஷம்பிள்ளை கள்வீதம் அந்தப் பார்யைகளிடத்தில் பத்தாயிர லக்ஷம்

1. யானை, குதிரை, தேர், அஸ்த்ரம், பாணம், நிதி, பூமாலை, வஸ்த்ரம், வ்ருக்ஷம், சக்தி, பாசம், ரத்னம், குடை, விமானம் ஆகிய இவையெல்லாம் அவனிடத்தில் சிறந்தவைகளாயிருந்தமையால் பதி னான்கு மஹாரத்னங்களென்று வழங்கிவந்தன.

பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களில் ஆறுபேர்கள் ப்ரதானர்களாயிருந்தார்கள். அவர்களில் ப்ருதுஶ்ரவனென்பவன் ப்ரதானன். அவன்பிள்ளை தர்மன். அவன்பிள்ளை உஶனன். அவன் நூறு அஶ்வமேதயாகங்கள் செய்தான். அவன்பிள்ளை ருசகன். அவனுக்குப் புருஜித்து ருக்மன் ருக்மேஷு ப்ருது ஜ்யாமகன் என்று ஐந்துபிள்ளைகள். அவர்களில் ஜ்யாமகன் சைப்யையென்பவளை மணம்புரிந்தான். அவன் அவளிடத்தில் ஸந்ததி உண்டாகப் பெறாதிருந்தும் அவளிடத்தில் பயந்து மற்றொரு பார்யையை மணம்புரியவில்லை. இப்படி இருக்கையில், அவன் சத்ருக்களை ஜயித்து அவர்களுடைய க்ருஹத்தினின்று தன்னுடைய போகத்திற்காக ஒரு கன்னிகையைக் கொண்டு வந்தான். அம்மன்னவனுடன் ரதத்தில் இருக்கின்ற அந்தக் கன்னிகையைப் பார்த்துச் சைப்யை கோபமுற்றுக் கணவனை நோக்கி 'வஞ்சகனே! நான் உட்காரவேண்டிய இடத்தில் ஒரு பெண்ணை உட்காரவைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றனையே; இவள் யார்? நான் உட்காரவேண்டிய இடத்தில் மற்றொருத்தியை எப்படி உட்காரவைத்துக்கொண்டனை?' என்றாள். அப்பால் அம்மன்னவன் அவளிடத்தில் பயந்து 'இவள் உன்னுடைய நாட்டுப்பெண்ணென்று கொண்டு வந்தேன்' என்றான். சைப்யை அதைக் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே 'நான் மலடி. எனக்குச் சக்களத்தியும் கிடையாது. ஆகையால் இவள் எங்ஙனம் எனக்கு நாட்டுப்பெண்ணாவாள்?' என்றாள். அம்மன்னவனும் அதைக் கேட்டு 'ராஜபத்னீ! நீ பெறப்போகிற பிள்ளைக்கு இவள் பார்யையாகி உனக்கு நாட்டுப் பெண்ணாவாள்' என்றான். அப்பால் அந்தச் சைப்யை அப்படியே யென்று அங்கீகரித்தாள். அப்பொழுது பார்யையிடத்தில் பயத்தினால் உடம்பெல்

லாம் நடுங்கி வேர்த்திருக்கின்ற அம்மன்னவனுடைய ப்ராணஸங்கடத்தைப் பார்த்து முன்பு அவனால் வெகு காலம் ஆராதிக்கப்பட்ட விஸ்வதேவதைகளும் பித்ரு தேவதைகளும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அநுமோதனம் செய்தார்கள். பிறகு சைப்யை கர்ப்பந் தரித்துக் காலத்தில் சுபலக்ஷணங்கள் அமைந்த புதல்வனைப் பெற்றாள். அவன் விதர்ப்பனென்று ப்ரஸித்தனாயிருந்தான். பிறகு சைப்யை தன் பிள்ளைக்குப் பதிவ்ரதையான அந்த நாட்டுப் பெண்ணை மணம்புரிவித்தாள். இருபத்து மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ விதர்ப்பனுடைய பிள்ளைகளின் வம்சங்களைக் கூறுதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சைப்யை மணம்புரிவித்த அப்பெண்மணியிடத்தில் விதர்ப்பன் குசனென்றும் க்ரதனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அப்பால் அவளிடத்திலேயே அவ்விதர்ப்பன் ரோமபாதனென்கிற மூன்றாம் பிள்ளையையும் பெற்றான். அவன் வைதர்ப்பகுலத்தை மேன்மேலும் வளரச் செய்தான. ரோமபாதன் பிள்ளை பப்ரு. அவன் பிள்ளை க்ரது. அவன்பிள்ளை குசிகன். அவன்பிள்ளை சேதி. அவனுக்குச் சைத்யன் முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் அரசர்களாயிருந்தார்கள். விதர்ப்பனுடைய பிள்ளையாகிய க்ரதனுக்குக் குந்தியென்பவன் பிறந்தான். அவன்பிள்ளை வ்ருஷ்ணி. அவன்பிள்ளை நிர்வ்ருதி (வித்ருதி). அவன் பிள்ளை தசார்ஹன். அவன்பிள்ளை வ்யோமன். அவன் பிள்ளை ஜீமூதன். அவன்பிள்ளை விக்ருதி. அவன் பிள்ளை பீமரதன். அவன்பிள்ளை நவரதன். அவன்பிள்ளை தசரதன். அவன்பிள்ளை சகுனி. அவன்பிள்ளை கரம்பன். அவன்

பிள்ளை தேவராதன். அவன் பிள்ளை தேவக்ஷத்ரன். அவன் பிள்ளை மது. அவன் பிள்ளை குருகன். அவன் பிள்ளை புருஹோத்ரன். அவன் பிள்ளை ஸாத்வதன். அவனுக்குப் பஜமானன், பஜி, திப்தன், வ்ருஷ்ணி, தேவாப்ருதன், அந்தகன், மஹாபோஜன் என்று ஏழு பிள்ளைகள். அவர்களில் யஜமானனுக்கு ஒரு பார்யையிடத்தில் நிம்ரோசி கங்கணன் வ்ருஷ்ணி என்று மூன்று பிள்ளைகளும், மற்றொருபார்யையிடத்தில் சதஜித்து ஸஹஸ்ராஜித்து அயுதஜித்து என்று மூன்று பிள்ளைகளும பிறந்தார்கள். ஸாத்வதனுடைய பிள்ளைகளில் தேவாப்ருதனுடைய பிள்ளைப் பப்ருவென்பவன். தந்தையும் புதல்வனுமாகிய தேவாப்ருதன் பப்ரு இவர்களின் மஹிமையைப் பற்றிப் பெரியோர்கள் இங்ஙனம் பாடுகிறார்கள். 'தேவாப்ருதன் பப்ரு இவர்களிருவரையும் தூரத்தில் எப்படிப்பட்ட குணமுடையவர்களென்று கேட்கிறோமோ, ஸமீபத்திலும் அவர்களை அப்படிப்பட்ட குணமுடையவர்களாகவே காண்கின்றோம். பப்ரு மனுஷ்யர்களில் சிறந்தவன். தேவாப்ருதன் தேவதைகளோடொத்தவன். பப்ருவுக்கும் தேவாப்ருதனுக்கும் பின்பு அவர்களுடைய வம்சத்தில் பதினாலாயிரத்து அறுபத்தைந்து புருஷர்கள் உண்டானார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் இவர்களின் ப்ரபாவத்தினால் முக்தியை அடைந்தார்கள்' என்று பெரியோர்கள் பாடுகிறார்கள். ஸாத்வதனுடைய பிள்ளையாகிய மஹாபோஜன் மஹாதர்மிஷ்டன். அவனுடைய வம்சத்தில் போஜர்களென்னும் அரசர்கள் பிறந்தார்கள். ஸாத்வதன்பிள்ளைகளில் மற்றொருவனாகிய வ்ருஷ்ணிக்கு ஸுமித்ரனென்றும் யுதாஜித்தென்றும் இரண்டுபிள்ளைகள். அவர்களில் யுதாஜித்துக்குச் சினியென்றும் அனமித்ரனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். அவர்களில் அன

மித்ரன் பிள்ளை நிம்னன். அவனுக்கு ஸத்ராஜிதனென்றும் ப்ரஸேனனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். அந்த அனமித்ரனுக்கே மற்றொரு பார்யையிடத்தில் சினி யென்பவன் பிறந்தான். அவன் பிள்ளை ஸத்யகன். அவன் பிள்ளை யுயுதானன். (அவனை ஸாத்யகி யென்றும் வழங்குவார்கள்). அவன் பிள்ளை ஜயன். அவன் பிள்ளை குணி. அவன்பிள்ளை யுகந்தரன். அனமித்ரனுக்கே மற்றொரு பார்யையிடத்தில் ப்ருஸ்னியென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஸ்வபல்கனென்றும் சித்ரகனென்றும் இரண்டுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஸ்வபல்கனுக்குக் காந்தினியிடத்தில் அக்ரூரனும், மற்றும் ப்ரஸித்தர்களான பன்னிரண்டு பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். அவர்கள் அஸங்கன், ஸாரமேயன், ம்ருதுகன், ம்ருதுபத்து, சிவன், வர்மத்ருக்கு, த்ருஷ்டவர்மன், க்ஷத்ரோபேக்ஷன், அரிமர்த்தனன், சத்ருக்னன், கந்தமாதன், ப்ரதிபாஹு என்னும் பெயருடையவர்கள். அவர்களுக்கு உடன்பிறந்தவள் ஸுஸாரையென்பவள். அவர்களில் அக்ரூரனுக்குத் தேவவான் உபதேவன் என்று இரண்டுபிள்ளைகள். சித்ரகனுக்கு ப்ருதுவென்பவனும் விதூரதன் முதலிய மற்றும் பல பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். வ்ருஷ்ணிக்குக் குகுரன் பஜமானன் சுசி கம்பலபர்ஹிஷன் இவர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் குகுரன்பிள்ளை விலோமன். அவன்பிள்ளை கபோதரோமன். அவனுக்குத் தும்புரு ஸ்னேஹிதராயிருந்தார். அவன் பிள்ளை துந்துபி. அவன்பிள்ளை தரித்யோதன். அவன் பிள்ளை புனர்வஸு. அவனுக்கு ஆஹுகனென்னும் பிள்ளையும் ஆஹுகியென்னும் புதல்வியும் பிறந்தார்கள். ஆஹுகனுக்குத் தேவகன் உக்ரஸேனன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள். அவர்களில் தேவனுக்குத்

தேவவான், உபதேவன், ஸுதேவன், தேவார்த்தனன் என்று நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கு உடன்பிறந்த பெண்கள் த்ருததேவை, ஶாந்திதேவை. உபதேவை, ஸ்ரீதேவை, தேவரக்ஷிதை, ஸஹதேவை, தேவகி என்று ஏழு பெயர்கள். அவர்களை வஸுதேவன் மணம்புரிந்தான். உக்ரஸேனனுக்குக் கம்ஸன், ஸுநாமன், ந்யக்ரோதன், கஹ்வன், சங்கு, ஸுபு, ராஷ்ட்ரபாலன், விஸ்ருஷ்டன், துஷ்டிமான் என்னும் பிள்ளைகளும், கம்ஸை, கம்ஸவதி, கங்கை, சூரபூ, ராஷ்ட்ரபாலிகை என்னும் பெண்களும் பிறந்தார்கள். அப்பெண்களை வஸுதேவனுடைய தம்பிகள் மணம் புரிந்தார்கள். விதூரதன்பிள்ளை சூரன். அவன்பிள்ளை த்வஜமானன். அவன்பிள்ளை ஶிமி. அவன்பிள்ளை ஸ்வயம்போஜன். அவன் பிள்ளை ஹ்ருதிகன். அவனுக்குத் தேவபாஹு, சததனு க்ருதவர்மன் முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். தேவமீடனுடைய பிள்ளையாகிய சூரனுடைய பத்னி மாரிஷையென்பவள். அவன் அவளிடத்தில் பரிசுத்தமானபத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்கள் வஸுதேவன், தேவபாகன், தேவஶ்ரவஸ்ஸு, ஆனகன், ஸ்ருஞ்ஜயன், ஶ்யாமகன்; கங்கன், அனீகன், வத்ஸகன், வ்ருகன் என்னும் பெயருடையவர்கள். வஸுதேவன் பிறந்த பொழுது தேவதைகள் துந்துபி வாத்யங்களையும் கனகத்தம் பட்டங்களையும் முழக்கினார்கள். ஆகையால் அந்த வஸுதேவனை ஆனகதுந்துபி யென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த வஸுதேவனிடத்தினின்றே பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாக அவதரித்தான். இந்த வஸுதேவன் முதலியவர்களுக்கு ப்ருதை ஶ்ருததேவை ஶ்ருதகீர்த்தி ஶ்ருதஶ்ரவை ராஜாதிதேவி என்னும் இப்பெண்கள் உடன்பிறந்தவர்கள். வஸுதேவாதி

களின் தந்தையாகிய சூரன் தன் புதல்வியான ப்ருதை யென்பவளைத் தன் ஸ்நேஹிதனும் ஸந்ததியற்றவனுமா கிய குந்திபோஜனுக்குப் பெண்ணாகக் கொடுத்தான். (அதைப் பற்றியே அவள் குந்தியென்றும் பெயர் பெற் றாள்.) ஒருகால் அவள் துர்வாஸமுனிவரைச் சுஶ்ரூ ஷைகளால் அருள்புரியச் செய்து அவரிடத்தினின்றும் தேவதைகளை வரவழைக்கும்படியான வித்யையைப் பெற்றாள். அவள் அவ்வித்யையின் திறமையைப் பரீ க்ஷித்துப் பார்க்கும் பொருட்டு ஸூர்யனைப் பூமியில் வரும்படி அழைத்தாள். அப்பொழுதே வந்திருக் கின்ற தேவனாகிய ஸூர்யனைக் கண்டு மனத்தில் வியப் புற்று அந்த ஸூர்யனை நோக்கித் 'தேவனே! நான் வீர் யத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு இந்த வித்யையை உப யோகப்படுத்திப் பார்த்தேனன்றி வேறில்லை. ஆகை யால் நீ திரும்பிப் போவாயாக. நான் செய்த இந்த அப ராதத்தைப் பொறுப்பாயாக' என்றாள். அதைக் கேட்ட ஸூர்யனும் 'பெண்ணே! தேவதைகளின் காட்சி வீணா காது. ஆகையால் உன்னிடத்தில் தேவதை போன்றவ னும் வீணாகாத வீர்யமுடையவனுமாகிய ஒரு புதல்வ னைப் பிறப்பிக்க விரும்புகிறேன். 'நான் கன்னி கழியா தவளாயிருக்கிறேனே' என்று நீ சங்கிக்கவேண்டாம். அழ கிய இடையுடையவளே! உன்னுடைய அல்குல் கெடாதி ருக்குமாறு நான் செய்கிறேன்' என்று மொழிந்து அந்த ப்ருதையிடத்தில் கர்ப்பத்தை ஆதானஞ் செய்து ஸூர் யன் ஸ்வர்க்கலோகஞ் சென்றான். பிறகு உடனே குமா ரன் பிறந்தான். அவன் இரண்டாவது ஸூர்யன் போன் றிருந்தான். அவள் உலகத்திற்குப் பயந்து மனவருத் தத்துடன் அக்குமாரனை நதீப்ரவாஹத்தில் துறந்தாள். அந்த ப்ருதையை உன்பாட்டனும் ஸத்யபராக்ரமனுமா

கிய பாண்டுமன்னவன் விவாஹஞ் செய்துகொண்டான். ப்ருதையின் தங்கையாகிய ஶ்ருததேவையைக் கருஷனுடைய பிள்ளையாகிய த்ருடவர்மன் மணம்புரிந்தான். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் த்வாரபாலகனாகிய விஜயன் ஸனகாதி மஹர்ஷிகளின் சாபத்தினால் திதியிடத்தில் ஹிரண்யனென்னும் பெயர் பூண்டு பிறந்தான். அவனே இப்பொழுது இந்த ஶ்ருததேவையிடத்தில் தந்தவக்த்ரனாகப் பிறந்தான். கேகயனும் த்ருஷ்டகேதுவும் ஶ்ருதகீர்த்தியைத் திருட்டு ஸம்போகத்தினால் தூஷித்தார்கள். அவளிடத்தில் கேகயனுக்கு ஸந்தர்த்தனன் முதலிய ஐந்து பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். ராஜாதிதேவியிடத்தில் அவந்தியின் பிள்ளைக்கு ஜயத்ஸேனன் பிறந்தான். சேதிராஜனாகிய தமகோஷன் ஶ்ருதஶ்ரவஸ்ஸை மணம்புரிந்தான். அவளுக்குச் சிஶுபாலன் பிறந்தான். அவன் பிறந்த விதத்தை முன்னமே மொழிந்தேன். தேவபாகனுக்குக் கம்ஸையென்னும்பார்யையிடத்தில் சித்ரகேது ப்ருஹத்பலன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். தேவஶ்ரவஸ்ஸுக்குக் கம்ஸவதியென்னும்பார்யையிடத்தில் ஸுவீரன் இஷுமான் என்று இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். கங்கனுக்கு அவனுடைய பார்யையாகிய கங்கையிடத்தில் பகன் ஸத்யஜித்து புருஜித்து என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். ஸ்ருஞ்சயன் தன் பார்யையாகிய ராஷ்ட்ரபாலியிடத்தில் வ்ருஷன் துர்மர்ஷணன் முதலிய பிள்ளைகளைப் பெற்றான். ஶ்யாமகன் தன் பார்யையாகிய ஶூரபூமியிடத்தில் ஹரிகேசன் ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். வத்ஸகனும் மிஶ்ரகேசியென்னும் அப்ஸரமடந்தையிடத்தில் பகன் முதலிய ஒன்பது பிள்ளைகளைப் பெற்றான். வ்ருகன் தூர்வாக்ஷி யென்னும் தன்பார்யையிடத்தில் தக்ஷன் புஷ்

கரன் ஸால்வன் முதலிய பிள்ளைகளைப் பெற்றான். சமீகன் ஸுதாமையென்னும் தனபார்யையிடத்தில் ஸுமித்ரன் அனீகபாலன் முதலிய பிள்ளைகளைப் பெற்றான். ஆனகன் காணிகையென்னும் பார்யையிடத்தில் ருததாமன ஜயன் என்னும் பிள்ளைகளைப் பெற்றான. பௌரவி ரோஹிணி பத்ரை மதிரை ரோசனை இலை இவர்களும் தேவகி முதலியவர்களும் வஸுதேவனுடைய பத்னிகள். வஸுதேவன, அவாகளுக்குள் ரோஹிணியிடத்தில் பலன கதன் ஸாரணன துர்மதன விபுலன த்ருவன இவர்களையும் க்ருபன முதலியவாகளையும் பெற்றான். பௌரவியிடத்தில் ஸுபத்ரன பத்ரபாஹு துர்மதன பத்ரன பூதன முதலிய பன்னிரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றான. நந்தன உபநந்தன் க்ருதகன் சூரன் முதலியவர்கள் மதிரையின் பிள்ளைகள். கௌஸல்யையான பத்ரை குலத்தை வளரச்செய்பவனான கேசியென்னும் ஒரு புதல்வனைப் பெற்றாள். ரோசனையிடத்தில் ஹஸ்தன் ஹேமாங்கதன முதலியவர்கள் பிறநதாாகள். அவன் இலையிடத்தில உருவல்கன் முதலிய யாதவஶ்ரேஷ்டர்களைப் பெற்றான. அவவஸுதேவனுக்கு த்ருததேவையென்னும் பார்யையிடத்தில் த்ரிப்ருஷ்டனென்னும் ஒரு புதல்வன் பிறந்தான. அவனுக்குச் சாந்திதேவையிடத்தில் ப்ரஶ்ரமன பரஶ்ரிதன முதலியவர்கள் பிறந்தாாகள். அவனுக்கு உபதேவையிடத்தில் கல்பவர்ஷன் முதலிய பத்துப் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் ராஜாக்களாயிருந்தார்கள்.

அவனுக்கு ஸ்ரீதேவையிடத்தில் வஸு ஹம்ஸன் ஸுவம்சன் முதலிய ஆறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவனிடத்தினின்று தேவரக்ஷிதை கதன் முதலிய ஒன்பது பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். தர்மன் அஷ்டவஸுக்களைப் பெற்றாற்போல அவ்வஸுதேவன் ஸஹதேவையால் பௌரவன

ஸ்ருதன் முதலிய எட்டுப்பிள்ளைகளைப் பெற்றான். ஆழ்ந்த மதியுடைய அவ்வஸுதேவன் தேவகியிடத்திலும் எட்டுப் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். கீர்த்திமான் ஸுஷேணன் பத்ரஸேனன் ருஜு ஸமதனன் பத்ரன் என்று ஆறு பேர்கள். ஏழாம்பிள்ளை நாகேந்த்ரனாகிய ஸங்கர்ஷணன். அந்தத் தேவகீ வஸுதேவர்களுக்கு ஸ்ரீபகவான் தானே எட்டாம் பிள்ளையாகப் பிறந்தான். அவர்களுக்கு ஸுபத்ரையென்று ஒரு பெண்ணும் பிறந்தாள். அவள் உன் பாட்டனாகிய அர்ஜுனனை மணம் புரிந்தாள். மன்னவனே! எவ்வெப்பொழுது தர்மம் குறைந்து அதர்மம் தலையெடுக்கின்றதோ, அவ்வப்பொழுதெல்லாம் தன் பக்தர்களின் மனவருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையுடைய பகவான் தன்னைப் படைக்கின்றான் (தான் அவதரிக்கின்றான்). மன்னா! இவனுடைய பிறவிக்கும் செயலுக்கும் இவனுடைய ஸங்கல்பமொழிய மற்றொரு காரணம் கிடையாது. இவன் புண்யபாப கர்மங்களைச் செய்கின்ற ஜீவாத்மாக்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறவனேயன்றித் தான் கர்மங்களைச் செய்கிறவனன்று; சேதனு சேதன ரூபமான ஜகத்திற்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாயிருந்து அதைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவன். இவனுடைய மாயாசேஷ்டிதம் ஜீவாத்மாக்களின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்காகவேயன்றித் தனக்காகவன்று. இவன் அவற்றை நடத்துவதும் அவர்களை அநுக்ரஹிப்பதற்காகவே. இவன் ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களைச் செய்து சிலரைப் படைப்பதும், சிலரைப் பாதுகாப்பதும், சிலரை அழிப்பதும் செய்து தன் திவ்ய மங்களவிக்ரஹஸம்பந்தம் சேரப்படுப்பது உட்காருவது புஜிப்பது காட்சிகொடுப்பதுமுதலியவற்றால் அவர்களெல்லோரையும் தேஹாவஸானத்தில் முக்தி அடையும்படி

செய்கிறான். 'என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி முதலிய செயல் களைக் கண்டு என் பெருமையை அறிந்து என்னை அடை வதற்கு ஸாதனமான பக்தியோகத்தை அனுஷ்டித்து மோக்ஷத்தைப்பெறவேண்டும்' என்று இவன் அவதாரங் களைச் செய்து ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை நடத்திக் காட்டுகிறான். ஆகையால் இவனுடைய பிறவியும் செய லும் ஜீவாத்மாக்களுடைய அநுக்ரஹத்திற்காகவே. மன்னவர்கள்போலத் தோற்றுகின்ற அஸுரர்கள் பல அக்ஷௌஹிணிஸைன்யங்களோடு பூமிக்குப் பெரும் பாரமாயிருக்கின்றார்களென்று அதை நீக்கும்பொருட் டுப் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்தான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் பலராமனுடன் தேவஸ்ரேஷ் டர்களான ப்ரஹ்மாதிகள் மனத்தினாலும் நினைக்கமுடி யாத பல செயல்களை நடத்தினான். கலியுகத்தில் பிறக் கப்போகிற தன் பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கும் பொ ருட்டு அவர்களுடைய துக்கம் சோகம் அஜ்ஞானம் இவைகளைப் போக்குவதும் புண்யத்தை விளைப்பதுமா கிய தன் புகழைப் பரவச் செய்தான். ஸத்புருஷர்க ளின் காதுகளுக்கு அம்ருதம் போன்ற அந்தப் புகழாகிற சிறந்த புண்ய தீர்த்தத்தில் எவனேனும் ஒருகால் காதா கிற அஞ்சலியால் கிறிது பருகுவானாயின், அவன் கர்ம வாஸனைகளை உதறி முக்தியை அடைவான். போஜர் வ்ருஷ்ணிகள் அந்தகர் மதுக்கள் சூரஸேனர் தசார்ஹர் இவர்களாலும் குருக்கள் ஸ்ருஞ்சயர் பாண்டவர் இவர் களாலும் புகழப்பட்ட சேஷ்டிதங்களை யுடையவனாகி ஸ்நேஹம் நிறைந்த கண்ணோக்கங்களாலும் கம்பீரமான வாக்யங்களாலும் நடையழகினாலும் ஸர்வாங்க ஸுந்தர மான தன் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தினாலும் மனுஷ்ய லோகத்தை யெல்லாம் மனக்களிப்புறச் செய்தான். மகர

குண்டலங்களை அணிந்தழகிய காதுகள் தொங்கப் பெற்று விளங்குகின்ற கபோலங்களால் ரமணீயமாயிருப்பதும் விலாஸங்களோடு கூடின புன்னகை அமைந்திருப்பதும் அழியாத சோபையுடையதும் காண்போர்களுக்கு நித்யோத்ஸவத்தைக் கொடுப்பதுமாகிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகத்தைக் கண்களால் கண்டு பெண்களும் புருஷர்களும த்ருப்தி அடையாமல் இமைகளைக் கொட்டும்படி செய்து கண்பார்வையை மறைக்கின்ற விதியின் மேல் பெருங்கோப முற்றிருந்தார்கள். முதலில் ஆதியஞ்சோதியுருவுடன அவதரித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் பிறகு மனுஷ்யர்களோடொத்த உருவத்தை ஏற்றுக் கொண்டு தந்தையினிடத்தினின்று கோகுலத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள நந்தாதிகளின மனவிருப்பங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றிப் பூதனை சகடாஸுரன முதலிய சத்ருக்களைக் கொன்று ருக்மிணீ முதலிய பதினாறாயிரம் பார்யைகளை மணம்புரிந்து அவர்களிடத்தில் பற்பல புதல்வர்களையும் பெற்றுத் தன் கட்டளையான வேதத்தின் கருத்தை ஜனங்களுக்கு விளங்கச் செய்துகொண்டு யாகங்களால் தன்னையே ஆராதித்தான். பின்பு குருக்களுக்குள் ஒருவரோடொருவர்க்குக் கலஹத்தை உண்டாக்கிப் பூமியின் பெரும்பாரத்தை நீக்க முயன்று யுத்தத்தில் ராஜஸைன்யத்தையெல்லாம் கண்ணோக்கத்தினாலேயே பரிபவித்து அர்ஜுனன் எல்லோரையும் ஜயித்தானென்னும் பெருங்கோஷத்தை விளைவித்து உத்தவருக்குப் பரதத்வத்தை உபதேசித்துத் தன் ஸ்தானமாகிய வைகுண்டலோகத்தை அடைந்தான். இருபத்து நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ஸ்கந்தமும் முற்றுப்பெற்றது.